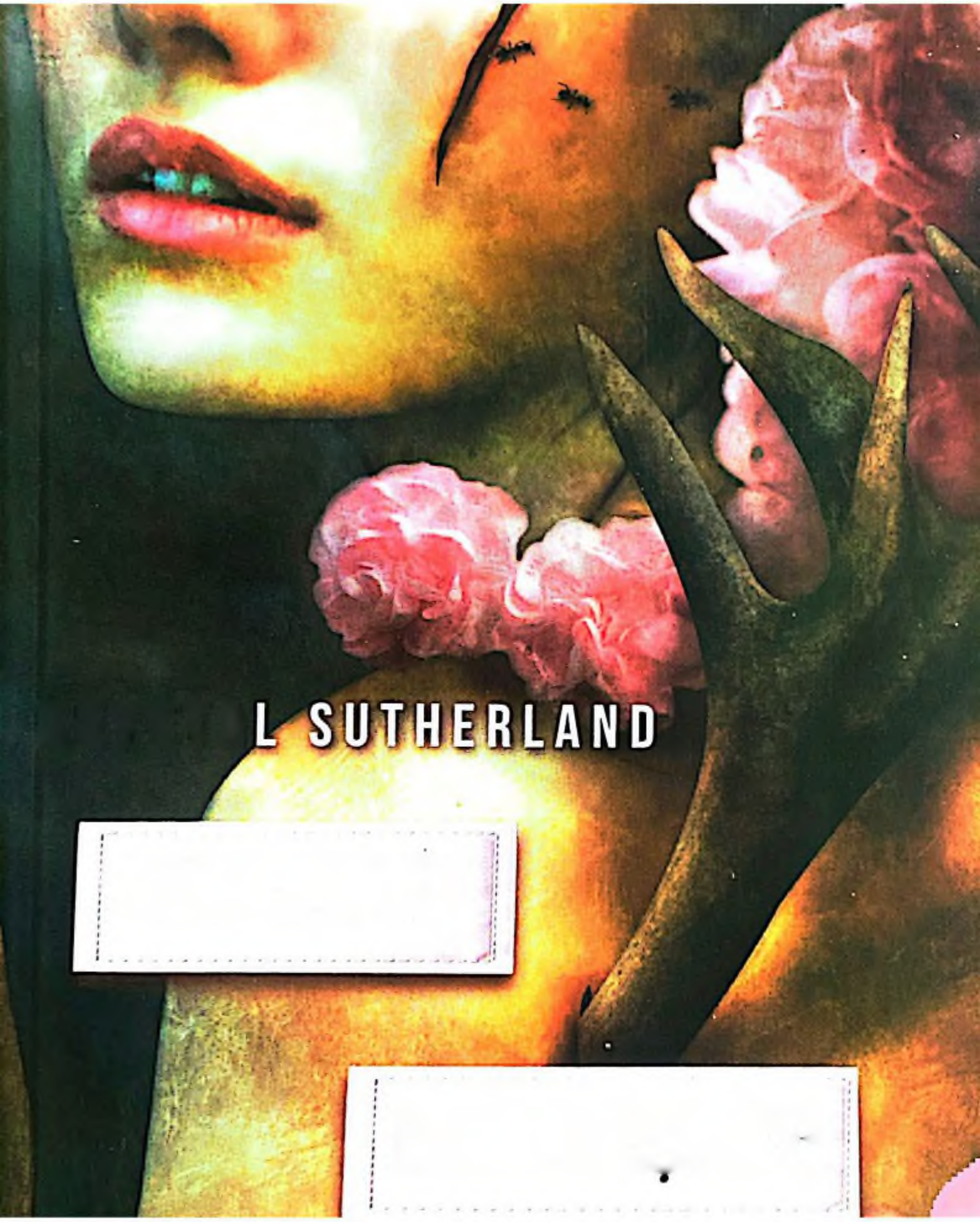
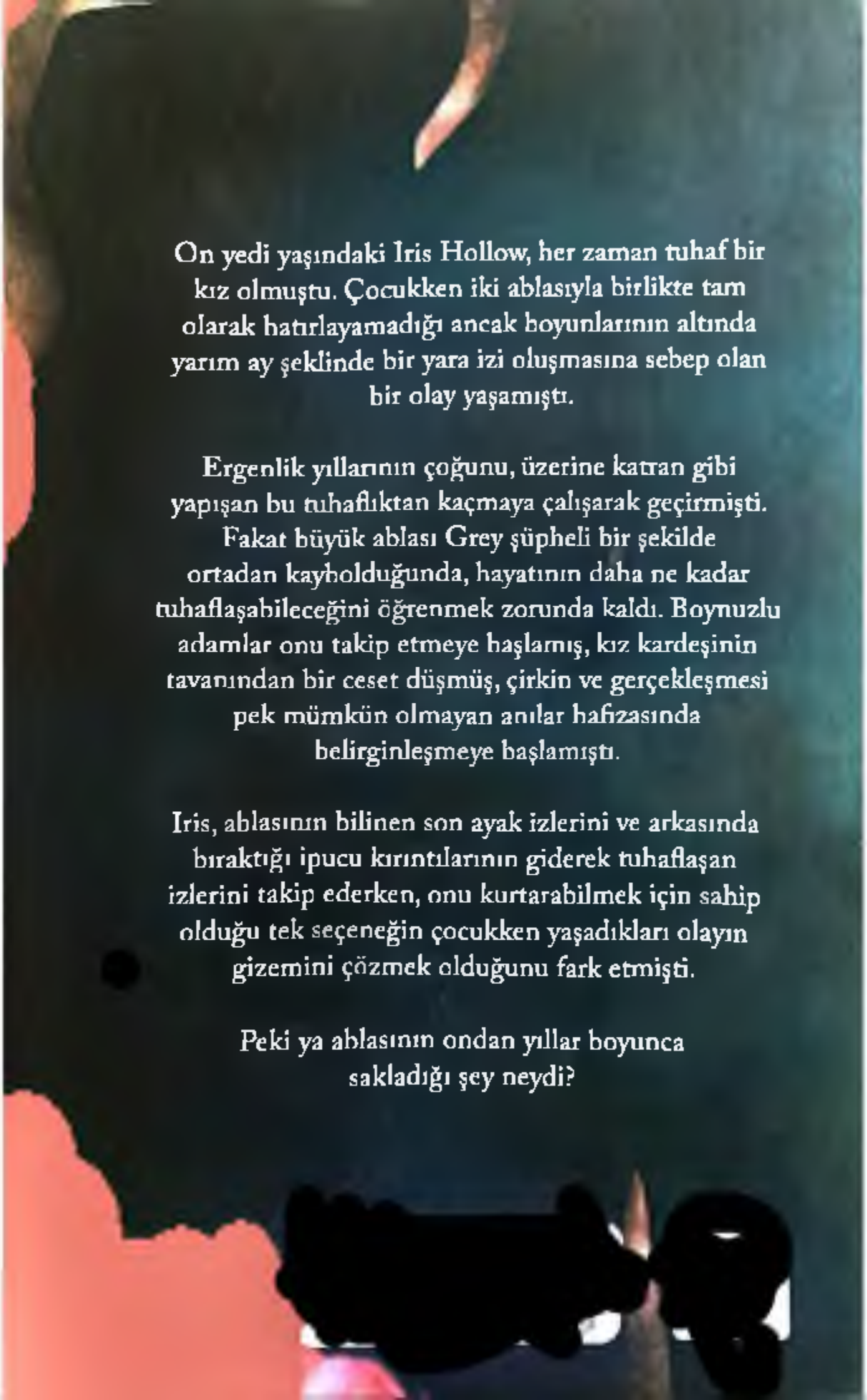

L SUTHERLAND

On yedi yaşındaki Iris Hollow, her zaman tuhaf bir kız olmuştu. Çocukken iki ablasıyla birlikte tam olarak hatırlayamadığı ancak boyunlarının altında yarım ay şeklinde bir yara izi oluşmasına sebep olan bir olay yaşamıştı.

Ergenlik yıllarının çoğunu, üzerine katran gibi yapışan bu tuhaflıktan kaçmaya çalışarak geçirmişti. Fakat büyük ablası Grey şüpheli bir şekilde ortadan kayholduğunda, hayatının daha ne kadar tuhaflaşabileceğini öğrenmek zorunda kaldı. Boynuzlu adamlar onu takip etmeye haşlamış, kız kardeşinin tavanından bir ceset düşmüş, çirkin ve gerçekleşmesi pek mümkün olmayan anılar hafızasında belirginleşmeye başlamıştı.

Iris, ablasının bilinen son ayak izlerini ve arkasında bıraktığı ipucu kırıntılarının giderek tuhaflaşan izlerini takip ederken, onu kurtarabilmek için sahip olduğu tek seçeneğin çocukken yaşadıkları olayın gizemini çözmek olduğunu fark etmişti.

Peki ya ablasının ondan yıllar boyunca sakladığı şey neydi?

KRYSTAL SUTHERLAND

HOLLOW

KARDEŞLER

MARTI

Hikâyeleri seven Martin'ime.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

GİRİŞ

TUHAF OLDUĞUMU ilk fark ettiğimde on yaşındaydım.

Beyazlar içinde bir kadın; gece yarısından sonra yatak odamın penceresinden içeri girmiş, dikiş makasıyla saçımdan bir tutam kesmişti. Bütün bunlar olurken uyanıktım. Karanlıkta onu izlerken korkudan donakalmış, çığlık atamamıştım.

Kestiği saç tutamını burnuna götürüp kokusunu içine çekişini, dilinin üzerine yerleştirip ağzını kapatmasını ve yutmadan önce birkaç dakika boyunca tadına varmasını izlemiştim. Bana doğru eğilerek parmak ucunu boğazımın dibindeki kanca şeklindeki yara izinin üzerinde gezdirmişti.

Makas hâlâ elindeyken ablalarımın yatak odalarına gitmek için kapıyı açtığı an çığlık atmayı başarabilmiştim.

Annem onu koridorda yakalamış, kız kardeşlerimle beraber kadını zapt etmeye çalışmıştı. Kadın, daha sonra *amfetamin*'den* aldığını öğrendiğimiz bir güçle, öfkeden ku-

* Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu dahil çeşitli bozuklukların tedavisinde, kilo kontrolünde, iştah azaltıcı olarak kullanılan sentetik bir uyarıcıdır. Özellikle DEHB tedavisinde ilaç olarak yaygın kullanımları sebebiyle rahatlıkla elde edilebilir. (e.n.)

durmuş bir şekilde üçüne birden saldırıp annemi ısırmıştı. Ortanca kız kardeşim Vivi'nin yüzüne öyle sert kafa atmıştı ki, Vivi'nin hem burnu kırılmış hem de gözlerinin altı haftalarca mor kalmıştı.

Sonunda onu kontrol altına alan en büyük ablam Grey olmuştu. Annemin bakmadığını sandığı bir anda vahşi kadının yüzüne doğru eğilmiş, dudaklarını onunkilere değdirmişti. Peri masallarından fırlamış gibi görünen yumuşak bir öpücüktü ama kadının çenesinin annemizin kanıyla kaplı olması, bu öpücüğü olduğundan daha korkunç gösteriyordu.

Bir an için tatlı ve tuhaf bir koku havayı sarmıştı. Balla karışık başka bir şeyin, çürümüş bir şeyin karışımı gibiydi. Grey geri çekilip kadının başını ellerinin arasına almış, sonra da dikkatli ve temkinli bir şekilde onu izlemişti. Ablamın gözleri o kadar siyahtı ki parlak nehir taşlarına benziyordu. O zamanlar on dört yaşındaydı ve ondan daha güzel bir yaratığı hayal dahi edemiyordum. Tenini vücudundan sıyırıp, kendi tenimin üzerine sararak giymek istiyordum.

Kadın, Grey'in dokunuşuyla titremiş ve sonra... durmuştu.

Polis geldiğinde kadının gözleri uzaklara dalmış ve kocaman açılmıştı. Uzuvları pelteye döndüğü için ayakta bile duramayacak haldeydi ve üç polis memuru, kadını sarhoşmuş gibi dışarı sürüklemek zorunda kalmıştı.

Acaba Grey, o zamanlar bizim ne olduğumuzu biliyor muydu?

☾

Polisin daha sonra bize söylediğine göre, kadın internet-

te bizi araştırmış ve haneye tecavüzden önceki birkaç hafta boyunca bizi takip etmişti.

Üç yıl önce, yani ben yedi yaşındayken başımıza gelen tuhaf bir olay yüzünden meşhur olmuştuk. Tam olarak hatırlamadığım ve üzerine hiç düşünmediğim ama görünüşe bakılırsa birçok insanın ilgisini çeken bir olaydı.

Bu olaydan sonra garipliğimize odaklandım; yıllar içinde gariplikleri izlerken etrafımızda çiçek açmasını ve beklenmedik şekillerde ortaya çıkmasını izledim. Vivi on beş yaşındayken bir adam onu melek sandığı için arabasına çekmeye çalışmıştı. Vivi de adamın çenesini kırıp iki dişini eline vermişti. Grey'in nefret ettiği bir öğretmen, ablamı duvara yaslayıp tüm sınıfın önünde boynundan öptüğü için kovulmuştu. Bana zorbalık yapan güzel ve popüler bir kız; tüm okulun önünde sessizce kendi kafasını tıraş etmeye başlamış, koyu renk saçları ayaklarının dibine tutamlar halinde dökülürken gözyaşları da onlarla beraber akmıştı.

O gün, onlarca yüzün arasında Grey'in gözlerini bulduğumda bana bakıyordu. Kızın yaptığı zorbalık aylardır devam ediyordu fakat durumu kız kardeşlerime bu olaydan bir gece önce anlatmıştım. Grey, göz kırpıp yaşanan olaydan hiç etkilenmemiş bir şekilde okuduğu kitaba dönmüştü. Her zaman daha az kurnaz olan Vivi, ayaklarını önündeki sandalyenin arkasına dayamıştı. Çarpık burnu zevkle kırışmış, ağzı neredeyse kulaklarına varacak şekilde sırıtmıştı.

Hollow kardeşlerin etrafında karanlık ve tehlikeli şeyler oluyordu.

Her birimizin siyah gözleri, süt beyazı saçları ve büyüle-

yici dört harfli isimleri vardı: Grey, Vivi, Iris. Okula birlikte yürürdük. Öğle yemeğini birlikte yerdik. Eve birlikte dönerdik. Arkadaşlarımız yoktu, onlara ihtiyacımız da yoktu. Koridorlarda köpekbalıkları gibi ilerlerdik. Diğer küçük balıklar bizi görünce etrafa kaçışır, arkamızdan fısıldaşırlardı.

Herkes kim olduğumuzu biliyordu. Herkes hikâyemizi duymuştu. Herkesin bize ne olduğuna dair bir teorisi vardı. Kız kardeşlerim, bunu kendi çıkarları için kullanmıştı. Tıpkı bahçıvanlar gibi kendi gizemlerini yetiştirmekte, etraflarında olgunlaşan baş döndürücü entrikayı kendi seçtikleri şekle sokmakta çok iyiydiler. Bense sadece onların izinden gitmiştim. Sessiz ve dikkatliydim, ilgiyi üstüme çekmekten her zaman utanmıştım. Tuhaflık yalnızca tuhaflığı doğururdu. Kaderi kışkırtmak, zaten doğal bir şekilde bize çekilmiş gibi görünen karanlığı davet etmek tehlikeli geliyordu.

Ablalarımın benden çok daha önce okulu bırakacakları hiç aklıma gelmemişti, ta ki gerçekleşene kadar... Okul onlar için uygun değildi. Grey, son derece zekiydi ama müfredatta hoşuna gidecek bir konu hiçbir zaman bulamamıştı. Eğer bir derste *Jane Eyre*'ı okuması ve analiz etmesi isteniyorsa bunun yerine *Dante*'nin *Cehennem*'inin daha ilginç olduğuna karar vererek kompozisyonunu onun üzerine yazardı. Eğer resim dersinde gerçekçi bir otoportre çizmesi isteniyorsa onun yerine elleri kanlı, gözleri çukura kaçmış bir canavar çizebilirdi. Bazı öğretmenler bundan hoşlansa da çoğu sevmezdi. Okulu bırakmadan önce Grey'in notları vasattı. Bu durum onu rahatsız ettiyse bile bunu hiç belli etmedi; bir kâhinden geleceğini öğrenmiş ve öğrendikleri

booksfer.com
daha fazla e-kitap

hoşuna gitmiş bir insanın kendinden eminliğiyle dersler arasında sürüklenip durmuştu.

Vivi, mümkün oldukça okula gitmemeyi tercih ediyordu ve bu okul idaresini rahatlatıyordu çünkü okula gittiğinde ele avuca sığmıyordu. Öğretmenlerle ters konuşuyor, üniformasını daha *punk* hale getirmek için kesikler atıyor, tuvaletlere sprey boyayla grafitiler çiziyor ve *piercing*'lerini çıkarmayı reddediyordu. Son yılında teslim ettiği ödevlerin hepsinden kolayca A almıştı ancak kaydını devam ettirmeye yetecek kadar ödev vermemişti. Bu da Vivi'nin işine geliyordu. Her *rock* yıldızının bir başlangıç noktasına ihtiyacı vardı ve yıllık 30.000 sterlinlik liseden atılmak başlangıç için çok iyi bir fırsattı.

Daha o zamanlardan eskiye dayanan gizemli bir özgüvene sahiptiler. Başkalarının onlar hakkında ne düşündüklerini umursamıyorlardı ki bu da onları *inanılmaz* derecede havalı yapıyordu.

Birkaç hafta arayla hem okulu hem de evi terk ettiler. Grey on yedi, Vivi ise on beş yaşındaydı. Her ikisi de kaderlerinde olduğunu bildikleri göz alıcı, egzotik geleceklerine doğru yola çıkmışlardı. İşte bu şekilde kendimi geride kalan tek Hollow olarak, yalnız ve onların arkalarında bıraktıkları uzun gölgelerde gelişmeye çalışırken buldum. Matematiğe doğal bir yeteneğim vardı; bilimi ve coğrafyayı seven, sessiz, zeki biriydim. Umutsuzca, her şeyden çok, dikkat çekici olmamayı isteyen biri.

Yavaş yavaş, aylar ve yıllar geçtikçe ablalarımın etrafındaki o tuhaflık azalmaya başladı. Uzun bir süre boyunca

hayatım, -Grey'in basit bir öpücükle davetsiz bir misafiri sakinleştirdiğini gördüğümden beri- olmasını istediğim şekildeydi: normal.

Elbette bu uzun sürmeyecekti.

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

1

YERDEN BANA BAKAN kız kardeşimin yüzünü gördüğümde nefesim kesildi.

Grey'in ince, kanca şeklindeki yara izi hâlâ onunla ilgili dikkat çeken ilk şeydi, ardından ne kadar etkileyici bir güzelliğe sahip olduğu göze çarpıyordu. Son yıllarda Amerika'da üçüncü kez kapak olduğu *Vogue* dergisi, postayla gelmiş ve kapağı yukarı bakacak şekilde salon halısının üzerine düşmüş olmalıydı. Dergiyi, sabahın gümüşi ışığının altında buldum. Fotoğrafının altında, yosun yeşili bir yazıyla *The Secret Keeper** sözcükleri havada asılı duruyordu. Vücudu fotoğrafçıya doğru eğilmiş, dudakları iç çekiyormuş gibi aralanmıştı. Siyah gözleriyle kameraya bakıyordu. Beyaz saçlarının arasından çıkan bir çift boynuz, sanki kendi vücudunun bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Kısa, büyülü bir an için onun gerçekten orada, kanlı canlı olduğunu düşündüm. Meşhur Grey Hollow.

* (İng.) Sır Bekçisi. (ç.n.)

Evden ayrılışından bu yana geçen dört yıl içinde büyük ablam, pamuk şeker gibi saçlarıyla Yunan mitolojisinden fırlamış bir kadına dönüşmüştü. Sıradan resimlerde bile onda buğulu ve sakin denizleri anımsatan bir şeyler vardı; sanki her an havalanarak resimden çıkacakmış gibi duruyordu. Muhtemelen bu yüzden gazeteciler onu sürekli uhrevi olarak tanımlıyordu, oysa ben Grey'i her zaman daha dünyevi biri olarak düşünmüştüm. Hiçbir makalede en çok ormanda kendini evinde gibi hissettiğinden ya da bir şeyleri yetiştirme konusunda ne kadar iyi olduğundan bahsedilmezdi. Bitkiler onu severdi. Çocukluk odasının dışındaki salkım söğüt ağacı, sık sık açık penceresinden içeri girer ve geceleri parmaklarına dolanırdı.

Dergiyi elime alıp kapak yazısına göz attım.

Grey Hollow sırlarını ipek gibi üstünde taşır.

Onunla Lanesborough'un lobisinde buluştum (Hollow, gazetecilerin dairesine yaklaşmasına asla izin vermiyor, söylentilere göre evinde parti düzenlemiyor ya da misafir ağırlamıyormuş). Esrarengiz kreasyonlarından birini giymiş. Yüzlerce boncuk, gerçek altından ipliklerle ağır işlemeler ve duman gibi süzülen hafif tüller düşünün. Hollow'un modası, ateşli bir rüyanın içinde kâbusla buluşan bir peri masalı olarak tanımlanıyor. Elbiselerden yapraklar ve solmuş çiçekler sarkıyor, podyumdaki mankenleri geyik ölülerinden alınmış boynuzlar takıyor, derisi yüzülmüş farelerin postlarını giyiyor. Defilelerinin orman yangını gibi kokması için kumaşları kesmeden önce odun ateşinde tütsülemekte de oldukça ısrarcı davranıyor.

Hollow'un kreasyonları güzel, fazlasıyla abartılı ve tuhaf; fakat ürünlerini bu kadar hızlı bir şekilde ünlü yapan da parçalarının gizli doğası. Elbiselerinin her birinin astarında elle dikilmiş gizli mesajlar var ancak bununla bitmiyor. Ünlüler; korsajlarının kenarlarına dikilmiş kâğıt rulosu, görünmez mürekkeple boyanmış runik semboller ya da elbiseyi giyen kişi hareket edince çatlayarak Hollow'un baş döndüren kokusunu salan minik parfüm şişeleri bulduklarından bahsediyorlar. Bazen rahatsız edici bir şekilde olsa da nakışlarında yer alan imgeler bu dünyaya ait değil. Genlerine ayrılmış çiçekleri, yüzlerinden etleri sıyrılmış iskelet Minotorları* düşünün.

Tıpkı yaratıcısı gibi, her bir parça çözülmek için yalvaran bir bulmaca kutusu.

Bu noktada okumayı bıraktım çünkü yazının devamında ne yazacağını biliyordum. Çocukken başımıza gelen, hiçbirimizin hatırlayamadığı konudan bahsedeceğini biliyordum. Babamı ve onun ölüm şeklini anlatacaklardı.

Parmak uçlarımla boğazımdaki, Grey ve Vivi'yle paylaştığım yarım ay şeklindeki yara izine dokundum. Hiçbirimizin nasıl olduğunu hatırlayamadığı o yara izi.

Annemin bulmaması ve daha önce yaptığı gibi mutfak lavabosunda yakmaması için dergiyi yatak odama götürdüm ve yastığımın altına koydum.

Yola çıkmadan önce *Arkadaşımı Bul* uygulamasına girerek açık olup olmadığını ve konumumu iletip iletmediğini kontrol ettim. Annemin, Hampstead Heath**'te aşağı yukarı

* Yunan mitolojisinde yarı insan-yarı boğa yaratık. (e.n.)

** Londra'nın en güzide yerleşim yerlerinden birinde bulunan bir park. (e.n.)

hareket eden küçük turuncu avatarımı takip edebilmesi günlük sabah koşularımdaki gereklilikti. Aslında evden çıkmak istiyorsam, annemin küçük turuncu avatarımı *her yerde* izleyebilmesi gerekiyordu. Cate'in kendi avatarı hâlâ güneyde, Royal Free Hastanesi'nde duruyordu; acil servisteki hemşirelik vardiyasındaydı ve her zamanki gibi fazla mesai yapıyordu.

Şimdi çıkıyorum, diye ona mesaj attım.

Tamam, seni kontrol edeceğim, diye anında cevap verdi. **Eve sağ salim döndüğünde bana mesaj at.**

Sabah ayazında yola koyuldum.

Beyaz sıvayla kaplı, bana yusufçuk kanatlarını hatırlatan kurşuni pencerelerle çevrili; uzun, sivri çatılı bir evde yaşıyorduk. Gecenin kalıntıları hâlâ saçaklara yapışmış, ön bahçemizdeki ağacın altındaki havuzlarda toplanmıştı. Burası hemşire maaşıyla geçinen bekâr bir annenin karşılayabileceği türden bir yer değildi tabii ki. Bir zamanlar annemin, Grey'e hamileyken bir trafik kazasında ölen anne ve babasına aitti. Evliliklerinin başlangıcında, İkinci Dünya Savaşı sırasında, Londra'daki emlak fiyatları hava saldırısı yüzünden düşünce satın alabilmişlerdi. O zamanlar ergenlik çağındaydı, benden biraz daha büyüktü. Ev bir zamanlar görkemli görünüyordu ancak zaman geçtikçe kırık dökük bir hal almıştı.

Evdeki en sevdiğim eski fotoğraf, altmışlı yıllarda mutfakta çekilmiş olandı. Oda yaz aylarında saatlerce kalan ve ağaçların tepelerine altın haleler halinde düşen solgun güneş ışığıyla doluydu. Büyükannem gözlerini kısmış ka-

meraya bakıyordu, kırılmış bir vitray pencereden bir kaleydoskopmuş gibi tenine yansıyan yeşil huzmeler vardı. Büyükbabam; yüksek bel pantolon giymiş, kemeri yukarıda, burnunun üzerinde şişe dibi gözlükleri ve ağzında purosuyla kolunu büyükanneme dolamıştı. Hava sıcak ve sisli görünüyordu, büyükannemle büyükbabam gülümsüyorlardı. Kayıtsız ve rahattılar. Eğer hikâyelerini bilmiyorsanız mutlu olduklarını düşünebilirdiniz.

Büyükannem, dört hamileliğinden sadece bir tanesinde yaşayan bir çocuk dünyaya getirebilmişti. O da hayatının ilerleyen dönemlerinde doğan annem, Cate'ti. Bu evin çocuklar için ayrılmış odaları boş bırakılmıştı ve büyükannem ile büyükbabam torunlarından herhangi birinin doğumunu görecek kadar uzun yaşamamışlardı. Her ailede hakkında konuşulmayan şeyler vardır. Nasıl öğrendiğinizi gerçekten anımsamadığınız ama bildiğiniz hikâyeler; nesiller üzerinde uzun gölgeler bırakan korkunç olayların hikâyeleri. Adelaide Fairlight'ın ölü doğan üç bebeği, bu hikâyelerden biriydi.

Bir diğeri de ben yedi yaşındayken başımıza gelen olaydı.

Ben daha sokağın sonuna varamadan Vivi aradı. Ekrana bakmadan arayanın kim olduğunu anlayıp kulaklığımla çağrısına cevap verdim.

"Selam," dedim. "Erken kalkmışsın. Budapeşte'de daha öğle yemeği vakti bile değil."

"Ha ha." Vivi'nin sesi, kulağa boğuk ve dikkati dağınıkmış gibi geliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Koşuya çıktım. Her sabah yaptığım şey, biliyorsun." Sola döndüm, patika boyunca boş spor sahalarının ve so-

ğukta çıplak kalan ağaç gövdelerinin yanından koşarak geçtim. Gri bir sabahtı, güneş bir bulut kümesinin ardında ağır ağır gökyüzüne doğru uzanıyordu. Soğuk, açıkta kalan tenimi iğneleyip gözlerimi yaşartıyor ve kalbimin her atışıyla kulaklarımı ağrıtıyordu.

"Iyyy," dedi Vivi. Arkada bir havayolu şirketinin anonsunu duydum. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Kalp sağlığına iyi geldiği söylenen son moda egzersiz bu. Havaalanında mısın?"

"Bu gece iş seyahatim için uçuyorum, unuttun mu? Londra'ya yeni indim."

"Hayır, hatırlamıyorum. Çünkü bana kesinlikle söylemedin."

"Söylediğime *eminim*."

"Mümkün değil."

"Neyse, şimdi buradayım ve Grey fotoğraf çekimi için bugün Paris'ten geliyor, konserden önce hepimiz Camden'da takılacağız. Bu berbat havaalanından çıktığımda seni alırım."

"Vivi, bugün okul var."

"Hâlâ o ruh emici kuruma mı gidiyorsun? Dur, bekle, pasaport kontrolünden geçeceğim."

Her zamanki yolum, beni Golders Hill Park'ın yeşil tarlalarına götürdü. Çimenlerin üzerine konfeti gibi sarı nergisler ve beyaz-mor çiğdemler serpilmişti. Kış ılıman geçmiş, bahar şubat ortasında şehrin dört bir yanına yayılmaya başlamıştı.

Dakikalar geçiyordu. Hampstead Heath'in batı sınırı boyunca koşarken arka planda daha fazla havaalanı anonsu

duydum, ardından süt beyazı Kenwood House'tan geçerek parka girdim. Fundalığın kıvrımlı yabani ağaçlarının derinliklerine doğru ilerledim. Öylesine dar, yeşil ve eski yerlerdi ki hâlâ Londra'da olduğunuza inanmak zordu. Çamurlu patikaların, masallardan fırlamış gibi görünen kalın gövdeli yabani ağaçların kemer oluşturduğu el değmemiş kısımlara doğru yöneldim. Yakında tekrar yapraklanacak olsa da şu anda çıplak dallardan oluşan bir ağaçlığın altından ilerledim. Her iki tarafım da çürümekte olan ve döküntülerden oluşan bir örtüyle çevrelenmişti. Buradaki hava rutubet kokuyordu, nemden şişmişti. Son yağan yağmurdan dolayı sulanmış olan çamur, ilerledikçe baldırlarımın arkasına sıçrıyordu. Güneş artık yükselmeye başlamıştı ama sabahın erken saatlerindeki ışık bir damla mürekkep kadar renk veriyordu. Gölgeler derindi, insanı yutacak gibi görünüyordu.

Ablam belli belirsiz bir sesle, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdim. "Bayağı hayal kırıklığına uğradım. Telefon adabın berbat."

"Dediğim gibi okul her halükârda çok sıkıcı ve ben oldukça heyecan verici birisiyim. Dersi asıp benimle takılmanı talep ediyorum."

"Yapamam..."

"Beni idareyi arayıp cinsel yolla bulaşan hastalık testi ya da benzer bir şey için izne ihtiyacın olduğunu söylemek zorunda bırakma."

"Yok artık, yapmazsın-"

"Öyle olsun, konuştuğumuza sevindim. Sonra görüşürüz!"

"Vivi-"

Telefon kesildi ve aynı anda bir güvercin çalılıklardan fırlayıp yüzüme çarptı. Çığlık atarak geriye doğru çamurun içine düştüm. Kuş çoktan uçup gitmiş olsa da içgüdüsel olarak başımı korumak için ellerimi yukarı kaldırdım. Bunun üstüne ilerideki patikada küçük bir hareketlenme oldu. Ağaçların ve aşırı büyümüş otların arasında gizlenmiş bir figür vardı. Bana doğru bakıp bakmadığını anlayamayacağım kadar uzakta olan, soğuğa rağmen gömlek giymeyen, soluk tenli bir adamdı bu.

Bu mesafeden, ormanın puslu ışığı altında, sanki başının üzerinde boynuzlu bir kafatası varmış gibi görünüyordu. *Vogue*'un kapağındaki kız kardeşimi, modellerinin podyumda taktıkları boynuzları ve ipek elbiselerine işlediği canavarı anımsadım.

Birkaç derin nefes aldım ve oturmakta olduğum çamurun içinde biraz oyalandım. Adamın beni görüp görmediğinden emin olmasam da olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Sonrasında duman ve vahşi bir şeyin ıslak kokusunu taşıyan bir esinti alnımı serinletti.

Ne anlama geldiğini hatırlayamasam da bu kokuyu biliyordum.

Ayağa fırlayıp geldiğim yöne doğru hızla koşmaya başladım. Kanım alev alarak hızla akıyor, ayaklarım kayıyordu. Bir canavarın atkuyruğumu yakaladığı görüntüler kafamda tekrar tekrar oynuyordu. Kenwood House'u geçip yola çıkana kadar tökezleyerek arkama bakmaya devam ettim fakat kimse beni takip etmiyordu.

Hampstead Heath'in yeşil baloncuğunun dışındaki dünya, yoğun ve normaldi. Londra uyanıyordu. Soluklanmak için durduğumda, korkumun yerini taytımın arka kısmına bulaşan ıslak kahverengi leke yüzünden duyduğum utanç aldı. Her kadının yaptığı gibi kulaklıklarımdan birini çıkardım. Tetikte olarak eve koşarken adrenalini keskin bir bıçak gibi omurgamın üzerinde hissediyordum. Yoldan geçen bir taksi şoförü bana güldü; günün ilk sigarasını içmek için dışarı çıkan bir adam bana güzel olduğumu ve gülümsemem gerektiğini söyledi.

İçimde korku ve öfke uyandırmışlardı ama koşmaya devam ettim. Böylece, bu hislerim şehrin gürültüsü içinde kayboldu.

Vivi ve Grey işin içine girince hep böyle oluyordu. Tuhaflığın tekrar hayatıma sızmaya başlaması için onlardan gelecek tek bir telefon yeterliydi.

Sokağımın sonuna varınca ortanca kardeşime mesaj attım:

Okuluma GELME.

Kitap Kurdu

2

EVE VARDIĞIMDA ANNEMİN kırmızı Mini Cooper'ı araba yolundaydı ve evin ön kapısı aralık kalmıştı. Kapı kendi kendine açılıp kapanıyor, rüzgârla birlikte nefes alıp veriyormuş gibi görünüyordu. İçeride ıslak ayak izleri vardı. Yaşlı ve uğursuz kedimiz Sasha, paspasın üzerinde oturmuş patilerini yalıyordu. Kedi benden daha yaşlıydı, tüylerinin çoğu dökülmüştü ve o kadar çarpık çurpuktu ki kötü bir şekilde mumyalanmış gibi görünüyordu. Kucağıma alınca bana tısladı. Sasha beni, Vivi'yi ya da Grey'i hiçbir zaman sevmemişti ve bize karşı olan hislerini de mutlaka pençeleriyle belli ediyordu. Ancak bugünlerde fazla mücadele edemeyecek kadar yaşlanmıştı.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Kedinin yaklaşık on yıldır dışarı çıkmasına izin verilmiyordu.

"Cate?" Kapıyı itip içeri girerken kısık sesle seslendim. Annemize *anne* demeyi, ne zaman ve neden bıraktığımızı hatırlayamıyordum ama Cate böyle dememizi tercih ediyordu.

Cevap gelmedi. Sasha'yı yere bıraktım ve çamurlu ayakkabılarımı çıkardım. Üst kattan gelen yumuşak sesler merdivenlerde yankılanıyordu, garip bir konuşmanın kopuk parçaları gibiydi.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordu annem. "Bana nereye gittiklerini bile söyleyemiyor musun? Nasıl olduğunu?"

Amerikan aksanlı bir adamın tiz sesi hoparlörden yanıt verdi. "Dinleyin hanımefendi, sizin özel dedektife değil, psikolojik tedaviye ihtiyacınız var."

Sesleri takip ettim, adımlarım sessizdi. Cate, yatağının yanında volta atıyordu, üzerinde hâlâ acil servis üniforması vardı ve komodininin üst çekmecesi açıktı. Oda karanlıktı, etrafı sadece loş bir başucu lambası aydınlatıyordu. Gece vardiyasında çalıştığı zamanlarda ışık geçirmeyen perdeleri kullanıyordu. Bu yüzden odaya sürekli güneş ışığı girmediği için havada daima hafif ekşi bir koku olurdu. Cate, bir elinde telefonunu tutuyordu, diğer elinde ise bir adamın üç çocukla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu olay her kış, yıldönümünü takip eden haftalarda yaşanırdı, annem polisin çözmeye bir türlü yaklaşamadığı gizemi çözmesi için özel dedektif tutmuş ve tahmin edildiği üzere özel dedektif de başarısız olmuştu.

"Bu kadar mı yani?" diye sordu Cate.

Telefondaki adam, "Tanrım, neden *kızlarına* sormuyorsun?" diye yanıt verdi. "Bu konuda bilgisi olan birileri varsa onlardır."

"Siktir git," dedi sertçe. Annem nadiren küfrederdi. Du-

rumun tuhaflığı parmak uçlarımın karıncalanmasına neden oldu.

Cate, telefonu kapattı. Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. Başkalarının yanında çıkarılacak türden bir ses değildi. Bu kadar özel bir şeye şahit olduğum için utandım. Arkamı dönecek oldum ama döşeme tahtaları ağırlığımın altında yaşlı kemikler gibi çatırdadı.

"Iris?" diye sordu Cate irkilerek. Başını kaldırıp bana baktığında yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı. Öfke ya da korku benzeri bir ifadeydi ama çamurlu taytımı fark edince yerini hemen endişeye bırakmıştı. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Hayır, kudurmuş bir güvercin tarafından hırpalandım."

"Ve sen de korkudan altına mı sıçtın?"

Çok komik, der gibi suratımı ekşittim. Cate, kahkaha attı ve yatağının kenarına oturup elleriyle işaret ederek beni yanına çağırdı. Gidip bağdaş kurarak önüne oturdum, böylece küçüklüğümden beri çoğu sabah yaptığı gibi uzun sarı saçlarımı iki yandan örmeye başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Ter, ağız kokusu ve acil serviste on beş saatlik bir vardiyanın diğer belirtileriyle kaplanmış, hastane sabununun keskin kimyasal kokusunu alıyordum. Bazı insanlar annelerinin çocukken sürdüğü parfümü kokladıklarında annelerini hatırlarlar. Benim ise annemle bağdaştırdığım koku, lateks eldivenlerin mısır nişastası tozu ve başkalarının kanının bakırımsı tadıydı. "Ön kapıyı açık bırakmışsın."

"Hayır, bırakmadım. Bıraktım mı? Uzun bir vardiyaydı.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Ailesinin kendisini anal sondayla kontrol ettiğine inanan bir adamla uzun zaman geçirdim."

"Bu tıbbi olarak acil bir durum mu sayılıyor?"

"Benim başıma gelseydi oldukça hızlı bir müdahale isterdim sanırım."

"Haklısın." Altdudağımı emdim ve burnumdan nefes verdim. Daha sonra mesajla sormaktansa şimdi, yüz yüze sormak daha iyiydi. "Bu gece dışarı çıksam sorun olur mu? Vivi, konser için şehre gelmiş ve Grey de Paris'ten geliyor. Onlarla vakit geçirmek istiyorum."

Annem hiçbir şey söylemedi ama parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip nefesimi kesecek kadar sertçe çekti. Özür dilemedi.

"Onlar benim ablalarım," dedim sakince. Bazen onları görmeyi istemek -özellikle de Grey'i- okul dışı etkinlik olarak eroin kullanmak istiyormuşum gibi hissettiriyordu. "Başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyecekler."

Cate kısa, anlaşılması zor bir kahkaha attı ve saçımı yeniden örmeye başladı.

Baktığı fotoğraf, battaniyenin üzerinde yüzüstü duruyordu, sanki fark etmeyeceğimi umuyormuş gibiydi. Çevirip inceledim. Annem, babam Gabe, kardeşlerim ve benim fotoğrafımızdı. Vivi'nin üzerinde yeşil tüvit bir spor ceket, Grey'in üzerinde ise bordo renkli suni kürk bir ceket vardı. Bense altın düğmeli, kırmızı ekoseli bir ceket giymiştim. Her birimizin boynunda, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu altın kalp kolyeler asılıydı: IRIS, VIVI, GREY. Kolyeler, fotoğrafın çekildiği sırada ziyaret etmek için İskoçya'da bu-

lunduğumuz büyükanne ve büyükbabamızın Noel hediyeleriydi.

Polis, fotoğraftaki giysilerimizi ya da takılarımızı geniş çaplı arama çalışmalarına rağmen bulamamıştı.

"O günden kalma," dedim sessizce. Daha önce o güne ait hiç fotoğraf görmemiştim. Hatta böyle bir fotoğraf olduğunu bile bilmiyordum. "Hepimiz çok farklı görünüyoruz."

"Gidebilirsin..." Cate'in sesi çatallaştı, kelimeler boğazına dizildi. Hafif bir nefes verdi. "Vivi'nin yanına gidebilirsin."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

"Ama gece yarısından önce evde olmanı istiyorum."

"Anlaştık."

"Okula gitmeden önce bize yiyecek bir şeyler hazırlamalıyım ve sen de mutlaka duş almalısın." Saçımı örmeyi bitirip gitmeden önce başımdan öptü.

O gittiğinde fotoğrafa tekrar baktım; onun yüzüne, babamın yüzüne, başlarına gelebilecek en kötü şeyin gerçekleşmesinden sadece birkaç saat öncesine... Olanlar annemden bir şeyler götürmüş, yanakları çökmüş; onu eskisinden daha ince ve daha solgun bir hale getirmişti. Hayatımın büyük bir bölümünde canlılığını yitirmiş suluboya bir tablo gibiydi.

Gabe'ten ise daha fazlasını götürmüştü.

Yine de en çok değişen biz üç kız kardeştik. Bana bakan siyah saçlı, mavi gözlü çocukları tanımakta güçlük çekiyordum.

Olaydan sonra daha içine kapanık olduğumuzu söylediler. Aylarca birbirimizden başka kimseyle konuşmadığımızı. Ayrı odalarda hatta ayrı yataklarda uyumayı reddettiğimizi.

Bazen, gecenin bir yarısı, ebeveynlerimiz bizi kontrol etmek için uyanır ve pijamalarımızla birbirimize sokulmuş, bir kazanın üzerine eğmiş cadılar gibi başlarımızı birbirine bastırmış halde fısıldaşırken bulurlardı.

Gözlerimiz siyaha dönerken saçlarımız beyazladı. Tenimiz süt ve yağmur sonrası toprak gibi kokmaya başladı. Her zaman açtık ama hiç kilo almıyorduk. Yedik, yedik ve yedik. Uykumuzda bile çiğniyor, sütdişlerimizi gıcırdatıyorduk. Bazen dilimizi ve yanaklarımızı ısırıyor, bu yüzden kana bulanmış dudaklarla uyanıyorduk.

Doktorlar, bize TSSB*'den DEHB**'ye kadar her teşhisi koydu. Bir alfabe dolusu kısaltma biriktirdik ama hiçbir tedavi ya da terapi, bizi olaydan önceki halimize döndüremedi. Sonunda hasta olmadığımıza karar verildi. Sadece tuhaftık.

İnsanlar artık Grey, Vivi ve benim bu ailenin çocukları olduğumuza inanmakta zorlanıyorlardı.

Gabe Hollow, marangozluktan ve hafta sonları hobi olarak seramik çarkında kupa yapmaktan pürüzlü olan elleri dışında her şeyiyle nazik bir adamdı. Hayır kurumlarından aldığı rahat kıyafetleri giyerdi. Parmakları uzundu ve elinizi tuttuğunda zımpara kâğıdını tutuyormuş gibi hissederdiniz. Hiç maç seyretmez ya da sesini yükseltmezdi. Plastik kaplarda örümcek yakalar ve onları bahçeye bırakırdı. Yemeklerde kullanmak için yetiştirdiği bitkileri sularken onlarla konuşurdu.

Annemiz de aynı derecede nazik bir kadındı. Her şeyi -çay, meyve suyu, şarap- sadece babamın onun için yaptığı fincan-

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (e.n.)
** Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu. (e.n.)

booksfer.com
daha fazla e-kitap

lardan içerdi. Üç çift ayakkabısı vardı ve mümkün olduğunca sık çamurlu *Wellingtons* marka ayakkabılarını giyerdi. Yağmur yağdıktan sonra kaldırımdan salyangozları toplar ve onları güvenli bir yere taşırdı. Balı çok severdi; kızarmış ekmeğin üzerine bal, peynirin üzerine bal, sıcak içeceklerine karıştırılmış bal. Büyükannesinin ona verdiği kalıplardan kendi yazlık elbiselerini dikerdi.

Birlikte mumlu *Barbour** ceketler giyer ve İngiliz kırsalında yürümeyi, denizaşırı seyahatlere tercih ederlerdi. Ahşap yürüyüş sopaları ve derelerde balık tutmak için el oltaları vardı. İkisi de yağmurlu günlerde yün battaniyelere sarınıp kitap okumayı severdi. İkisi de açık mavi gözlere, koyu renk saçlara ve tatlı, kalp şeklinde yüze sahipti.

Nazik insanlardı. Samimi insanlardı.

Her nasılsa, bir araya gelince bizi... meydana getirmişlerdi. Her birimiz bir seksen boyundaydık, ufak tefek annemizden tam on santim daha uzunduk. Hepimiz uzun ve ince yapılıydık; çıkık elmacıkkemiklerimiz ve gözlerimizle rahatsız edici derecede güzeldik. İnsanlar, çocukken ailemize kusursuz bir güzelliğe sahip olduğumuzu söylerdi. Bunu söyleme şekilleri kulağa bir uyarı gibi geliyordu ki sanırım öyleydi.

Hepimiz güzelliğimizin olumsuz etkilerini biliyorduk ve bununla farklı şekillerde başa çıkıyorduk.

Grey, gücünün farkındaydı ve bunu çok az kızda gördüğüm bir şekilde etkili kullanıyordu. Ben bir bakıma kendimi göstermekten korkuyordum çünkü güzel olmanın, hoş

* Rüzgâr ve yağmur geçirmemesi için sentetik bir yağ ile kaplanan ceket türü. Aynı zamanda ünlü bir giyim markası. (e.n.)

olmanın, sevimli olmanın, seksi olmanın, sadece erkeklerden ve oğlanlardan değil; diğer kızlardan, diğer kadınlardan da yanlış türde ilgi çekmenin sonuçlarına tanık olmuştum. Grey, seks gibi görünen ve kır çiçekleri tarlası gibi kokan, Güney Fransa'daki yaz sonu akşamlarının bir bedende vücut bulmuş haliydi. Mümkün olan her yerde doğal güzelliğini göze sokardı. Yüksek topuklu ayakkabılar giyer, dantel sutyenler takar ve yumuşak, dumanlı göz makyajı yapardı. O havalı seksi görünümü elde etmek için göstermesi gereken doğru dekolte ölçüsünü her zaman bilirdi.

En büyük kız kardeşimin benden farklı olduğunu her şeyden çok; geceleri bazen sarhoş ve güzel görünerek, sıklıkla giydiği kısa etekler ve dekolte üstlerle tek başına eve yürümesinden anlardım. Karanlık parklarda, boş sokaklarda ve başıboş dolaşanların içmek, uyuşturucu kullanmak ve yığınlar halinde uyumak için toplandığı grafiti lekeli kanallar boyunca yürürdü. Bunu korkusuzca yapıyordu. Öyle yerlere gider, öyle şeyler yapardı ki eğer başına bir şey gelmiş olsaydı insanlar arandığını söyleyecekti.

Dünyada tanıdığım başka hiçbir kadına benzemiyordu.

"Anlamadığın şey," demişti, ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylediğim bir seferinde. "Karanlıkta tehlikeli olan *benim*."

Vivi ise tam tersiydi. Güzelliğini yok etmeye çalışırdı. Kafasını kazıttı, *piercing*'ler taktı, parmaklarının üzerine SİKTİR GİT! yazan bir dövme yaptırdı; istenmeyen erkeklerin istenmeyen arzularını engellemek için büyüler yaptı. Bu büyülerle, *piercing*'li burnu, bozuk ağzı, tıraş edilmemiş

vücut kılları, içki, uyuşturucu ve uykusuz gecelerin çukurlaştırdığı gözlerinin altındaki karanlık oluklarla bile insanın canını acıtacak kadar güzeldi ve buna uygun olarak acı çekiyordu. Her bir ıslığı, kalçasına atılan her bir şaplağı, göğsünün ellendiği her seferi içine attı. Sonrasında da sahnede basgitarının tellerine döktüğü bir öfke kazanında kaynattı.

Ben kız kardeşlerimin arasında bir yerdeydim. Güzelliğimi aktif olarak kullanmaya ya da yok etmeye çalışmadım. Saçlarımı yıkadım ve deodorant dışında koku sürmedim. Temiz kokardım ama sarhoş edici değil, tatlı değil, baştan çıkarıcı değil. Makyaj yapmazdım ve hep bol giysiler giyerdim. Üniformamın eteğini kıvırıp kısaltmazdım. Geceleri yalnız yürümezdim.

Fotoğrafı, Cate'in açık duran çekmecesine geri koymaya gittim. Çoraplarının ve iç çamaşırlarının altında kâğıtlarla dolu bir dosya duruyordu. Çekip çıkararak açtım. Polis dosyalarının fotoğraflarıyla doluydu, kenarları eskilikten kıvrılmıştı. Kendi adımı ve kız kardeşlerimin adlarını gördüm; gözümü ayırmayı başaramadığım için hikâyemizden kesitler yakaladım.

> Çocuklar nerede olduklarını ya da başlarına ne geldiğini hatırlamadıklarını iddia ediyorlar.
> Memur [redacted] ve Memur [redacted] çocukların ifadelerini aldıktan sonra ortak kâbuslar gördüklerini belirterek çocuklarla aynı odada bulunmayı reddetmektedir.

Çocukların saçlarında bulunan çiçekler tanımlanamayan türden kırmadır, muhtemelen pirofitlerdir.

Ceset arama köpekleri, geri dönüşlerinden günler sonra bile çocuklara tepki vermeye devam etmektedirler.

Gabe Hollow, üç çocuğun da gözlerinin değiştiği ve daha önce düşmüş olan sütdişlerinin yeniden çıktığı konusunda ısrar etmektedir.

Midem boğazıma baskı yapıyordu. Klasörü kapatarak çekmeceye geri koymaya çalıştım ama kâğıtlar tahtaya takılıp yere saçıldı. Diz çöküp içindekilere bakmamaya çalışarak titreyen ellerimle kâğıtları bir yığın halinde topladım. Resimler, tanık ifadeleri, kanıt parçaları. Ağzım kurumuştu. Parmaklarımın arasındaki kâğıtlar bozuk ve hatalı geliyordu. Çürümüş bir mahsulün diğerlerini de çürütmemesi için yakılması gerektiği gibi ben de kâğıtların hepsini yakmak istedim.

Ve orada, belge yığınının en üstünde, Grey'in on bir yaşında çekilmiş bir fotoğrafını buldum; iki beyaz çiçek, gerçek, canlı çiçekler, gözlerinden fırlayacakmış gibi kâğıdın içinden çıkıyordu.

3

CATE, BANA KAHVALTI hazırlamasına rağmen okula vardığımda hâlâ açtım. Sıra dışı iştahımı tetikleyen ilk travmadan yıllar sonra bile *hâlâ* hep açtım. Daha geçen hafta eve aç dönmüş ve mutfağı yerle bir etmiştim. Cate'in iki haftada bir yaptığı market alışverişinden sonra buzdolabı ve kiler yiyeceklerle doluydu; iki somun taze ekşi mayalı ekmek, bir kâse marine edilmiş zeytin, iki düzine yumurta, dört kutu nohut, bir torba havuç, cips ve salsa, dört avokado... Liste uzayıp gidiyordu. İki kişiye iki hafta yetecek kadar yiyecek. Hepsini yedim, her lokmasını. Yedim, yedim, yedim. Ağzım kanayana ve çiğnemekten çenem ağrıyana kadar yedim. Tüm taze yiyecekler bittiğinde, eski bir fasulye konservesi, bir kutu bayat mısır gevreği ve bir kutu kurabiye bile yedim.

Daha sonra, açlığım nihayet yatıştığında, yatak odamın aynasının önünde durdum ve yiyeceklerin nereye gittiğini

merak ederek bir o yana bir bu yana döndüm. Hâlâ sıskaydım, göbek namına hiçbir şey yoktu.

Okulda kendimi gergin ve ürkek hissediyordum. Öğrencilerin indiği durakta arabanın kapısı sert bir şekilde kapatılınca elimi göğsüme çok sert bir şekilde vurduğum için hâlâ sızlıyordu. Üniformamın kravatını düzelttim ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Evde üç kez yıkamış olmama rağmen parmaklarım kirli ve pis kokuyordu. Koku, fotoğraftaki çiçeklerden geliyordu. Çıkmadan önce kız kardeşimin gözlerinden çıkanlardan birini koparmıştım. Tuhaf bir çiçekti, mumsu yaprakları ve kâğıda dikilmiş gibi sağlam duran kökleri vardı. Ne olduğunu anlamıştım. Grey'in desen haline getirdiği ve birçok tasarımına işlediği çiçeğin aynısıydı.

Burnuma yaklaştırıp içime çektim, gardenya gibi tatlı bir koku bekliyordum ama çiğ et ve çöp kokusu öğürmeme neden oldu. Dosyaları ve kokuşmuş çiçeği annemin çekmecesine bırakıp yatak odasının kapısını çektikten sonra çıktım.

Okula gidince rahat bir nefes aldım, kendime ya da en azından Highgate Wood Kız Koleji için özenle yarattığım halime geri döndüğümü hissettim. Python* kitapları ve A seviyesi çalışma kılavuzlarıyla dolup taşan sırt çantam, omuzlarımda iz bırakıyordu. Buradaki kuralların ve düzenin bir mantığı vardı. Eski, boş evlerde ve eski fundalıkların vahşi ağaç çalılıklarında gizlenen tuhaflık; üniformaların ve floresan ışıklarının monotonluğuna nüfuz etmekte zorlanıyordu. Londra'nın bazı en zengin ailelerinin çocuklarıyla buraya

* Web uygulamaları, yazılım geliştirme, veri bilimi ve makine öğreniminde (ML) yaygın olarak kullanılan bir programlama dilidir. (e.n.)

ait olmasam da okulum, hayatımın temel garipliklerinden uzakta, sığınabileceğim bir yer haline gelmişti.

Kalabalık koridorlardan hızla geçerek kütüphaneye doğru ilerledim. "Beş dakika *geç* kaldın," dedi Paisley. Okuldan önce ve sonra ders verdiğim bir düzine öğrenciden biriydi. Paisley, okul üniformasını bir şekilde bohem tarzında şık göstermeyi başaran on iki yaşında küçük bir kızdı. Ailesi temel kodlamayı öğretmem için bana haftalardır iyi para ödüyordu. İşin sinir bozucu yanı, Paisley doğuştan yetenekliydi. Dikkatini verdiği zaman Grey'i hatırlatacak kadar kolay bir zarafetle Python'u öğrenebiliyordu.

"Çok özür dilerim, Paisley. Bunu telafi etmek için sana okuldan sonra bir saatl ücretsiz ders vereceğim." Bana ters ters baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Dizüstü bilgisayarın nerede?"

"Senin bir cadı olduğunu duydum," derken telefonunu karıştırmaya devam ediyor, bukleleri gözlerinin üstüne düşüyordu. "Kız kardeşlerinin oditoryumda bir öğretmeni şeytana kurban ettikleri için okuldan atıldıklarını da duydum." Vay canına. Dedikodular son dört yılda kontrolden çıkmıştı ama bunlardan birini yeni duymuş olmasına daha çok şaşırdım.

"Ben cadı değilim. Denizkızıyım." Bir yandan dizüstü bilgisayarımı kurup ders kitabını açarak kaldığımız yerden devam etmeye çalışıyordum. "Şimdi bana geçen hafta verdiğim ödevi göster."

"Eğer cadı değilsen saçların neden beyaz?"

"Boyayla açıyorum," diye yalan söyledim. Aslında Grey

ve Vivi gittikten sonraki hafta saçımı daha koyu bir renge boyamaya çalışmıştım. Üç kutu boya almış ve yağmurlu bir yaz akşamını saçımı boyayıp elma şarabı içerek geçirmiştim. Talimatlarda yazdığı gibi kırk beş dakika geçmesine rağmen emin olmak için biraz daha bekletip saçımı yıkamıştım. Yeni beni göreceğim için heyecanlıydım. Bir casusluk filminde, kahramanın kaçarken bir benzin istasyonunun tuvaletinde görünüşünü değiştirmek zorunda kaldığı sahnelerdeki gibi hissetmiştim.

Aynadaki buğulanmayı sildiğimde çığlık atmıştım. Saçlarım her zamanki gibi beyazımsı sarıydı, boyanın hiçbir etkisi olmamıştı.

"*Ev ödevi*," diye yineledim.

Paisley, küçük gözlerini devirdi ve *Fjällräven** çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "İşte." Ekranını bana doğru çevirdi. "Eee?" diye sorarken ben de yaptığı kodlamayı kontrol ediyordum.

"Gayet iyi. Elinden gelenin en iyisini yapmışsın."

"Ne yazık ki bu son dersimiz olacak."

Tanrım, on iki yaşındaki hangi çocuk böyle konuşur ki?

Hoşnutsuzluğumu belli eden bir ses çıkardım. "Dur bakalım. Ne yazık ki ailen dönemin geri kalanı için ödemeyi çoktan yaptı."

"Kız kardeşlerinin kim olduğunu öğrenene kadar öyleydi." Paisley bana bir zarf uzattı. Önünde annesinin tuhaf el yazısıyla adım yazılıydı. "İsa'ya çok düşkünler. *Harry Potter* okumama bile izin vermiyorlar. Aniden beni kötü etkiledi-

* Laptop bölmesi olan sırt çantası markası. (e.n.)

ğini düşünmeye başladılar." Eşyalarını topladı, gitmek için ayağa kalktı. Çıkarken tatlı tatlı, "Hoşça kal, Sabrina," diye seslendi.

"Vay canına," diye gaipten bir ses geldi. "Bazı insanlar çok *kaba*."

"Ah," dedim, küçük, sarışın bir kız kitap raflarının arasından çıkıp karşımdaki sandalyeyi çekerken. "Merhaba, Jennifer."

Grey ve Vivi, okuldan ayrıldıktan sonraki aylarda, onlarsız kalmanın getirdiği yalnızlık vücuduma öyle bir işlemişti ki her kalp atışımda canımın acıdığını hissedebiliyordum. Daha önce hiç arkadaşa ihtiyacım olmamıştı ama kız kardeşlerim gidince, öğle yemeklerini birlikte yiyebileceğim ve hafta sonları annemden başka vakit geçirebileceğim kimsem kalmamıştı.

Jennifer Weir, beni yatıya kalmalı doğum günü partisine davet ettiğinde (gerçekten istediğinden şüpheliydim çünkü annelerimiz Royal Free'de birlikte çalışıyordu), temkinli bir şekilde kabul etmiştim. Tam da olması gerektiği gibi gösterişli bir partiydi. Weirların geniş oturma odasına her kız için tek kişilik mini çadırlar kurulmuş, her biri peri ışıklarıyla donatılmış ve pembemsi altın rengi balonlardan oluşan bir denizin arasına yerleştirilmişti. Sabahın erken saatlerine kadar *Korku Seansı* serisinin üç filmini izlemiştik. O kadar çok doğum günü pastası ve o kadar çok lezzetli unlu mamul yemiştik ki birinin kusabileceğini düşünmüştüm. Civardaki okullara giden çocuklardan ve onların ne kadar hoş olduklarından bahsetmiş, Jennifer'ın ailesinin içki dolabını gizlice

booksfer.com
daha fazla e-kitap

açıp ikişer *shot* tekila içmiştik. Bana zorbalık yapan ve daha sonra okulun önünde kafasını kazıyan Justine Khan bile varlığımdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Bir avuç pembe, şekerli alkolün sakinleştirdiği o süre zarfında, kendime buna benzer bir gelecek hayal etme izni vermiştim. Eğer Justine ile beni, acil servise götüren o meşhur şişe çevirme oyunu olmasaydı, bu mümkün olabilirdi.

Jennifer Weir, dudaklarımdan kan damlayarak evinden çıktığım o geceden beri benimle konuşmamıştı.

"Bir şey mi istemiştin?" diye sordum.

"*Aslında*," dedi Jennifer gülümseyerek. "Bu akşam Camden Jazz Café'deki konser için bilet aldım. Kız kardeşinin de orada olacağını duydum."

"Tabii ki orada olacak," derken kafam karışmıştı. "O da grupta."

"Hayır, şapşal, ben diğer kız kardeşin, Grey'i kastetmiştim. Acaba... Yani, onunla tanışmayı çok *isterim*. Bizi tanıştırabilir misin?"

Uzun bir süre ona baktım. Jennifer Weir ve Justine Khan (birlikte kendilerine JJ diyorlardı), dört yıldan uzun bir süredir hayatımı cehenneme çeviriyorlardı. Jennifer, beni görmezden geliyordu. Ama Justine, dolabıma kanla cadı yazarak, sırt çantama ölü kuş atarak, hatta bir keresinde öğle yemeğimin üzerine kırık bir bardağın camlarını serperek aradaki farkı kapatıyordu.

"Her neyse," diye devam etti Jennifer, yapmacık gülümsemesi ekşimeye başlamıştı. "Bunu bir düşün. Benim arkadaşım olmak başına gelebilecek en kötü şey olmaz herhalde. Akşam görüşürüz."

O gittikten sonra Paisleylerden gelen notu okudum; notta bazı "endişe verici suçlamalar" duyduklarını açıklamış ve verdikleri avansı geri istemişlerdi. Notu yırtıp çöpe attım, sonra da mezuniyetime ne kadar kaldığını görmek için telefonumdaki geri sayım sayacına baktım. Hâlâ yüzlerce gün vardı. Sonsuza kadar sürecekti. Hollow kızları söz konusu olduğunda okulun sağlam bir hafızası vardı ve iki kız kardeşimin de şehri terk ettiği zamandan beri tüm yük benim omuzlarıma yüklenmişti.

Günün ilk dersi İngilizceydi. Sınıfın ön tarafındaki pencerenin yanında, her zamanki yerime oturdum. *Frankenstein*'ın açıklamalı kopyası masamın üzerinde açıktı, sayfaları gökkuşağı renginde yapışkan not kâğıtlarıyla doluydu. Bu derse hazırlanmak için kitabı iki kez okumuş, bölümlerin altını dikkatlice çizmiş ve notlar almıştım. Bir şablon, bir bağlantı bulmaya çalışıyordum. İngilizce öğretmenim Bayan Thistle, bu davranış karşısında derin bir çelişkiye düşmüştü. Bir yandan, verilen ödevlerin *hepsini* daima, hatta çoğu zaman, birden fazla kez okuyan bir öğrenciye sahip olmak olağanüstü bir şeydi. Öte yandan, bir edebiyat eseri için *doğru cevabı* isteyen bir öğrenci onu delirtiyordu.

Dışarıda yağmur çiseliyordu. Eşyalarımı yerleştirirken garip bir hareket gözüme çarptı ve camdan, binaların arasındaki ıslak çimenlik alana baktım.

Orada, uzakta, boğa kafalı bir adam beni izliyordu.

4

O KADAR ANİ VE GÜÇLÜ bir şekilde ayağa kalktım ki sıram öne doğru devrilirken kitaplarım ve kalemlerim yere saçıldı. Tüm sınıf, sıkıcı bir okul gününde aniden gelen bu şiddetli saldırı karşısında paniğe kapılarak sustu ve bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, nefesim sıklaşmıştı ve kalbim göğsümün içinde çırpınıyordu.

"Iris," dedi Bayan Thistle telaşla. "İyi misin?"

Justine Khan, öğretmenimize, "Ona fazla yaklaşmayın," dedi. Bir zamanlar onun güzel olduğunu düşünüyordum ve muhtemelen hâlâ da öyleydi. Tabii eğer teninin arkasında yatan zehri göremeseydiniz. Artık siyah saçlarını uzun ve düz bir şekilde örüyor, teneffüslerde taramak için sırt çantasında bir fırça taşıyordu. Saçları o kadar parlak ve bakımlıydı ki insanın canını sıkıyordu. Ayrıca örgüleri, beni öperken tırnaklarımın boynunun her iki yanında bıraktığı izleri giz-

lemek gibi bir amaca da hizmet ediyordu. "Herkes onun ne kadar saldırgan olduğunu biliyor."

Kimileri gülüşmeye başladı ama çoğu insan nasıl tepki vereceğini bilemeyecek kadar sarsılmış görünüyordu.

"Ah..." Oradan çıkmak için bir bahaneye, bir gerekçeye ihtiyacım vardı. Eşyalarımı çantama tıkıştırmak için diz çökerken, "Midem bulanıyor," dedim. Masamı ve sandalyemi düştükleri yerde bıraktım.

Bayan Thistle, "Revire git," diye talimat verdi ama ben çoktan kapıya varmıştım bile.

Öğretmenlerin gözdesi olmanın bir diğer güzel yanı da hasta olduğunuzu söylediğinizde sizden asla şüphe etmezlerdi.

Sınıftan çıktıktan sonra sırt çantamı omzuma takarak dışarıda, iki bina arasındaki gölgeli boşlukta adamı gördüğüm yere doğru koştum. Gün tipik bir Londra havasından beklendiği gibi gri ve kasvetliydi. Koşarken çoraplarımın arkasına çamurlu sular sıçrıyordu. Uzaktan bile artık orada kimsenin olmadığını görebiliyordum; ama yine de adamın durduğu yere gelene kadar koşmaya devam ettim. Etrafımdaki rutubetli hava, duman ve ıslak hayvan kokuyordu. Yağmur sisine rağmen sınıfımı görebiliyordum.

Grey'i aradım. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Beni sakinleştirmekte her zaman başarılı olmuştu.

Muhtemelen Paris'ten gelen uçakta olduğu için telesekretere düştü. O yüzden ona mesaj bıraktım. "Selam. Şey. İndiğinde beni ara. Biraz korkuyorum. Sanırım biri beni takip ediyor. Tamam. Hoşça kal."

İsteksizce Vivi'yi aradım. "Fikrini değiştireceğini biliyordum!" diyerek telefonu açtı.

"Değiştirmedim."

"Eh, bu biraz tuhaf oldu. Arkanı dön."

Döndüm. Otoparktan el salladığını görebiliyordum.

"Of," dedim. "Gitmem gerek. Tuhaf bir kadın beni takip ediyor."

On dokuz yaşındaki ortanca kız kardeşim dövmeli, *piercing*'li, karanfilli sigara içen bir basgitaristti. Sarı saçlarını asker tıraşı şeklinde kestirmişti. Burnunda *piercing* ve insanı delip geçecek kadar sert bir sırıtışı vardı. Okulun otoparkında ona katıldığımda, yağmurdan rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu, orta yaş krizine girmiş bir öğretmenin kırmızı arabasının kaputuna uzanmıştı. Budapeşte'den yeni gelmiş olmasına rağmen küçük deri sırt çantasından başka valiz taşımıyordu. Eski "Cake" şarkısındaki gibi kısa etek ve uzun bir ceket giymişti. İki yıl önce Grey'in yara izi, dönemin en popüler modası haline geldiğinde ve genç kızlar boyunlarına yarım ay şeklinde yaralar açmaya başladığında Vivi, kendi yara izlerini kapatmak için köprücükkemiklerine, sırtına ve kollarının yarısına kadar uzanan bir salkım dövmesi yaptırmıştı. Dilinde ve burnunda *piercing* vardı. Muhtemelen kulaklarındaki küpeler eritilirse bir mermiye yetecek kadar metal çıkardı.

Grey, tam bir moda ikonuyken Vivi de saf rock'n roll'du.

Onu baştan aşağı süzdüm. "*Mad Max*'e giderken yolunu mu şaşırdın, Furiosa?"

---

* 2015 Avustralya yapımı kıyamet sonrası türündeki aksiyon filmidir. (e.n.)

Sigarasından bir nefes çekerken siyah gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Çok az insan, tıraşlı bir kafa ve iğrenç sigara alışkanlığının üstesinden gelip yine de bir siren gibi görünmeyi başarabilirdi ama Vivi bunu başarıyordu. "Bak şu konuşana, Hermione." Yine "Cake" şarkısını düşündüm. *Renkli cam gibi karanlık bir ses*•.

"Ah, dalga geçme," diyerek başımı salladım. "Yaşlandıkça kafan iyice gitti."

Sonra ikimiz de güldük. Vivi, arabanın üzerinden inip beni kucakladı. Ağır paltosunun altından bile kaslarının sağlamlığını hissedebiliyordum, kendi başının çaresine bakabileceği belliydi. Adamın teki onu arabasına çekmeye çalıştığından beri, kendini savunma derslerini oldukça ciddiye alıyordu. "Seni gördüğüme sevindim, evlat," dedi.

"Tanrım, berbat kokuyorsun. Bu da *ne* böyle?"

"Ah." Vivi koltuk altını bana doğru salladı. "Bu iğrenç koku Grey'in parfümü olmalı."

Grey Hollow'un Hollow kokusu, kendi adını taşıyan parfümü, küçük şişelere doldurarak tasarladığı kıyafetlere diktiği koku. İki yıl önce Noel'de bana duman ve orman gibi kokan, alttan alta çürümüş bir şeylerin bulunduğu bir şişe parfüm göndermişti. Koklar koklamaz dizlerimin üzerine çöküp öğürmüştüm.

Grey Hollow'un yaptığı her şey gibi bu da çok satanlar listesine girdi. Moda dergileri onu baş döndürücü ve gizemli olarak nitelendirdi. Grey, okuluma bu iğrenç şeyden bir koli gönderdi, onu sinir eden her öğretmene hediye olarak.

• Cake'in "Short Skirt/Long Jacket" şarkısından. (ç.n.)

Ucuz bir parfümmüş gibi kullanıyorlardı. Kokusu saçlarına ve giysilerine nemli yeşil bir aura gibi yapışıyordu. Diğer kokuları kendi yörüngesine çekip rehin alıyor gibiydi. Ne zaman hava ısınsa kesilmiş süt ve odun çürüğüne benzer kokular parfümden sızıyordu. Sınıflar leş gibi kokuyordu. Benden başka kimse bu kokudan rahatsız oluyor gibi durmuyordu.

"Beni aramadan önce kaç arkadaşın bugün seninle buluşamayacağını söyledi?" İkimiz de Vivi'nin tıpkı benim gibi Londra'da hiç arkadaşı olmadığını biliyorduk.

"Beş, en fazla altı," dedi Vivi. "Herkesin bir *işi* var. İğrenç bir şey. Eee, geliyor musun?"

"Okuldan öylece *çıkamam*."

"Çıkabilirsin. Kendimden biliyorum. Ben her gün çıkardım."

"Evet ama bazılarımız üniversiteye gitmek istiyor. Ayrıca okulu bırakırsam Cate çıldırır. Senin konserine gelmek için bile zar zor izin aldım zaten. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Cate'in sana olan bağımlılığı ile senin otoriteye olan saygın aynı derecede itici. Bana telefonunu ver." Vivi, şifremi tahmin etti. Grey'in doğum günü on altı, Vivi'nin doğum günü yirmi dokuz, benim doğum günüm için on bir. Sonra annemizi aradı, o da hemen telefona cevap verdi.

"Hayır, Cate, hiçbir sorun yok." Vivi, gözlerini devirdi. "Iris'i bir günlüğüne kaçırıyorum." *Kaçırma* kelimesi üzerine gözlerimiz birbirine kilitlendi. Başımı salladım. "Okulda olmayacak, o yüzden özel hayatı ihlal eden korkunç takip cihazını kontrol edersen çıldırma, tamam mı?.. Evet, bili-

yorum. Hayır, Grey burada değil. Sadece Iris ve ben varız, söz veriyorum... Yapacağım... Biliyorum... Evet, Cate, *biliyorum*. Benim yanımdayken güvende, tamam mı? Evet, konserden sonra evde kalacağım. Ben de seni görmeyi iple çekiyorum. Seni seviyorum." Vivi telefonu kapattı ve bana geri verdi. "İşte bu kadar. Sakin ol."

Grey, habersizce okuluma gelse ve beni o günkü derslerden almaya çalışsa Cate'in tepkisinin ne olacağını merak ediyordum. Muhtemelen polis sirenleri çalmaya başlamış olurdu.

"*Kaçırıyorum* mu?" dedim. "Gerçekten mi? Harika bir kelime seçimi."

"Ağzımdan kaçtı. Ah kahretsin, geliyor."

Bayan Thistle, aceleyle bize doğru geliyordu. "Iris," dedi. "Ben de seni kontrol etmeye geliyordum. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Ah," dedim. "Hayır. Sanırım eve gitmem gerekiyor." Vivi'yi işaret ettim.

Bayan Thistle'ın bakışları kız kardeşime kaydı. "Merhaba, Vivienne," dedi düz bir sesle.

"Merhaba *Thistle*," diye karşılık verdi Vivi, el sallarken ortaparmağını çevirdi. Bayan Thistle, dudaklarını büzdü ve başını sallayarak geldiği yöne geri döndü. Vivi, hiçbir zaman uslu bir öğrenci olmamıştı. Elimin tersiyle karnına bir şaplak attım.

"*Vivi*," dedim.

"Ne? O yaşlı cadıya adımın *sadece Vivi* olduğunu ne kadar söylersem söyleyeyim bana *Vivienne* demekte ısrar ediyor. Ayrıca beni İngilizce dersinden bırakmıştı."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Evet çünkü İngilizce derslerine girmedin."

"*Söylenti.*"

Gözlerimi devirdim. "Bugün Grey'den haber aldın mı?"

"Hayır. Birkaç gündür almadım. İndiğimde ona ulaşmaya çalıştım ama herhalde telefonunun şarjı bitmiş. Programımızı biliyor. Gel hadi. Gidip yemek yiyelim ve son derece *meşgul* ve önemli kız kardeşimizin varlığıyla bizi onurlandırmasını bekleyelim."

☾

Vivi, bütün günü karanfilli sigara eşliğinde termosundan bergamotlu çay içerek geçirdi. Ne kadar eğlenceli biri olduğunu unutmuştum. Öğle yemeğimizi kebapçıda yedik ve öğleden sonramızda onun Londra'daki favori mekânlarını gezdik. Denmark Caddesi'ndeki gitar dükkânları, Camden'daki *vintage* dükkânları, kolumu dövmeyle kaplatmam için on beş dakika boyunca beni ikna etmeye çalıştığı Kentish Town'daki Flamin' Eight Dövme Stüdyosu. Kruvasan ve ekşi mayalı pizza atıştırırken Vivi, bana onu son gördüğümden bu yana geçen altı ayda neler yaptığına dair her şeyi anlattı. Almanya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti üzerinden Avrupa turu; harabe barlarda, terk edilmiş depolarda ve boş yüzme havuzlarında konserler; yol boyunca yattığı güzel Avrupalı kadınlar hakkında duymak isteyeceğimden daha ayrıntılı anılar...

Grey'in bizimle buluşması gereken zaman gelip geçmişti. Ortanca kız kardeşimle baş başa vakit geçirmek, yalnızca ikimizin olması biraz garip geliyordu. Hayatımız boyunca,

Vivi ve Grey taşındıktan sonra bile, ne zaman bir araya gelsek neredeyse hep üç kişi olurduk. Her zaman tam takım, asla iki kişi olmazdık. Grey olmayınca, sanki kız kardeşliğimizin iç hiyerarşisi kaosa dönüşmüş, bir şekilde bağlantım kopmuş gibi hissettim. Hepimiz rollerimizi biliyorduk. Grey; patrondu, liderdi, önderdi. Sorumluluk alıp kararları veren, rehberlik eden kişiydi. Vivi; eğlenceli asistandı, komik olan, şaka yapan, yabani olandı. Kargaşaya meyilli olmasına ve otoriteden hoşlanmamasına rağmen daima Grey ne derse onu yapardı. Vivi'nin on beş yaşındayken Grey'in katı kurallarından kaçmak için tek başına yollara düştüğünden şüpheleniyordum. Benim rolümse en genç, korunmaya muhtaç bir bebek olmaktı. Kız kardeşlerim, bana karşı birbirlerine olduklarından daha nazik ve kibardılar. Grey beni Vivi'ye yaptığı gibi nadiren hizaya sokardı. Vivi de Grey'e yaptığı gibi nadiren bana bağırıp çağırırdı.

Öğleden sonra akşama dönerken WhatsApp'tan onsuz takıldığımızın, tüm eğlenceyi kaçırdığının fotoğraflarını gönderdik. Bu özel bir tür kardeş cezalandırmasıydı. Grey, olaylara dahil olamamaktan, onun önceden onaylamadığı planlara girişmemizden nefret ederdi. O generaldi ve biz de onun oldukça sadık küçük ordusuyduk. "Grey köprüden atlasa sen de atlayacak mısın?" diye bir keresinde sormuştu annem. O sırada kırılan serçeparmağımı sarıyordu. Grey, kendi serçeparmağını kırınca, ben de babamın çömlekçi kulübesinde bir çekiç bulmuş ve onunla kendi parmağımı kırmıştım.

Cevabı olmayan bir soruydu. Soru bile değildi.

Kız kardeşimi taklit etmemiştim. Ben *ablamdım*. O nefes

aldığında ben de nefes alırdım. O göz kırptığında ben de göz kırpardım. O acı hissettiğinde ben de acı hissederdim. Grey, köprüden atlayacaksa tabii ki elinden tutarak onunla atlardım.

Tabii ki, tabii ki, tabii ki.

Konserden önce, Vivi'nin grup arkadaşları Janis Joplin'e benzeyen sesiyle sağlam içici olan Alman Candace ve ölüm perisi gibi davul çalan Danimarkalı davulcu Laura'yla akşam yemeği için buluştuk. Altı ay önce Prag'a yaptığımız hafta sonu gezisinde onu ilk kez davul çalarken gördüğümden beri ona karşı bir şeyler hissediyordum. Grey, bizimle orada buluşmuş ve iki geceyi Old Town'ın labirent gibi taş sokaklarında dolaşarak *trdelníkten* başka bir şey yemeden ve *absentten* başka bir şey içmeden geçirmiştik.

Kırmızı ışıklı bir bodrum barında grubun çalışını izlerken Grey, bütün şarkıların sözlerini ezbere söylemişti. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi bu. Onu aylarca görmeyebilirdiniz ama sonra karşınıza çıkar, yazdığınız tüm şarkıları kelimesi kelimesine ezbere bilir ve size sanki Shakespeare'in elinden çıkmış bir şiiri okuyormuş gibi hissettirirdi. Grey, sadece iyi notlar aldığımı *bilmekle* kalmazdı; öğretmenlerimle iletişime geçer, teslim ettiğim her kompozisyonu okumak ister ve bir sonraki buluşmamızda aldığım notlar hakkında yorum yapardı.

Peki şimdi neredeydi?

Akşam yemeğinde, Vivi'nin en sevdiği bar olan, adını on sekizinci yüzyılın ünlü ilham perisi ve metresi Emma Hart'tan alan Lady Hamilton'da bir kâse baharatlı tavuk

bookisfer.com
daha fazla e-kitap

karaage yedik. Vivi'nin ilk dövmesi, George Romney'nin *Emma Hart'ı Kirke* olarak resmettiği, yuvarlak gözlü, dudakları büzülmüş ve saçları rüzgârla savrulan yumuşak bir güzelliğe sahip tablosuydu. Vivi'nin barı mı yoksa kadını mı daha önce keşfettiğinden emin değildim ama her iki durumda da ne zaman Londra'ya gelse mutlaka burada yemek yiyorduk. Barın içi sıcak ve rahattı; duvarlar ve mobilyalar koyu renkli ahşaptan, çatı ise bordo korniş ve tavan güllerinden oluşuyordu. Biz yemek yerken mumlar eriyerek masamıza damlıyordu. Vivi, bana sinsice bir kadeh kırmızı şarap uzattı. Kız kardeşlerim arasındaki bir diğer fark da bütçeleriydi. Grey burada olsaydı, muhtemelen Sketch'te tadım menüsünü yer ve litrelik kokteylleri sanki şeker gibi mideye indirirdik.

Ertesi günkü dersler ve bu gece mola verdiğim için yapamadığım tüm ev ödevleri aklıma geldi. Laura'nın boynunu, onu öptüğümde tadının nasıl olabileceğini hayal ettim. Üniformamı giyerken ne kadar genç göründüğümü hatırladım. Boynuzlu adamı ve Vivi'nin garip şeyler olmaya başlamadan önce şehirde on dakika bile duramayacağını düşündüm.

Yemekten sonra Kentish Town Road'dan, Camden'a doğru yürüdük, marketlerin ve geç kapatan berberlerin yanından geçerken tavuk dükkânlarının girişinden yayılan sıcak yağ kokusunu aldık. Hafta içi bir kış gecesinde bile Camden Town İstasyonu'nun etrafındaki sokaklar insanlarla dolup taşıyordu. Deri ceketli ve fosforlu turuncu Mohawklı bir punk, turistlerden fotoğraf için bir pound alıyor, bir elektronik sigara şirketi, işten eve dönen ya da yemek için yakındaki marketc giden kalabalığa ücretsiz deneme seti dağıtıyordu. Eğlen-

ce düşkünleri, yumuşak ışıkla aydınlatılmış barlardan dışarı taşıyor, çiftler Odeon sinemasına giderken el ele tutuşuyor, alışveriş yapanlar *M&S*, *Sainsbury's* ve *Whole Foods*'tan poşetler dolusu yiyecek taşıyordu.

Vivi'nin grubu *Sisters of the Sacred*•, adının çağrıştırdığının aksine aslında bir caz kafede değil, eski bir Barclays Bankası'nda yer alan bir gece kulübü ve canlı müzik mekânı olan Jazz Café'de çalmak üzere anlaşmıştı. Beyaz sütunları ve kemerli pencereleri, mekâna sahte bir Yunan esintisi veriyordu ve mavi neon harfler, adeta yüksek sesle LONDRA'NIN EN ÜNLÜ CAZ MEKÂNI olduğunu ilan ediyordu. Soğuğa rağmen ön tarafta kuyruk vardı, bu durum Vivi ile grup arkadaşlarının duraksamasına neden oldu.

"Aman Tanrım," dedi Laura. "Artık ünlü müyüz?"

Sisters of the Sacred anakaranın en havalı, en *grunge*•• modasına özgü şehirlerinin, yeraltı sahnelerinde tanınıyorlardı ama kesinlikle ünlü değillerdi. Grey kadar değil.

Vivi, sıraya bakıp bir sigara yaktı. "Mekân müdürüne, eğer bizi tutarlarsa kız kardeşimin ve açık saçık süper modellerden oluşan bir kız sürüsünün gelip şovumuzu izleyeceğini söylemiş olabilirim."

"Bir sürü süper model için doğru tabir bu mu?" diye sordu Candace. "Kız sürüsü?"

"Kesinlikle öyle, Candace."

"Kendini göstermek için kız kardeşini pazarlamak ahlaki açıdan biraz çürümüşlük göstergesi," dedim.

"Süper modeller, insanlara bir şeyler *satmak* için icat

• Kutsal Kız Kardeşler; 1927 yılında Hindistan'ın Bettiah şehrinde kurulmuş bir Roma Katolik tarikatının ismidir. (e.n.)

•• *Hardcore punk* ile *heavy* metal tarzının daha düşük tempolu birleşimi olan müzik türü. (ç.n.)

edildi," dedi Vivi. "Eğer arada bir kâr amacıyla kullanmayacaksam, biriyle doğrudan kan bağına sahip olmamın ne anlamı var?"

"Aman Tanrım, Iris!" Sıradan biri çılgınca el sallıyordu. "Buradayım!"

Jennifer Weir ve Justine Khan, ön tarafa yakın bir yerde duruyorlardı. Bana el sallayan kişi Jennifer'dı. Justine, kollarını kavuşturmuş, çenesi kasılmış bir şekilde önüne bakıyordu.

"Arkadaşların mı?" diye mırıldandı Vivi, Jennifer sıradan çıkarken Justine'i peşinden sürüklüyordu.

"Can düşmanlarım aslında," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım, ben de seninle karşılaşmayı umuyordum!" dedi Jennifer. "Erken geldik ve yaklaşık bir saattir sırada bekliyoruz."

"Grubun hayranı mısınız?" diye sordu Vivi.

"Tabii, evet," dedi Jennifer.

Vivi'nin bakışları Justine'e kaydı. "Seni bir yerlerden tanıyorum." Kız kardeşim parmaklarını şıklatıp ona doğrulttu. "Buldum! Sen bütün okulun önünde kafasını tıraş eden kızsın! Tam metalci hareketiydi." Vivi uzandı ve Justine'in uzun saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Uzatmışsın, çok yazık. Kısa olmasını tercih ederdim."

"Dokunma bana, cadı," diye tersledi Justine. Hışımla arkasını dönüp yolun karşısındaki İtalyan restoranına doğru ilerledi.

"Justine! Justine!" diye seslendi Jennifer. "Onun kusuruna bakmayın. Ne derdi var bilmiyorum." Jennifer bana döndü. "Kız kardeşin burada mı? Gelecek mi?"

"Ben onun kız kardeşiyim," dedi Vivi.

"Sanırım geliyor," dedim. "Henüz ondan haber alamadık."

"Daha sonra Cuckoo'ya gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Jennifer. "Aman Tanrım, Tyler Yang orada olur mu sence?"

"Cuckoo mu?"

"Londra'daki en havalı ve en ultra-özel gece kulübü. Hadi canım! Sıradan insanların girmesi imkânsız ama Grey ve Tyler Londra'dayken *hep* oraya giderler."

Vivi'nin yüzünde sert bir gülümseme oluşmaya başladı. İnsanların kardeşimiz hakkında onu tanıyormuş gibi konuşmalarından nefret ederdi. Grey, bizimdi. O bize aitti. "Size haber vereceğimizden emin olabilirsiniz," derken gülümsemesini koruyordu. "Sonra görüşürüz."

Jennifer'ın kovulduğundan haberi olmadığı anlaşılıyordu. "Ah, aslında, sıradaki yerimi kaybettim. Sizinle gelebilir miyim? Sahne arkasını görmeyi çok *isterim*," dedi.

Vivi, sigarasından son bir nefes daha çekti ve karanfil kokulu dumanını Jennifer'ın yüzüne üfledi. "Şarkılarımızı biliyor musun yoksa Grey'i becermek için mi buradasın? Bir şarkımızın adını söyleyebilir misin?"

Jennifer kekeleyerek, "Ben... sanmıyorum... bu hiç adil değil," dedi.

"Peki o zaman," dedi Vivi sigarasını botuyla söndürürken. "Grubumuzun adı ne?"

Jennifer yine suda boğulur gibi sesler çıkardı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Vivi. "Sıraya geri dön."

"Ah. Klasik Vivi. Gittiği her yerde arkadaş ediniyor," dedi Laura, fedailer kapıları açıp bizi içeri alırken düşüncelere dalmıştı.

Vivi, kollarını grup arkadaşlarının omuzlarına doladı ve bir rock yıldızı gibi kasıla kasıla kulübe girdi. "Ünlü avcılarının hepsi aynı," dedi. Şu anda kollarını kavuşturup bana bakan o ünlü avcısı ve yandaşlarıyla yarın okulda yüzleşmek zorunda kalacak olmamdan bihaberdi.

☾

Ön grup kalabalığı ısıtırken kuliste takıldık. *Sisters of the Sacred* sahneye çıktığında ve Grey hâlâ ortalıkta görünmeyince ona tekrar mesaj attım.

Başlıyorlar. NE-RE-DE-SİN?

Önceki mesajlarımı görmemiş olması garipti. Vivi, sosyal medya hesaplarını kontrol etmeden haftalar geçirebilirdi ama Grey resmen bağımlıydı. Instagram'ı açtım. Hesabım gizliydi ama binlerce mesaj isteği vardı. Kız kardeşiniz ünlü olduğunda herkes sizden bir parça isterdi. Daha doğrusu, kız kardeşinizin şöhretinden bir parça isterler ve sizi aracı olarak görürlerdi. Tacizciler, Instagram'ıma, Facebook'uma sırf ona duydukları açlıktan dolayı dadanmıştı.

Kuzenimle aynı okula gidiyorsun. Bence çok seksisin. Bana çıplak bir fotoğrafını gönder, güzelim. (Ya da çok utangaçsan kız kardeşininkini!)

Grey'e söyle Tyler'ın kalbini kırarsa onu öldürürüm. Abartısız.

Hey, çocukken sana ne olduğu hakkında bir teorim var. Uzaylılar tarafından kaçırılmış olma ihtimalini hiç düşündün mü? En iyi arkadaşımın büyük amcası Elli Birinci Bölge'de çalışıyor ve elinde kanıt olduğunu söylüyor. Detayları düşük bir ücret karşılığında paylaşabilirim. Bana mesaj at!
Muhtemelen bunu hiç okumayacaksın biliyorum. Podyum modeli olmak KADERİMDE varmış gibi hissediyorum ve vesikalık fotoğraflarımı kız kardeşine iletirsen GERÇEKTEN çok sevinirim.

Son zamanlarda bir şey paylaşmış mı diye Grey'in sayfasına baktım. Grey Hollow, süper model, doksan sekiz milyon takipçisi vardı. DOKSAN SEKİZ MİLYON. Diğer süper modellerle çekilmiş fotoğrafları, kapak fotoğrafları, pop yıldızlarının konserlerinde sahne arkasındaki fotoğrafları, yatlardaki fotoğrafları, model sevgilisi Tyler Yang'la Mayfair'de pembe ışıklı bir kulüpte -tahminimce Cuckoo'da- çekilmiş fotoğrafları vardı.

Grey, bana Tyler'dan ilk kez altı ay önce Prag'a yaptığımız gezide, her ikimiz de zarif bardaklardan birkaç *shot* apsent içtikten sonra bahsetmişti. Bir gece kulübündeki odacıkta birbirimize çok yakın bir şekilde oturuyorduk, alkol ve pelin otu yüzünden içimiz ısınmıştı, cıvıl cıvıldık. Vivi'nin barda tanıştığı bir kızla dans pistinde salınışını izlerken başını omzuma yaslamıştı. Grey, sol elini kaldırmış, ben de sağ elimi kaldırarak parmak uçlarımızı bir kavis çizerek birleştirmiştik. Onun kalp atışlarını tenimde ve göğsümde hissetmiştim, bizi birbirimize bağlayan o güçlü bağı.

"Sanırım ona âşığım," demişti sessizce, nefesinde şeker ve anason izleri vardı. Sesindeki gülümsemeyi algılayabiliyordum. Onu sevdiğini zaten biliyordum. Václav Havel Havaalanı'nda karşılaştığımız ve ona aylardır ilk kez sarıldığım günden beri biliyordum. Farklı kokuyordu. Her nasılsa daha... yumuşak kokuyordu. Böyle kokmak ona yakışıyordu. Âşık olmak onu daha da baş döndürücü yapıyordu.

Hem şaşırmış hem şaşırmamıştım. Şaşırmamıştım çünkü birlikte olduklarını zaten biliyordum. Magazin dergilerinin ön sayfalarında el ele tutuşurken çekilmiş paparazzi fotoğraflarını görmüştüm. Tyler, Grey'in Instagram hikâyelerinde giderek daha sık görünmeye başlamıştı. Şaşırmıştım çünkü Grey'in daha önce ciddiye alınacak bir erkek arkadaşı olmamıştı, sadece kısa süreliğine ilgilendiği sevgilileri olmuştu. Aşk ve seks hayatının ayrıntılarını sık sık paylaşan Vivi'nin aksine Grey, kapalı bir kutuydu. Pek bir şey paylaşmazdı.

"Tyler Yang?" diye sorduğumda uykulu bir şekilde başını sallamıştı.

"O oldukça özel biri," diye devam etmişti. "Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın."

Henüz tanışmamıştık, belki de bu gece tanışırdık, tabii eğer gelmeye zahmet etmiş olsaydı.

Grey'in son paylaşımı beş gün öncesine aitti, elinde bir kadeh şampanyayla kırmızı bir tırabzana yaslanmıştı. Yeşil tül bir elbise giymiş, cildi fosforlu pembe ışığa boğulmuş, sarı saçları pembe ve beyaz çiçeklerle süslenmişti. *#TBT Londra Moda Haftası*, diye yazıyordu. Konumu Cuckoo Club olarak etiketlenmişti. On beş milyondan fazla kişi beğenmişti.

Jazz Café iki katlıydı. Alt katta, seyirciler sahneye yakın duruyordu, grup turuncu ışık ve lazer ışınlarına boğulmuştu. Üst katta, şarap yudumlamayı dans pistinde birayla ıslanmaya tercih edenler için mekânı saran bir asma kat restoran ve bar vardı. JJ'i yuvarlak bir masada otururken gördüğümde somurtuyordu.

Grey, ne ilk şarkıda ne ikincisinde ne de üçüncüsünde ortaya çıktı. Candace, Mick Jagger havasıyla sahnede kasılarak seksi bir şekilde yürüdü ama ben Laura'yı izledim. Bambi* gözlü ufak tefek bir kadının, davullarına vururken dişi bir canavara dönüşmesine tanık oldum. Saçları yüzüne düşmüş, teri ve tükürükleri etrafa saçılıyor, tişörtü yumuşak karnını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyordu.

Kalabalık, gruba bayılıyordu ama dördüncü şarkıya geldiğimde dikkatim dağılmış, endişelenmiştim. Sürekli en büyük kız kardeşimi arıyordum, her an arkamdan gizlice yaklaşıp ellerini gözlerimin üzerine kapatacağından emin olmama rağmen gelmedi.

Konser sona ererken beklenmedik bir olay yaşandı.

Vivi, sahnede basgitar çalmayı bıraktı, kolları iki yanında gevşekçe sallandı. Arkamdaki kalabalığın içinde birine ya da bir şeye bakıyordu, gözlerinde bir perde vardı. Neye odaklandığına bakmak için döndüm fakat mekân karanlık ve kalabalıktı. Laura ve Candace şaşkın bakışlar atarak Vivi'nin dikkatini çekmeye çalışsalar da başarılı olamadılar. Vivi, donup kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, titreyen dudaklarıyla hızlı ve sığ nefesler alıyordu. Candace, şarkı

* 1942 yapımı Walt Disney'in animasyon filmi olan *Bambi*'nin başkarakteri yavru geyiğe (Ceylan) gönderme yapıyor. (e.n.)

söyleyerek sahnede ilerledi, öfkeyle gözlerini kırpıştırıp başını sallayan Vivi'yi dürttü. Kalabalığın içinde gözlerimi buldu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

O zaman bir sorun olduğunu anlamıştım.

Vivi, yutkunarak enstrümanını tekrar eline aldı. Grup iki şarkı daha çaldı ama Vivi içinden gelerek çalmadığı için hata yapmaya devam etti. Kalabalık son bir şarkı daha istediğinde sahneye sadece Candace ve Laura, bir şarkının akustik yorumunu söylemek için çıktı. Kalabalığın arasından geçip kulise doğru ilerledim. Vivi, bir oksijen tüpüne bağlıymış gibi sigarasını içerken başı dizlerinin arasındaydı.

"Tanrım," dedim. Lavaboya koşup bir bezi ıslattım, sonra da kafasını saran şeftali tüyü saçlarının üzerine koydum. "Orada ne oldu öyle? İyi misin?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Açık ağzından salyası aktı ve ayaklarının arasından yere düştü. "Sanırım panikatak geçirdim."

"Bir şey gördün," dedim.

Vivi, başını salladı.

"Evet, gördün," diye zorladım. "Ne gördün?"

Oturuşunu düzeltti. Dudakları soluk mavi renkteydi ve teni terden dolayı nemli görünüyordu. "Bir erkek. İnsan değildi. Kafası... boğa gibi görünüyordu."

Ayağa kalktım ve telefonumu çıkardım. "Polisi arayacağım."

"Ne? Hayır. Iris, cidden, ortam karanlıktı ve muhtemelen halüsin-"

"Onu bugün ben de gördüm. *İki kez.* Okuluma geldi.

Çürüyen iblis Minotor kostümlü, uzun boylu, tişörtsüz bir adam."

"Ne?"

"Evet. Yani, hayır, halüsinasyon görmüyorsun. İnternetten bizi bulan sapığın tekidir, çocukken evimize giren kadın gibi bizi korkutmak istemiştir. Artık buna göz yummayacağım."

Vivi, kaşlarını çattı. "Iris... olayın bu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Tereddüt ettim. "Ah... Hayır?"

"Kokusundan... tanıdım. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tanıdık... geliyor."

Uzun bir süre kız kardeşime, ardından da telefonuma baktım. En büyük kardeşimizden hâlâ herhangi bir haber yoktu. "Grey nerede, Vivi? Neden burada değil?"

"Bilmiyorum."

"Grey böyle şeyleri kaçırmaz. Eğer bir şey yapacağını söylerse yapar. Eğer o bize gelmiyorsa biz ona gideriz."

5

LAURA VE CANDACE HÂLÂ sahnedeyken Jazz Cafe'nin arka girişinden sıvışıp Camden Town İstasyonu'nun kalabalık girişine doğru hızla ilerledik. Yol boyunca bizi takip eden kimsenin ya da herhangi bir şeyin olmadığından emin olmak için omzumuzun üstünden arkamıza bakıp durduk.

Vivi, hâlâ sarsılmış görünüyordu. Trende, midesini yatıştırmak için avuçlarının içine doğru nefes aldı. Yanaklarına renk gelmeye başlaması ve alnını kaplayan ter damlalarının kaybolması için birkaç durak geçmesi gerekmişti.

Leicester Meydanı'nda metrodan inerek Vivi'nin artık ait olmadığı bir dünyaya girdik. Camden'da dövmeleri ve *piercing*'leri dikkat çekmemesine rağmen burada, turist kalabalığının, zincir restoranların, *Matilda** ve *Magic Mike*** bileti satan büfelerin yanından hızla geçerken bir tuhaf görünüyordu.

* Komedi-drama türünde bir film. (e.n.)

** Striptiz Kulübü adında komedi-drama türünde bir film. (e.n.)

Bir yıl önce daireyi satın aldığında bize gönderdiği kapı şifresiyle Grey'in apartmanına girdik. Ancak Londra'ya o kadar nadir geliyordu ki Vivi ile ben, yeni evini hiç ziyaret etmemiştik. Çatı katına çıkan asansöre bindiğimizde oldukça korkunç görüntüler, eski moda bir slayt projektöründe oynatılıyor gibi birbiri ardına aklıma düştü. Grey'in banyosunda aşırı dozdan öldüğü, boğa kafalı adam tarafından öldürüldüğü gözümde canlandı. Ön kapıyı açtığımızda mekânı düzenli, geniş ve ruhsuz bir halde bulduk. Thames Nehri'ne bakan, tavandan tabana kadar uzanan pencerelerden şehir ışıkları sızıyordu. London Eye uzakta yavaşça dönüyordu.

Garip bir durum olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Aslında burada birilerinin yaşadığına dair pek işaret bulunmuyordu. Moda hakkında birkaç yerde kitap vardı ama Grey'in gençken en sevdiği karanlık peri masallarıyla dolu kitap rafları yoktu. Parlak beyaz mermerden şık bir mutfak ve cilalı beton zemin olmasına rağmen ne ahşap ayrıntılar ne ev sıcaklığı ne de yiyecek yemek vardı. Havada keskin bir koku vardı. Çamaşır suyu ve amonyak kokuyordu. Tüm mobilyalar sanki iç mimar tarafından seçilmiş gibi duruyordu. *Vogue*'un ünlülerin yavan evleriyle ilgili yaptıkları fotoğraf çekimleri için düzenlenmiş ve ışıklandırılmış gibiydi.

Grey'inmiş gibi hissettirmiyordu. Grey'in beyni kaotikti. Genç bir kızken odası hiç düzenli olmaz, çorapları asla birbirine uymazdı. Her şeye en az on beş dakika geç kalırdı. Hayatındaki hiçbir şey düzenli ya da tertipli olmamıştı. Dünyaya kız formundaki bir kasırga gibi çarpar, arkasında tam bir yıkım bırakırdı. En azından on yedi yaşındayken

böyleydi. Süper model ve moda tasarımcısı olmak bu huyunu değiştirmiş olabilirdi fakat bu, iskeletinin kemiklerini değiştirmek kadar imkânsız bir şeydi.

Vivi'yle beraber ürkütücü bir sessizlik içinde dairenin içinde ilerliyor, parmak uçlarımızı Grey'in eşyalarının üzerinde gezdiriyorduk. Başka birisinin kişisel alanında böyle dolaşarak gizli kapaklı bir iş yapıyormuşum gibi geliyordu. Sanki herhangi bir kapıyı, dolap kapağını ya da çekmeceyi açarsam ablamın çırılçıplak ruhunu düzgünce katlanmış bir şekilde bulacakmış gibi hissediyordum.

Birdenbire yeniden kafamı ablamla bozduğum on yaşındaki halime dönmüştüm. O zamanlar Grey'in yatak odası savaş zamanında bir tapınak, koruyucusu habersizken gizlice girmem gereken bir ibadet yeriydi. Ne zaman birkaç saatliğine evde olmayacağını bilsem, kapıyı açıp keşfe başlıyordum. Bunu sadece zaman ayırabileceğimi, deneyimin tadını çıkarabileceğimi bildiğim zamanlarda yapıyordum. Makyaj çantası favorimdi; cildimi yapış yapış ve pütürlü hale getiren parlatıcılar, pırıltılarla dolu dipsiz bir hazine sandığı gibi görünüyordu. Onun teninde yaşamak, Grey Hollow kadar güzel ve gizemli olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Ama daire tanıdığım, bildiğim kardeşimin evi değildi. Grey'in kaçma hayalleri kurduğu yer böyle değildi. Budapeşte ya da Prag'da kadife ve pirinçle kaplı zengin, karanlık bir sığınağa gitmişti. Vivi'nin Grey'den beklentisi, bu yerde bir kitaplık olmasıydı. Benimse tek istediğim, *Sims 4* oynadığımda her evimde olduğu gibi mutfak ve banyoda siyah-beyaz

dama zeminlerin bulunmasıydı. On üç yaşındayken bunu zenginliğin zirvesi olarak görürdüm.

Burada bunların hiçbirini bulamadık.

"Sanki bir iç mimar burada mastürbasyon yapmış," diyen Vivi, tırnakları ile bir vazoya vuruyordu. "Ve her şeyin üzerine boşalmış."

"İğrenç."

"Ama doğru. Bunların hiçbiri Grey'e ait değil. Bunu yapması için birine para verdi herhalde. Ya öyle ya da aşağılık bir şekil değiştirici onun görünüşüne bürünmüş."

"Aşağılık şekil değiştirenlerin iç dekorasyon becerilerinin olduğundan haberim yoktu."

"İşte bu yüzden asla *İlluminati*'nin bir parçası olamayacaksın."

Ebeveyn yatak odası şık, modern ve ruhsuz görünüşüyle lüks bir otelden fırlamış gibiydi. Yatak, hastane yatağı gibi düzgün bir şekilde yapılmıştı. Görünürde saç fırçası veya fotoğraf gibi hiçbir kişisel eşya yoktu. Giysi dolabını açtım. Burada da her şey özenle düzenlenmişti. Sıra sıra giyilmemiş, böcek kabuğu gibi parlak topuklu ayakkabılar vardı. Parmaklarımı giysilerin üzerinde gezdirdim. Payetler, kadifeden ve ipekten örgü kazaklar. Hepsi ağır ve pahalı şeylerdi. *Oscar de la Renta, Vivienne Westwood, Elie Saab, Grey Hollow.*

Vivi, yılan derisi bir pantolonu eline aldı. "Aşağılık şekil değiştirici teorisi doğrulanmaya başlıyor."

"Haftalardır burada kimse yokmuş gibi görünüyor," dedim.

"Buraya daha önce *hiç* kimse gelmemiş gibi görünüyor."

"Herhalde temizlikçisi falan vardır?"

Vivi, parmağını dolaptaki bir rafın üzerinde gezdirdi, hiç toz yoktu. "Öyle olmalı, değil mi? Grey bu kadar düzenli *değildir.*"

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Vivi, omuz silkti. "Endişelenmemize gerek var mı bilmiyorum. Belki Paris'ten buraya hiç gelmemiştir bile."

Grey'in dolabına tekrar baktım. Beş gün önceki Instagram paylaşımında Cuckoo Club'da giydiği yeşil tül elbise rafa tıkıştırılmıştı, kırışık ve artık onu canlandıracak bir beden olmadığı için hareketsizdi. "Eğer Londra'daysa onu nerede bulabileceğimizi sanırım biliyorum."

☾

Sanki kutsal bir ayin gibiydi. Hayatım boyunca beklediğim bir şeydi. Onun oturduğu yere oturmak, yüzümü onun makyaj malzemesiyle renklendirmek, bedenimi onun kıyafetlerinin içine sokmak. Grey olmak.

Gardırobunu karıştırıp onun kıyafetlerini giydik. Yırtık ya da çivili olmadığı sürece genellikle modadan etkilenmeyen Vivi bile Grey'in gardırobuna sınırsız erişim olasılığı karşısında nefessiz kalmış, sersemlemişti. Parça üstüne parça denedik. Sonunda ben altın rengi bir mini elbise ve tenimin üzerinde örümcek ağları gibi süzülen yeşil ipek bir paltoda karar kıldım. Vivi, *cigarette** kesim pantolonu olan kardinal kırmızısı bir takım elbise seçip kombinine uygun bir ruj sürdü; şeftali tüyü saçlarını parıltılı jöleyle yapıştırdı.

* Dar ve düz kesimli, bilekte sonlanan bir pantolon modelidir. (e.n.)

Cuckoo Club'a giden taksi yolculuğu sırasında Grey'i defalarca aradım, aşırı tepki verdiğimizden emindim. Bir sonraki mesajıma cevap vereceğinden ve Vivi'yle beraber haftanın geri kalanını aptallığımıza ağlayarak geçireceğimizden emindim. Ama Grey asla cevap vermedi, mesajlarımın hiçbirini okumadı.

Regent Caddesi'nde taksiden inip gölgeli büyük bir kemerin altından geçerek evim dediği Cuckoo'nun arka sokağına doğru yürüdük. Peri ışıkları caddeyi bir ağ misali sarmıştı, lokantalar hâlâ gece geç saatlerde içki içenler ile açık hava ısıtıcılarının altında toplanmış yemek yiyen insanların sesleriyle uğulduyordu. Kulübün dışında hiç sıra yoktu. Kapısı sadeydi, herhangi bir işaret yoktu. Önümüzde yürüyen çift, bir zile bastı ve kapı neon-mor ışık ile elektro *house* müziği dışarı sızdıracak şekilde hafifçe açıldı. Kapıyı açan kişiyle kısık bir sesle konuştular ve geri çevrildiler.

Sırada Vivi ve ben vardık. Zili çaldım. Kapıyı kedi gibi gözleri olan kısa boylu, sarışın bir kadın açtı. "*Sur la liste?*"* diye sordu, bize daha yakından bakınca ağzı açık kaldı. Biz Grey'in yansımaları gibi görünüyorduk, elbette bizi tanıyacaktı. "Burada değil," dedi İngilizce konuşarak. Aksanı o kadar ağırdı ki kulağa dili şişmiş gibi geliyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Vivi.

"Dün arkadaşına söyledim, onu görmedim."

"Onu başka biri daha mı arıyordu?" diye sordum. "Kim?"

Kadının ifadesi kararardı. "Bir adam. Ölüm ve yanık gibi kokan bir adam."

---

* (Fr.) Listede misiniz? (e.n.)

Kalp atışlarım hızlandı. Çocukken yatak odamın penceresinden içeri girip saçımın bir tutamını kesen kadını, internette Vivi hakkında bir şeyler okuduğu için onu arabasına çekmeye çalışan adamı hatırladım. "Onu neden aradığını söyledi mi?" diye sorarak üstüne gittim. "Ne istediğini?"

Kadın başını salladı. "Onu içeri almadım. O... Gözleri. Siyahtı, mürekkep gibiydi. Ondan korktum."

Vivi'yle birbirimize bakarken aynı şeyi düşündük... *Onu bulmamız gerekiyor.*

"Bu adamla konuşmak istiyoruz." Hostese Grey'in erkek arkadaşının fotoğrafını gösterdim. "Tyler Yang. O burada mı?"

"Evet fakat bu gece özel bir etkinlik var," dedi tereddütle. "Eğer davetli listesinde değilseniz izin veremem-"

"Söylemezsen söylemem," dedi Vivi, neredeyse mırıldanarak. Parmağını kadının dudaklarına götürdü ve tüm gereken buydu. Kadın Vivi'nin dokunuşuyla gözlerini kapadı, sersemlemişti ve kız kardeşimin teninin baş döndürücü kokusuyla sarhoş olmuştu. Gözleri hâlâ kapalıyken ağzını açıp Vivi'nin parmağını emdi.

Kız kardeşlerimin bunu yaptığını daha önce de görmüştüm. Bunu ben de birkaç kez yapmıştım. Benim yüzümden kafası bulanan insanlara istediğimi yaptırabilme gücü, beni dehşete düşürmüştü.

Kadın, gözlerini açtığında gözbebekleri kocaman olmuştu, nefesi bal ve çürümüş odun gibi kokuyordu. Vivi, onun yanağını okşadıktan sonra eğilip fısıldadı. "Bizi içeri almak istiyorsun." Hostes kapıyı açtı, sersemlemiş görünüyordu, yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Bakışları Vivi'ye

sabitlenmişti. Antrenin mor ışığında gördüğü şeyi ben de gördüm. Kız kardeşim korkutucu derecede güzeldi, hatlan Grey'den daha ince ve daha zayıftı. Grey, bir palayken o ince bir kılıç gibiydi.

"Bunu insanlara yapmamalısın," derken koridorda müziğin kaynağına doğru ilerliyordum. Kalın bir bas göğsümde gümbürdedi.

"Neyi?" diye sordu Vivi.

"İçeri girmek için yaptığın şeyi."

Kulüp, Instagram'ına bakılırsa Grey'in favorisiydi, her yer pembe neon ışıklarla aydınlatılmıştı. Özel etkinlik için tavan, dans pistinin üzerine sarkan kiraz çiçeklerinden oluşan bir ormanla kaplıydı. Karanlıkta parlayan etiketli büyük boy *Dom Pérignon** kovaları, her masaya yumuşak bir fosforlu yeşil ışık yansıtıyordu. Camdan yapılmış altın rengindeki bar, görkemli mor kadife perdelerle çevrilmişti. İçkiler; onları içen uzun ve inanılmaz derecede zarif kadınlara benzeyen, uzun ve inanılmaz derecede zarif bardaklarda servis ediliyordu. Kalabalık çoğunlukla moda sektöründen insanlardan oluşuyordu; modeller, tasarımcılar, fotoğrafçılar... Aynı zamanda ünlü bir rapçiyi, Amerikan kült gençlik dizisinden aktör bir çifti, eski bir İngiliz rock efsanesinin sosyetik kızını da gördüm. Birçoğu bize iki kez baktıktan sonra eğilip kısık sesle konuşmaya başlıyordu.

"Gözünü ondan ayırma," dedim Vivi'ye.

"Burada olacağını nereden biliyordun?"

"Grey, hep buraya geliyor. Tyler da her fotoğrafında var."

* Dünyanın en tanınmış ve kaliteli şampanya markalarından biridir. (e.n.)

Tyler Yang, her yeri dövmeyle kaplı Koreli bir İngiliz modeldi. Cinsiyet sınırlarını bulanıklaştıran tarzıyla moda dünyasında ün kazanmıştı. Üzerinde nadiren cüretkâr olmayan bir şey görülürdü. Genelde *Gucci* çiçekli takımlar, ısmarlama dantel bluzlar, antika inci dizileri, kukuletalı gömlekler, topuklu mokasen ayakkabılar gibi şeyler giyerdi. Gözlerine her zaman kalem çekerdi, göz kapaklarıyla dudakları ise parlak, canlı renklerden oluşan bir şeker dükkânıymış gibi dururdu.

Grey'in cinselliği çok tartışılan ama nihayetinde doğrulanamayan bir dedikodu konusuydu. *Victoria's Secret* meleğiyle mi yoksa Hollywood'un yeni erkek başrol oyuncusuyla mı çıkıyordu? Vivi ile ben, Grey'in heteroseksüel olduğunu biliyorduk. Her zaman erkeklerden hoşlanmıştı, aynı şekilde Vivi de daima kadınlardan hoşlanmıştı.

Bana gelince ben iki cinsiyetten de hoşlanıyordum. İlk öpücüğüm Jennifer Weir'ın pijama partisinde şişe çevirme oyununda Justine Khan'la olmuştu. Dudakları yumuşacıktı. Parfümü ile dudak parlatıcısı vanilyalı krema gibi kokuyordu. Kıkırdayarak eğlenmemiz gerekiyordu ama içimde bir şeyler alevlendi. Göğsümde disko topu varmış gibi hissettim. İçimdeki ısrarcı bir açlık, parmaklarımı o zamanlar kısa olan saçlarından geçirip kalçalarımı onunkilere bastırmak istememe neden oldu. Bir süredir kendimle ilgili şüphelendiğim bir şey doğrulanmıştı. Öpücük Justine'e de bir şey yapmıştı, garip ve çirkin bir şey. Beni tekrar tekrar öptü, onu itmeye çalışırken bile aç ve ısrarcı bir şekilde öpmeye devam etti. Sonunda dudağımı öyle bir ısırdı ki patlayıp kanadı. Tırnakları kollarım-

da pençe izleri bırakana ve onunla mücadele etmek zorunda kalana, bizi izleyen tüm kızlar bunun artık bir oyun olmadığını anlayıp da onu ağzından köpükler saçarak benden uzaklaştırmak zorunda kalana kadar öptü. Hikâye zamanla değişti, artık okuldaki kızlar gitmesine izin *vermeyenin,* yüzünü ısırıp koparmaya *çalışanın* ben olduğumu söylüyorlardı.

Bugüne kadar yaşadığım iki öpücükten daha az korkutucu olanı buydu.

"İşte," dedi Vivi, başıyla arka duvarı işaret ederek.

Tyler, bir pop yıldızı ile bir süper modelin arasına sıkışmış, pembe kadife bir odacıktaydı. Eski bir Disney genç yıldızı etraflarında geziniyor, sohbete dahil olmaya çalışıyordu.

Grey'in Tyler'ı neden sevdiğini anlayabiliyordum, kafasının tepesinde düğüm olmuş siyah saçlara, güçlü çene çizgisine ve dövmeli kollarının altında hareket eden kaslara sahipti. Bu gece kahverengi gözlerinin kenarları sürmeli, dudakları yeşil rujluydu. Lila rengi şeffaf bir bluz ile 1920'li yıllarda erkeklerin tercih ettiği türden yüksek belli bir pantolon giymişti. Parlayan *Dom Pérignon* etiketi sayesinde cildi büyüleyici görünüyordu. Kadınlar güzeldi ama Tyler Yang tıpkı Grey gibi son derece çarpıcıydı. Dudaklarımı yaladım.

"Kahretsin, bu düşündüğüm kişi mi?" dedi Vivi süper modele bakarak. "*Victoria's Secret* meleği, değil mi? Sanırım kız arkadaşından yeni ayrılmış."

"Rahat dur," dedim. "Kardeşimizin gizemli kayboluşunu araştırıyoruz. Şu an yeni dostlar edinmenin sırası değil."

"Bunu Tyler Yang'e salya akıtarak bakan kız söylüyor. Kayıp kız kardeşinin erkek arkadaşı."

"*Salyalarım* akmıyor."

"Eh, ağzından akmıyor zaten."

"İğrenç."

"Ama doğru."

O sırada Tyler bizi fark etti. Odanın diğer ucundan göz temasını sürdürerek birbirimize bakmaya devam ettik.

"Eee... Bizi gördüğüne pek memnun olmuşa benzemiyor," dedi Vivi. Tyler'ın suratı düşmüştü. Kararmış gözlerini bize dikmişti ve çenesini sıkıyordu. İnce parmağını kaldırıp kendine doğru kıvırarak bizi yanına *çağırdı*.

"Görünüşe göre çağırılıyoruz," dedim.

"İhtiyacım olan tek davet buydu." Vivi, beni itip geçerek modele doğru ilerledi. Arsız. Masaya yaklaştığımız sırada Tyler, kadınlara sessizce bir şeyler fısıldadı, onlar da kalkıp bara doğru ilerlediler, yıldız ışığına bürünmüş iki tanrıça gibiydiler.

"Olamaz, neden gidiyorlar?" diyen Vivi, kalabalığın arasından süzülen kadınların ardından bakıyordu. Telefonum bipledi. Ekrana baktım ama mesaj Grey'den değil, annemden geliyordu. *Kahretsin*. Grey'i bulmaya çalışırken yaşadığım panik yüzünden eve dönüş saatimi unutmuştum.

Birazdan eve geleceğim, diye Cate'e mesaj atıp eve kadar bana eşlik etmek için kulübe gelmesin diye telefonumu uçak moduna aldım.

"Küçük Hollowlar," diyen Tyler, önce Vivi'ye sonra bana doğru baktı. "Öyle olmalısınız."

"Biz Grey'in kız kardeşleriyiz," diyerek oturdum.

"Sizi özür dilemeniz için gönderdiyse duymak istemiyorum."

"Ne için özür dileyecek?" diye sordu Vivi.

"Ah, bilirsin işte, yalancı, hilekâr bir *cadı* olduğu için."

Vivi, kaşlarını kaldırdı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu kelimeden nefret ediyorduk. "Grey'i bulamadığımız için buradayız," dedi. "Kaybolmuş olabileceğinden endişeleniyoruz."

Tyler, kaba bir şekilde güldü. "Hayır, kayıp değil."

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Birkaç gün önce, ayrılırken. Sanırım o zamandan beri onu görmedim."

"Ayrıldınız mı?" diye sordu Vivi.

"Evet."

"Neden? Kavga mı ettiniz?"

"İnsanlar genelde kavga ederek ayrılır."

Vivi'nin çenesi aşağıya sarktı. Dudaklarında hâlâ bir gülümsemenin izi vardı ama gözleri keskindi. Son darbeyi vurmaya hazırlanıyordu. "Bu olay seni kızdırdı mı?" Flört eder gibi soruyordu. "Ona zarar verdin mi?"

Tyler içkisini karıştırdı. "Sorunun gittiği yerden hoşlanmadım."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Vivi, onu yakasından tutup aşağı çekti. Tyler'a yaklaşıp bacağını Tyler'ın kalçasına geçirdi, dışarıdan izleyen birine tehditkâr değil, flört ediyor gibi görünecekti.

"Polisi aradığımızda ilk sorgulayacakları kişi sensin," dedi Vivi, dudakları Tyler'ın kulağına yakındı. *Polis* kelimesini duyunca daha dik oturdum. Vivi, kesinlikle blöf yapıyordu. Henüz o kadar ciddi değildi, değil mi? "Eski erkek arkadaş. Nasıldır bilirsin. O yüzden bize neler olduğunu anlat." Vivi,

onun yanağını okşadı ama hostes üzerinde nasıl bir büyü yaptıysa Tyler'ın üzerinde işe yaramıyordu.

Grey, bana onun *çok özel* olduğunu söylemişti. *Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın.* Bundan mı bahsediyordu?

Tyler, hislerimi yansıtarak korku dolu gözlerle bakıyordu. "Oha, oha, oha. Polis mi? Onları bu işe neden bulaştırıyorsun ki?"

"Çünkü onu bulamıyoruz, seni aptal," dedi Vivi. "Grey'e ulaşılamıyor. Bu geceki hostes tuhaf bir adamın onu aradığını söyledi. *Başına bir şey gelmiş* olabilir."

"Grey, hep ortadan kayboluyor. Bu yeni bir şey değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Günlerce yeryüzünden kayboluyor, tamam mı? Aramalara cevap vermiyor. İşe gitmiyor, randevuları, provaları kaçırıyor. Herkes buna alıştı. Bu onun gizeminin bir parçasıydı. Ortaya çıkacak mıydı, çıkmayacak mıydı? Hepsi çok heyecan vericiydi. Ama onunla çıkıyorsan berbat bir şey. Kız kardeşin berbat bir kız arkadaştı."

Vivi gerildi. "Onun hakkında söyleyeceğin şeylere çok dikkat et."

"Neden? Ona bir şey yapmış olsaydım hakkında kötü konuşur muydum? Hayır. Ciddiyim, Grey, kötü bir kız arkadaştı. Sanırım başka biri vardı. Bu yüzden ayrıldık. Muhtemelen şu anda onun yanındadır."

"Grey seni aldattı mı?" diye sordum. Kulağa onun yapacağı bir şey gibi gelmiyordu. Grey vahşiydi elbette ama küstah değildi, asla başkalarının duygularıyla oynamazdı.

"İtiraf etmedi ama başka ne olabilirdi ki? Ortadan kaybolduğunda nereye gidiyor? Tek bildiğim, buradayken bile sadece yarısı buradaydı, *eğer* şanslıysam. Bir yıl boyunca birlikteydik ve tüm uğraşlarıma rağmen onun kim olduğuna dair sadece yüzeysel bir bilgim olduğunu görüyorum. Çok fazla sır saklıyordu, kendini kategorilere ayırmıştı. Özellikle de okült* olayları."

Vivi'yle birbirimize baktık. Tyler dikkatimizi çekmişti ve bunu biliyordu.

"Ah, sanırım bu konu hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" dedi. "Ben de bilmiyorum, gerçekten. Tek bildiğim, bir keresinde dairesine gelmeme izin vermişti ve orası hayatımda gittiğim en ürkütücü yerdi. Tuhaf şeylerle doluydu. Ölü şeyler, kara büyü. Grey, kendisinin bir tür cadı olduğunu sanıyor."

"Bu gece onun dairesindeydik," dedim. "Orada öyle bir şey yoktu."

"Herkes sır saklar, Küçük Hollow. Belki de ablan sandığınızdan daha fazla sır saklıyordur." Grey'in hâlâ okültizmle ilgileniyor olması benim için sürpriz değildi. Gençlik yılları boyunca hep böyle olmuştu. Grey, yaşlı adamlar, uyuşturucular, mezarlıklarda ruh çağırma seansları, kokan ağır deri ciltli kitaplar ve iblislerle iletişim kurmak için büyüler gibi karanlık ve tehlikeli şeylerden hoşlanırdı.

"Ne için kavga edip ayrıldınız?" diye sordu Vivi, Tyler'a.

"Dairesinden bir adamın çıktığını gördüm," diye cevap verdi. Vivi'yle bir kez daha bakıştık. "Bu bardağı taşıran son damla oldu."

---

* Din ve bilimin kapsamı dışında kalan doğaüstü inançlar ve uygulamalar bütünüdür. (e.n.)

"O..." diye başladı Vivi. "Bunu nasıl ifade edebiliriz? Bir ihtimal adam, yüzündeki deri sıyrılmış gibi duran bir Minotor'a benziyor muydu?"

Tyler, birkaç dakika ona baktı, sonra gülümsedi. "Sanırım burada işimiz bitti, Küçük Hollowlar," derken içkisini bitirip kadife ceketini silkti. "Grey'i bulduğunuzda ondan nefret ettiğimi söyleyin."

Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp gitti.

6

KULÜPTEN AYRILDIĞIMIZDA ANNEMDEN gelen yedi cevapsız çağrı ve bir düzine mesaj vardı, uçak modunu kapattığımda bildirimlerin hepsi aynı anda telefon ekranıma düşmüştü.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Kalbim hızla çarpıyor ve içim suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu. Cate'in adına dokunup onu aradım. "Annem beni öldürecek."

"Iris?" Cate telefonu anında açmıştı. Sesindeki paniğin tadını alabiliyordum, bu benim de midemi bulandırmıştı.

"Çok özür dilerim." Vivi ve ben metroya doğru yürürken soğuk bacaklarımın derisini sıyırıyor, içimi dışıma çıkarıyordu. "Ben iyiyim. Şimdi eve geliyoruz."

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordu annem. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ben iyiyim."

"İşteyim. Neredeyse polisi arayacaktım."

"Ben iyiyim, anne." Bunu söylemek istememiştim. Bazen ağzımdan kaçıveriyordu.

Hattın diğer ucundaki Cate'in nefes alıp verişini duyabiliyordum. "Lütfen bana öyle deme," dedi sessizce. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Özür dilerim."

"*Hemen* eve git."

"Yola çıktık bile. Yaklaşık yarım saat içinde evde oluruz. Gider gitmez sana mesaj atarım."

Telefonu kapattım. Soğuktan parmaklarım uyuşmuştu ve telefonumu ceketimin cebine koyabilmek için parmaklarımı oynatmakta zorlanıyordum. Vivi'nin onaylamayan gözlerle bana baktığının farkındaydım.

"Iris," dedi.

"Hiçbir şey söyleme," diye tersledim.

"Seneye üniversiteye gittiğinde Cate ne yapacak, ha? Seninle Oxford'a ya da Cambridge'e mi taşınacak?"

"Araştırmaya başladık, o da birkaç yere iş aradığına dair haber yolladı."

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

"*Birlikte* yaşayacağımızdan değil. Birbirimize yakın olacağız sadece. Onu arada bir görebileyim ve kendini-"

"*Iris.*"

"Bak, ahkâm kesmek senin için kolay, sen *burada* değilsin. Elinde kalan tek şey benim, tamam mı? Her gün onun her şeyi olmak zorundayım." Cate Hollow, hayatı boyunca çoğu insandan daha fazla acı çekmişti. Anne ve babası aniden ölmüş, çocuklarının başına korkunç bir olay gelmişti.

Kocası önce aklını, sonra yaşama hevesini kaybetmiş, büyük kızları da çok genç yaşta evden ayrılırlarken onunla olan tüm irtibatlarını kesmişlerdi. Kız kardeşlerimin bazen ona bir yabancıymış gibi davranmalarına anlam veremiyordum. Cate'in tek istediği kendisine ihtiyaç duyulmasıydı. "Sahip olduğu tek şey benim," diye bu sefer daha yumuşak bir sesle tekrarladım. En azından beni bir uygulama üzerinden takip etmesine ve küçükken yaptığı gibi saçlarımı örmesine izin verebilirdim.

"Bu taşıması oldukça ağır bir yük," dedi Vivi. "Birinin her şeyi olmak."

"Evet, öyle. Bunu taşımak zorunda olmadığın için şanslısın."

Vivi, elini sırtımın ortasına, kürekkemiklerimin arasına koydu. İpek kumaşın arasından teninin sıcaklığını, bizi birbirimize bağlayan güçlü bağı hissettim. Kandan kana, ruhtan ruha. Kaburgalarımla boğazım arasında bir yerlerde düğümlenen panik çözülmeye başladı.

"Hadi, ufaklık," dedi Vivi. "Seni eve götürelim."

Golders Green'e giden Kuzey Hattı'na bindik, gece geç saatlerde işe giden insanlar, çıplak bacaklarımı ve köprücükkemiklerimi büyük, aç gözlerle süzüyorlardı. Kendimi yutulacak, iliklerime kadar sömürülecek bir şey gibi hissediyordum. Koltuğumda büzüldüm ve kısa elbisemi kalçalarımı biraz daha örtebilmek için çekiştirdim. Vagon tıkırdayıp gıcırdadı. Yanımda oturan kadından tatlı bir alkol kokusu geliyordu, nefesi meyve ve şeker bulutu gibiydi. Vagonun diğer tarafındaki kavisli pencerelerden bana garip bir canavarın

yansıması bakıyordu. İki Iris vardı; biri normal yansımam, diğeri baş aşağıydı, kafataslarımız birleşmişti. İki ağzı, iki burnu ve ortak bir çift gözü olan yaratığın boş ovalleri, siyah camdaki kavis yüzünden çarpık ve devasa görünüyordu.

Vivi'yle beraber istasyon çıkışındaki kırmızı çift katlı otobüslerin yanından geçtik. Karanlık vitray pencereleri olan alçak evlerin sıralandığı uzun, düz bir caddede her zaman birlikte eve döndüğümüz yol boyunca yürüdük. Arka sokaklardaki kestirme yolları kullanabilecek olsak da hep bu yoldan yürürdük çünkü ana yol parlak ışıklı ve kalabalıktı. Geceleri yetersiz aydınlatılmış sokaklarda kızların başına neler gelebileceğini çok iyi biliyorduk çünkü bizim de başımıza gelmişti.

Bütün kızlar zaten bunu bilirdi.

Bu gece, o eski tehlikeyi çok yakından hissediyorduk. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç adımda bir arkamızı kontrol ettik. Gecelik ve manto giymiş yaşlı bir kadın, apartmanın balkonunda sigara içiyor, biz geçerken altı çökük gözleriyle bizi izliyordu. Evimizle burası arasında boynuzlu adama rastlarsak ve eve varamazsak bizi hatırlar mıydı? Tanık aramak için kapımızı çalan polise ne derdi? *Tedirgin görünüyorlardı. Havaya göre giyinmemişlerdi. Aceleleri vardı. Sanki takip ediliyorlarmış gibi sürekli arkalarına bakıyorlardı. Böyle giyinerek ne bekliyorlardı ki?*

Sola dönüp evimizin sokağında ilerledik. Burası ana yola göre daha karanlıktı ve loş ışıkta korkunç görünen iskelet benzeri ağaçlarla kaplıydı.

Adam, her kimse, Hampstead Heath'teki sabah koşusu güzergâhımı biliyordu.

Okula giderken hangi yolu kullandığımı biliyordu.

Vivi'nin gösterisinin nerede olduğunu biliyordu.

Nerede yaşadığımızı bildiğinden de oldukça emindim.

Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra, Vivi tüm pencere ve kapıların kapalı olup olmadığını kontrol ederken ben de güvende olduğumu haber vermek için Cate'e mesaj attım. Grey'in yumuşacık kıyafetlerini çıkarıp pijamalarımızı giydik, tasarımcıların ipek ve yünlerinden sonra kumaşları tenimizi rahatsız etmişti. Mutfak adasına oturup bağdaş kurduk ve Cate'in buzdolabına bıraktığı bir kâse makarnayı yedik. Sasha, miyavlıyor, çoktan doymuş olmasına rağmen daha fazla yemek için yalvarıyordu.

Grey'den hâlâ haber alamamıştık. Tekrar aradım -cevap yoktu- ve iletilmeyecek bir mesaj daha gönderdim. Polisi aramadan önce ona bir gece daha vermeye karar verdik. Dairesinde herhangi bir boğuşma izi yoktu. Ayrıca o lüks ve sosyetik bir hayat yaşıyordu. Belki de Karayipler'de bir yatta olduğu için telefonu çekmiyor olabilirdi.

Bir sapığın bizi takip ediyor olması ve ölüm gibi kokan siyah gözlü bir adamın onu soruyor olması, Grey'in başına kötü bir şey geldiği anlamına gelmiyordu.

Karanlıktaki tehlikeli şey benim, demişti bir keresinde. Tabii ki o an ona inanmıştım.

"Neden bu kadar tuhafız sence?" diye Vivi'ye sorarken yemeğimizi yiyorduk. "Yapabildiğimiz şeyleri neden yapabildiğimizi düşünüyorsun?"

"Ne gibi?" diye sordu Vivi, makarna dolu ağzıyla.

"İnsanlara istediğimiz şeyleri yaptırmak gibi. Başka şeyler."

"Bu bana garip gelmiyor. Doğru geliyor."

"Diğer insanlar bizim yaptıklarımızı yapamıyor."

"Elbette yapabilirler. Diğer insanlar da tuhaf şeyler yapabiliyor, biliyorsun. Sadece bundan bahsetmiyorlar. Bizim gibi insanlar her zaman vardı, Iris. Herhangi bir tarih kitabına, herhangi bir halk hikâyesine bakarsan görürsün. Cadılar, medyumlar, *Vikanlar**. Ne dersen de. Dünyaya ve birbirimize farklı bir şekilde bağlıyız. Tuhaf olabiliriz ama *yeni bir şey* değiliz."

Başımı salladım. "Bizde yanlış olan bir şeyler var. Bazen bunu hissediyorum. İçimizde çürümüş bir şeyler var." Bu yüzden kendimi kodlama, robotik ve titrasyon kitaplarına gömdüm, böylece yanlış olanın içeri sızması için daha az yer kalıyordu. Justine Khan ve Jennifer Weir gibi diğer insanların da bunu hissedebildiğinden emindim. Belki de bana karşı acımasız olmakta haklıydılar. Belki de bir parçam bunu hak ettiğime inandığı için yanlarına kalmasına izin veriyordum. "Sence o şeyin, kafatası görünüşlü adamın, bize olanlarla bir ilgisi var mı? Acaba başladığı işi bitirmek için mi geri döndü?" Parmaklarımı kız kardeşimin boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirmek için uzandım, kıvrımlı bir mürekkep sarmaşığının altında gizlenmişti. "Kim küçük kızların boğazını keser ki?"

Vivi lokmasını yavaşça çiğnedi, gözleri beni delip geçiyordu. "Sanırım yatma vaktimiz geldi." Mutfak tezgâhından kayarak indi ve başka bir şey söylemeden gitti.

Dişlerimi fırçaladım, o gün kaçırdığım ödevleri yapmaya

* Kendi içinde çeşitli kollara ayrılan, doğa tabanlı, dogmatik olmayan çağdaş bir pagan dinidir. Vika inanışına sahip olanlar, kendilerini *Vikan* olarak adlandırır. (e.n.)

çalıştım ve sonra onu eski yatak odasında, çocukluğundaki tek kişilik yatağına kıvrılmış halde buldum. Emekleyerek yanına sokuldum. Parfümünün kokusu azalmış, Vivi'nin doğal kokusu -odunsu, süt gibi- ortaya çıkmıştı. Yanağına bulaşmış göz kalemini sildim ve uyurken onu izledim. Hiçbirimiz uyurken çekici değildik. Uyanıkken bizi çarpıcı kılan tüm keskin açılar, kafalarımız yastığa değdiği anda yerini gevşek çenelere ve salya birikintilerine bırakırdı. Bir keresinde bütün bir ayı en iğrenç uyku fotoğrafını hangimizin çekebileceğine karar vermeye çalışarak geçirmiştik.

Vivi'nin yanağını okşadım ve ona, Grey'e, hep beraber olduğumuz yıllara duyduğum özlemin acısını hissettim. Henüz ülkeler, zaman dilimleri, kariyerler ve hayatlar aramıza girmemişti.

Parmak uçlarımı hafifçe boğazına bastırdım, tam kalp atışlarının hızlandığı yere. Çocukken de böyle uyurduk, parmaklarımız birbirimizin nabzının üstünde dururdu, bilekler, boyunlar ve ellerden oluşan çalılar gibi görünürdük. Uzun bir süre, yıllar boyunca, her iki kız kardeşimin kalp atışlarını parmaklarımın altında hissedemediğim için doğru düzgün uyuyamamıştım. Ama onlar büyümüş ve evi terk etmişlerdi, ben de dünyada kâbuslarımda yaşayan canavarlardan daha korkunç şeyler olduğunu fark etmiştim.

Grey, diye düşünürken sessizce dua ettim, bir şekilde nerede olursa olsun beni duyacağını biliyordum. *Umarım iyisindir.*

☾

Her zaman yaptığım gibi şafaktan önce uyandım, anneme mesaj attım, *Arkadaşımı Bul* uygulamamı kontrol ettim ve

Hampstead Heath'te koştum. Romalılara böyle rutubetli, kötü bir yere yerleştikleri için beddualar ettim. Yine yağmur yağıyordu çünkü burası Londra'ydı. Dünkü tuhaflık silinip gitmiş gibiydi ama yine de daha işlek patikalardan ve dün adamı gördüğüm ağaçlık alandan uzak durdum. Nefesim kesilene ve vücudum durmam için yalvarana kadar koştum, sonra biraz daha koştum. Tüm bu süre boyunca telefonumu avucumun içinde tuttum, Grey'den gelen bir mesajla titremesini diledim ama ne kadar baksam da yeni bir bildirim yoktu.

Eve geldiğimde Cate, önlüğünü giymiş kahvaltı hazırlıyordu. Vivi, yine mutfağın ortasındaki ada tezgâhta oturmuş, dövmeli uzun bacaklarını sallarken çeri domatesleri ağzına atıyordu.

Cate beni görünce, "Bak kimi buldum," dedi.

"Savurgan kız geri döndü," diyen Vivi, kollarını iki yana açıp Rönesans döneminden kalma bir İsa tablosu gibi uzaklara bakıyordu.

"*Savurganın* anlamının 'müsrifçe harcama yapmak' olduğunu biliyor musun?" derken süt aramak için buzdolabına gidiyordum.

Vivi, kollarını indirdi. "Ben 'en sevilen' anlamına geldiğini düşünmüştüm ve böyle düşünmeye devam edeceğim. Bana da koy," diyerek dolaptan bardak çıkardı.

"Lütfen de," dedi Cate alışkanlıkla.

"*Lütfen*," dedi Vivi. Ona bir bardak süt uzattım ve Cate yumurta çırparken kahvaltı barına oturdum.

Vivi'nin annemizle Grey'e göre daha kolay bir ilişkisi vardı. Cate, her zaman aşırı korumacı olmuştu, başına ge-

lenlerden sonra başka türlü olması nasıl beklenebilirdi ki? Grey bunu özgürlüğüne yönelik kişisel bir tehdit olarak algılamıştı. Öte yandan Vivi, annemizin kurallarından hiç rahatsız olmazdı çünkü onlara hiç uymazdı. Vivi yakalandığında, ki bu pek sık olmazdı çünkü gizlice hareket etmekte çok iyiydi, el yazısıyla yazılmış kartlar ve yatakta kahvaltıyla özür dilerdi.

Çok farklı hayatlar yaşamış, farklı şeylerle ilgilenen, birbirinden çok farklı kadınlardı ama nasıl olduysa -biri diğerinin garip olduğunu düşünse bile- bir şekilde orta yolu bulmayı başarmışlardı. Ayda en az bir kez telefonda konuşurlardı. Birbirlerine sürekli takılırlardı, Cate, Vivi'ye dövme sildirme kliniklerinin linklerini gönderirdi. Vivi de Cate'e, "*Sence bu bana yakışır mı?*" diye sorarak dillerini yarmış ve dişlerini törpületmiş vücut modifikasyonu yaptıran insanların resimlerini gönderirdi. Vivi, yeni müziğinin kayıtlarını gönderdiğinde Cate, "*Sanırım yanlış parçayı gönderdin,*" gibi yorumlarla karşılık verirdi. "*Bu, öldürülen kedilerin ses kaydı olmalı.*" Birbirlerine aptalca davranıyorlardı ama birbirlerine karşı tatlıydılar.

"Grey'den haber aldın mı?" diye sordum Vivi'ye.

Vivi, başını salladı. "Cate, endişelenmememiz gerektiğini düşünüyor."

"Grey, kendi başının çaresine bakabilir," dedi Cate. Yaptığı işten başını bile kaldırmadan bunu söylemesi dudaklarımı büzmeme neden oldu.

Aklıma Grey'in evden ayrıldığı gece geldi. Cate ve Grey sokağa çıkma yasakları, erkek arkadaşlar, partiler ve alkol yüzünden bir süredir anlaşamıyorlardı. Grey, sınırları zorlu-

yor, nelerden paçayı sıyırabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bir gece eve zil zurna sarhoş geldi ve mutfakta yere kustu.

Cate, çok sinirlenip ona evden çıkmayı yasakladı. Grey, on yedi yaşında bir kızdı, derisinin altında kıvrılan bir fırtınanın öfkesi ve gücü vardı. Kendini kaybedip ellerini annemizin boğazına doladı, onu duvara yaslayıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Bir an... Küçücük bir an... O kadar küçük ve o kadar sessiz bir şekilde fısıldadı ki duyamadım. Cate, bir süre hareketsiz kaldı. Grey, ona her ne söylediyse elektrik çarpmışa dönmüştü. Yıldırım çarpmış bir ağaç gibiydi. Sıradan bir kadınken bir anda vahşi ve parçalanmış bir şeye dönüştü. Kız kardeşimin suratına öyle sert bir tokat attı ki Grey'in dudağı patladı, kanının sıçradığı duvarda hâlâ üç kahverengi leke duruyordu.

"Defol git evimden," diye bağırdı Cate alçak ve net bir sesle. "Ve bir daha *asla ama asla* geri dönme."

Olayın ani şiddeti, hızlı ve derin nefesler almama yol açmıştı. Yıllar boyunca babamın sanrıları zihninde büyüdükçe bize zarar vereceğinden, uyurken yüzümüze yastık bastırıp bizi boğacağından giderek daha fazla korkmaya başlamıştım. Gecenin bir yarısı, yatağımın ucunda gezinen, gölgelerle gizlenmiş figürüne ve usulca, *"Kimsin sen, nesin sen?"* diye fısıldayan sesine uyanmaya alışmıştım. Bu davranışları ödümü koparsa da bir kez olsun bize el kaldırmamıştı.

Ve işte Cate Hollow; çok acımasızca ve savunulacak hiçbir yanı olmayan bir davranışta bulunan minyon, nazik bir kadındı. Grey'in Cate'i delirtecek ve onu kendinden böylesine uzaklaştıracak kadar kötü ne söylediği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Grey ağlamamıştı. Çenesini tutmuş, çantasını toplamış ve annemizin istediğini yapmıştı. Evi terk etmiş ve son bir kez odasını boşaltmak dışında geri dönmemişti. Dört yıl önceki o geceden beri hiç konuşmamışlardı.

"Polisi arayalım mı?" diye sordum. "Okula gitmesem mi?" Bu cazip bir düşünceydi. Dün gece onları utandırdığım için JJ'in bana nasıl bir ceza hazırladığını merak ediyordum.

"Okula *gidiyorsun*," diyen Cate, Vivi'yi gösterdi. "Yaramaz kız kardeşinle bir gün okulu asman tolere edilebilir ama abartmaya gerek yok."

"Sanırım 'dâhi rock-tanrıçası kız kardeş' demek istedin ama peki," dedi Vivi.

"Ailede bir doktor olmasını isterdim," diyen Cate, parmaklarını ellerinin üzerinde kavuşturdu. "Ya da en azından lise mezunu bir kızım. O yüzden git ve hazırlan."

"Ya ondan haber alamazsak?" diye sordum.

Omuz silken Vivi'ye baktım. Grey burada olsaydı ve Vivi kayıp olsaydı, Grey'in tam olarak ne yapacağını bileceği duygusuyla hayal kırıklığına uğradım. Bir gelişme olurdu. Bir plan olurdu. Grey böyleydi, onun için çözülemeyecek kadar büyük bir sorun yoktu. Evren onun iradesine boyun eğiyor gibiydi. Buna karşılık Vivi ile ben, en büyük kız kardeşimizin yönetimi altındaki askerler olmaya çok alışmıştık. Birleştirici merkezi komuta birimimiz olmadan kaybolmuş gibiydik.

"Bu öğleden sonra Budapeşte'ye dönmem gerekiyordu ama sanırım uçuşumu yarına erteleyebilirim," dedi Vivi. "Dokuzdan sonra menajeri ile temsilcisini arayacağım. Nerede olduğunu bildiklerinden eminim."

7

OKULA GİDERKEN VE DERS aralarında, telesekretere düşeceğini bile bile Grey'i aradım. *Arkadaşımı Bul* uygulamasını kontrol ettim, Vivi ile Cate evdeydi ama Grey'in konumunun mevcut olmadığını gösteriyordu. Sınıfta dikkatim dağınık bir şekilde yeni bir gönderi paylaşıp paylaşmadığını görmek için Instagram ve Facebook'u yeniliyordum.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, JJ'in Vivi'nin kardeşim olması günahından kurtulmama izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Justine, İngilizce dersinde beni görmezden gelmişti ve Jennifer'ı henüz görmemiştim ki yemek yemeğe oturduğumda resmi buldum. Yazıcıdan çıkarılmış kâğıt ikiye katlanmış ve sırt çantama konulmuştu. Üzerinde kazıklara bağlanarak yanan üç kadının ortaçağdan kalma bir görseli vardı, alevler ayak parmaklarını yalarken elleri arkadan bağlanmıştı. Yüzleri, dijital olarak kız kardeşlerime ve bana benzeyecek şekilde değiştirilmişti. Yanında bir not yoktu ama mesaj açık ve netti.

Yanacaksınız.

İç çektim. İlk içgüdüm onu atmak ya da bir öğretmene vermekti. Bunun yerine katladım ve çantama geri koydum. Grey, bunu beğenir, muhtemelen komik bulurdu, yanan kadınları bize benzetmek için gereken çabayı takdir ederdi. Benim yaşımdayken çerçeveletip yatak odasının duvarına asacağı türden bir şeydi.

Onu aramak için telefonumu elime aldım, bir an için cevap vermeme ihtimalini unutmuştum. Onun yerine Vivi'yi aradım. Telefonu çaldı, çaldı ve çaldı. Birkaç dakika sonra avatarı *Arkadaşımı Bul* uygulamasından kaybolduğunda, Grey'in başına gelenlerin Vivi'nin de başına gelmiş olabilme ihtimali, midemde panik dolu bir his yarattı.

Üst üste ikinci kez dersi asıp çiseleyen yağmurda eve doğru koştum. Eve vardığımda Cate'in arabası yoktu, kapı pencere kapalıydı.

"Vivi?" diye seslenerek ön kapının kilidini açtım.

Cevap gelmedi.

"Vivi?!"

"Yukarıdayım!" diye cevap verdi. "Grey'in odasında!"

Merdivenleri koşarak çıktım, kalbim küt küt atıyordu. Vivi, Grey'in eski boş yatak odasındaydı, kucağında Sasha'yla yerde oturuyordu, önünde *Vogue* dergisi açıktı.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum nefes nefese. "Kapı yıllardır kilitliydi."

"Grey gitti, Iris," dedi bana bakmadan.

Dışarıda şimşekler çaktı. Bir an sonra gök gürültüsü evin içinde tekleyerek dolaşıp pencere camlarını titretti. Saçlarım

ıslaktı ve soğuktan dişlerim takırdıyordu. Cate, bana üçümüzün de dışarıda fırtına varken doğduğumuzu söylemişti. Grey şimşek, Vivi gök gürültüsü ve ben de fırtınadaki denizmişim. Grey, her zaman fırtınalardan nefret etmişti ama Vivi onları severdi. İkinci gök gürültüsünün kıvılcımı açık pencereden içeri sızdığında, bir şekilde onu çağırıp çağırmadığını merak ettim.

"Grey gitti de ne demek?" diye sordum.

"Ajansıyla, menajeriyle, reklamcısıyla, dün çekim yapması gereken fotoğrafçısıyla konuştum. Paris ve Londra'daki arkadaşlarıyla ve kapıcısıyla görüştüm. Günlerdir kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış." Vivi, annemden saklamak için yastığımın altına sakladığım son *Vogue* dergisini kaldırdı. "Bunu okudun mu?"

"Birkaç paragraf ama-"

"Biraz daha oku."

"Şu an daha önemli sorunlarımız-"

"Cidden, *oku*."

"Nereyi okumam gerekiyor?"

"Gördüğün zaman anlayacaksın."

Dergiyi açtım ve kaldığım yerden devam ettim.

> Yeni Yıl Günü, dünyanın en kalıcı modern gizemlerinden biri olan Hollow kardeşlerin kayboluşunun onuncu yıldönümüydü. Edinburgh'un sakin bir sokağında üç küçük kız, ailelerinin dikkatli bakışları altında ortadan kayboldu. Tam bir ay sonra, kaçırıldıkları aynı sokağa geri döndüler. Çıplaktılar ve yanlarında antika bir katlanır av bıçağından başka bir şey taşımıyorlardı. Ciddi yaraları ya da cinsel saldırı iz-

leri yoktu. Susuz kalmamış veya yetersiz beslenmemişlerdi. Üçünün de boğazlarının alt kısmında, köprücükkemiklerinin kıvrımında ipek iplikle dikilerek kapatılmış yarım ay şeklinde ince bir kesik vardı. Yaralar güzelce iyileşiyordu.

Üç kız kardeşin en büyüğü Grey Hollow da dahil olmak üzere kimse nereye kaçırıldıklarını ya da başlarına ne geldiğini söyleyemedi. Grey, o sırada on bir yaşındaydı, başına gelenleri hatırlayabilecek yaştaydı ancak İskoç polisine ifade vermeyi reddetti ve kaçırıldıklarına dair şüpheler hakkında hiçbir zaman kamuoyu önünde konuşmadı.

En popüler teoriler ise uzaylılar tarafından kaçırılma, ebeveyn aldatmacası ya da (muhtemelen Kelt kültüründen dolayı) peri takasıydı.

Kızların ailelerini, kayboluşlarına karışmakla haksız yere suçlayan haber kuruluşlarıyla mahkemeye gitmeden uzlaşılmıştı. Bu parayla üç kız kardeş, mezunları arasında ünlü aktörlerin, şairlerin ve gazetecilerin de bulunduğu son derece pahalı bir gündüz okulu olan Highgate Wood Kız Koleji'ne kaydoldular. Eski mezunlardan biri kısa bir süre önce kraliyet ailesinin yakın bir üyesiyle biriyle evlendi. Arazisi yeşil ve geniş, ana binası ahşap çerçeveli, cephesinde sıkça büyüyen salkımları olan bu Tudor malikânesinde Grey Hollow, kendini geliştirmek için oldukça iyi mücadele etti.

Sonraki yıllarda, Capgras sendromu* nedeniyle bir dizi aile trajedisi yaşandı. Hollow'un babası Gabe'in, çocuklarının taklitleriyle değiştirildiğine inandığı bildirildi. Psikiyatri kliniklerine girip çıktıktan iki yıl sonra, Grey on üç yaşındayken intihar etti.

* Sanrısal yanlış tanıma bozuklukları içinde tanımlanan, az rastlanan ve inatçı sanrılar ile giden bir bozukluktur. Hasta, yakın bir akrabasının bazen de kendisinin tıpatıp benzerleri ile değiştirildiğine inanır. (e.n.)

Ergenlik yılları hakkında çok az şey bilinse de on yedi yaşındayken annesiyle arası açılmış ve birden evsiz kalmıştı. Liseyi bırakıp üç kızla birlikte Hackney'de tek odalı bir daireye taşındı ve modellik yapmayı denedi. Evden ayrıldıktan sonraki altı ay içinde *Elie Saab, Balmain, Rodarte* ve *Valentino* için podyuma çıktı. İki yıl içinde dünyanın en çok kazanan süper modeli oldu. Şimdi, yirmi bir yaşında olan Hollow, Hollow Modaevi'nin sahibi ve baş tasarımcısıdır. Markanın on sekiz aydan kısa bir süre önce Paris Moda Haftası'ndaki lansmanından sonra kreasyonları sektörde en çok aranan parçalardan biri haline gelmiştir.

Ona söylediğim ilk şeylerden biri, eserlerine kâğıt parçaları dikmenin, bana bir başka meşhur çözülmemiş davayı hatırlattığıydı. Somerton Adamı'nın Gizemi. 1948 yılında kimliği belirsiz bir adam, Avustralya'da bir plajda ölü bulundu. Giysilerindeki tüm etiketler kesilmişti ve polis daha sonra pantolonunun cebine dikilmiş, rulo haline getirilmiş küçük bir kâğıt parçası buldu. Üzerinde Farsçada "bitti" anlamına gelen *"Tamám Shud"* yazıyordu. Kelimeler *Ömer Hayyam'ın Rubaiyáti*'nın son sayfasından yırtılmıştı.

"En başta ilhamımı oradan aldım," diyor Hollow heyesle, sanki yüz yıldır çalışan bir terzi gibi olağanüstü hünerli olan uzun parmaklarını bir fincan şekersiz Seylan çayının etrafına sarmıştı. Sesi şaşırtıcı derecede derindi ve nadiren gözlerini kırpıyordu. Beyaza yakın sarı saçları, siyah gözleri ve yıl boyunca burnunun etrafına yayılmış çilleriyle ruhaniyetin tanımı gibi görünüyordu. Pek çok güzel kadınla röportaj yaptım ama hiçbiri bu kadar uhrevi değildi. "Çocukken gi-

zemli olaylara takıntılıydım, muhtemelen ben de öyle olduğum içindir."

Yayıncısından kayıp olduğu ay hakkında soru sormaması için kesin talimat almıştım ama konuyu açan o olduğu için şansımı zorlamak istedim.

Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor muydu?

"Elbette hatırlıyorum," derken mürekkep damlası bakışlarını gözlerime dikmişti. Gülümsemesi hafif, sinsiydi. Onu ünlü eden yaramaz peri sırıtışının aynısıydı. "Ben her şeyi hatırlarım. Sadece sana anlatsam bile bana inanmazsın."

Yazı devam ediyordu ama ben o satırda, hiç şüphesiz Vivi'nin bahsettiği satırda bir anda durdum: *Elbette hatırlıyorum. Ben her şeyi hatırlarım.*

Sadece sana anlatsam bile inanmazsın.

Kelimeler asit gibi içimi yaktı, etimi eritti. *Vogue*'u kapattım ve elimi ağzıma bastırarak Grey'in çıplak yatağına oturdum.

"Evet," dedi Vivi ağır bir sesle.

"Bu doğru olamaz."

Yedi yaşındayken hiçbir iz bırakmadan bir ay ortadan kaybolmuşum.

Bu konuda konuşacak kadar şarap içtiği nadir zamanlarda, annem bunun imkânsızlığını vurgulardı. Edinburgh, Old Town'daki sokaklardan geçerek babamın ailesinin evine doğru nasıl yürüdüğümüzü anlatırdı. Bir an oradayken bir an sonra nasıl yok olduğumuzu. Yeni yıldaki havai fişek gösterileri başladığında babamızı yanağından öpmek için

kısa bir süreliğine, yani bir iki saniyeliğine gözlerini bizden nasıl ayırdığını. Hiçbir şey duymadığını, kimseyi görmediğini, sadece karşısındaki caddeye baktığında artık boş olduğunu fark ettiğini anlatırdı. O sırada kaldırıma değdiği an eriyen türden, dantel gibi ince bir kar yağıyormuş. Ara sokak yoğun bir ışık huzmesi ve tepedeki yıldızlardan gelen parıltılarla aydınlanıyormuş.

Üç çocuğun olması gereken yerde hiç çocuk yokmuş.

Cate, önce gülümsemiş, onunla oynadığımızı sanmış. "Iris, Vivi, Grey ortaya çıkın, ortaya çıkın, her neredeyseniz," diye şarkı söylemeye başlamış. Saklambaçta kötüydük ama o her zaman bizi bulması uzun sürecekmiş gibi davranırdı. Bu sefer seslenmesine kıkırdayarak cevap vermemiştik. Fısıltı bile yoktu. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamış. Cate, polise verdiği ilk ifadesinde havada yanık bir tat olduğunu ve vahşi, ıslak hayvan koktuğunu söylemiş. Sokakta olmaması gereken tek şey bir avuç sonbahar yaprağı ve bir ay önce yanmış olan bir evin zemininde açan beyaz çiçeklermiş. Bizi aradığı ilk yer orasıymış. Yangının alevlerinden kurtulan tek eşya, kendi başına ayakta duran bir kapı çerçevesiymiş. Annem kapıdan içeri girip bize seslenmiş ve paniği artarak yanmış tuğlalar ve molozlardan oluşan kabuğun içinde odadan odaya yankılanmış.

Orada değilmişiz. Hiçbir yerde değilmişiz. Sanki yer yarılmış ve bizi içine çekmiş gibi.

Babam Gabe, hayattayken hikâyenin geri kalanını anlatmıştı. Biz kaybolduktan beş dakika sonra polisi nasıl aradığını. Sokaktaki her evin kapısını nasıl çaldığını ama kimse-

nin bizi görmediğini. İnsanların Old Town'un bir ucundan diğer ucuna kadar isimlerimizi -*Iris! Vivi! Grey!*- haykırarak bize seslendiğini. Ta ki güneş doğana ve arama yapanlar evlerine gidip boğazlarını dinlendirene ve uyuyan çocuklarına sarılana kadar bu şekilde devam etmiş.

Bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Bir zamanlar akıcı bir şekilde konuştuğum ama uzun zamandır konuşmayı bıraktığım bir dil gibi gerçekte ne olduğuna dair anılarım zamanla solmuş, parçalara ayrılmış, sonra da hiçliğe dönüşmüştü.

Bunun için minnettardım. Kaçırılan çocuklara genellikle ne olduğunu biliyordum. Muhtemelen başımıza neler geldiğini bilmemek daha iyiydi.

Anılarım bir ay sonra, bir kadının bizi gece yarısı, kaybolduğumuz sokağın kaldırımında titrerken bulmasıyla başlıyordu. Paltolarımız gitmişti, soğukta çırılçıplak duruyorduk ama bunun dışında zarar görmemiştik. Tenimiz temizdi. Saçlarımızda yapraklar ve beyaz çiçekler vardı. Küf, odun dumanı, süt ve ölüm kokuyorduk. Polis gelip Grey'in titreyen elinden bıçağı almış, bizi folyo battaniyelere sarıp sıcak çikolata, koyu pekmez ve baharatlardan yapılmış kek ikram etmişti. Açlıktan ölüyordum. Hepimiz açtık. Karnımızı doyurmuştuk.

Tıbbi muayenelerimizin ardından ailelerimize teslim edilmiştik. Cate, beni kollarına almış, hıçkıra hıçkıra ağlayarak hastanenin zeminine yığılmıştı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve saçları ensesinde topuz haline getirilmiş yağlı bir kuş yuvası gibiydi. Konuşamıyordu, sadece yerde ileri geri sallanıyor ve ağıt yakarak ağlıyordu.

Annemle ilgili ilk gerçek anım buydu.

Elbette hatırlıyorum.

Ben her şeyi hatırlarım.

Sadece sana anlatsam bile inanmazsın.

Bu bir yalan *olmalıydı*. Grey hatırlamıyordu. Hiçbirimiz hatırlamıyorduk. Bu hikâyemizin ana dogmasıydı. Kaçırıldık. Geri geldik. Hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyorduk ve hiçbirimiz de bilmeyecektik. Tüm kayıp çocukların ailelerinin hayalini kurduğu mucize bizdik. Uçurumdan sağ salim ve bir bütün olarak geri dönmüştük.

"Onu hissedemiyorum, Iris," dedi Vivi. "Onu *hissedemiyorum*."

"Bu da ne demek?"

"Dün gece yapabildiğimiz garip şeylerden bahsetmiştin. Bu da onlardan biri. Yıllardır yapmaya çalışmadığım için unutmuşum ama bu sabah uyandığımda sen çıkmıştın... Yine de hâlâ seni *hissedebiliyordum*. Merdivenlerden ön kapıya kadar ayak izlerini takip ettim. Birbirimize bağlı gibi bir şeyiz. Her zaman birbirimizi bulabildik. Karanlıkta, şehrin öbür ucunda, hatta okyanusların ötesinde. İstersem ayaklarım beni sana getirir."

Neden bahsettiğini biliyordum. Telefonum çaldığı zaman Grey ya da Vivi olup olmadığını ekrana bakmadan anlardım. Kız kardeşlerimi aramaya çıkarsam onları nerede bulacağımı her zaman bilirdim ama onları hissedebilmenin, gerektiğinde bulabilmenin çocukken hayalini kurduğum, su altında nefes almak ya da uçabilmek gibi bir şey olduğunu sanıyordum.

"Ama onu hissedemiyorum," diye devam etti Vivi. "Grey gitti, ya daha önce başımıza gelenler tekrar oluyorsa? Ona bir tek biz yardım edebiliriz."

"Öyle deme. Bunu aklından bile geçirme, tamam mı? Ona hiçbir şey *olmadı*." Bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğim sesimin tonundan belli oluyordu. "Biz artık çocuk değiliz. Ayrıca dün gece Tyler'ı duydun. Hep ortadan kayboluyormuş zaten."

"Onu aramalıyız, Iris."

"Hayır, okula geri dönmeliyim. Derslerim var, özel ders veriyorum. Bir ay sonra daha bir kez bile pratik yapmadığım bir titrasyon yarışması var ve Python becerilerimi biraz geliştirmem gerekiyor-"

"Bana onun iyi olduğunu düşündüğünü söyle, ben de seni okula bırakayım."

"Vivi... bu delilik."

"İyi olduğunu söyle o zaman. İçgüdülerine kulak ver ve Grey'in iyi olduğunu düşündüğünü söyle. Yapabildiğimiz şeyi yap. Onu bul."

"Bunu uzun zamandır denemedim."

"Dene o zaman."

Uzun bir nefes aldım ve Vivi'nin benden yapmamı istediği şeyi yaptım. Uzandım ve Grey'i bulmaya, onu çocukken hissedebildiğim gibi hissetmeye çalıştım ama karşılaştığım tek şey boşluk ve hiçlik duygusuydu.

Dudağımı ısırdım. Bu bir şeyi kanıtlıyor muydu?

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Vivi. *Vogue*'un kapağına dokundu. "Grey, her zaman sır tutardı. Çocukken de bizden bir şeyler saklardı. Günlüğünü, parasını, içkisini. Her şeyi

gevşek döşeme tahtalarının altına ya da kitap raflarının arkasına gizlerdi. Peki şimdi sırlarını nerede saklıyor olabilir?"

Odanın etrafına bakındım. "Buraya nasıl girdin? Kilidi sen mi açtın?"

Vivi, omuz silkti. "Kapı açıktı."

"Bu odanın anahtarı bir tek Grey'de vardı." Bunu biliyordum çünkü o gittiğinden beri birçok kez içeri girmeye çalışmış fakat başarılı olamamıştım. Dün açık olan ön kapıyı, yerde iz bırakan ıslak ayak izlerini, paspasın üzerindeki Sasha'yı düşündüm.

"Ya..." diye başladım. Çılgınca bir teoriydi ama zaten çılgınca şeyler hakkında konuşuyorduk. "Ya kapının kilidini açan Grey'se? Ya dün buraya gelmişse? Ya bizim için bir şey bıraktıysa, sadece bizim bulabileceğimizi bildiği bir şeyi?"

Vivi parmaklarını bana doğru şıklattı. "İşte şimdi bir Hollow gibi düşünüyorsun."

☾

Öğleden sonrayı kız kardeşimizden bir iz bulmak için yatak odasını didik didik ederek geçirdik. Vivi, önce yatağının alt tarafında, zümrüt rengi iplikten elle işlenmiş bir rün koleksiyonu buldu. İkinci olarak perde çubuğunun içine gizlenmiş, Emily Dickinson'ın şiir kitabından koparılmış bir sayfayı da ben buldum. Sonra da üçüncüyü...

Ellerimin ve ayaklarımın üzerinde eğilmiş bir şekilde Grey'in yatağının altındaki süpürgelikte parmak uçlarımı gezdiriyordum ki tahtadaki bir kıymık tenime battı. Parmağımın ucunda bir damla kan birikti. Üniformamın eteğine silip eğilerek parmağımı delen paneli inceledim.

"Burada bir şey var," dedim Vivi'ye. Süpürgelikte bir çatlak vardı. Tırnaklarımı tahtanın altına geçirerek kaldırdım. Biraz aralanmasına rağmen yeterli değildi. "Bana mutfaktan bir bıçak getir."

Vivi tepemde dikilerek, "Neden kendin getirmiyorsun?" dedi.

İç çekip ona *ciddi misin* der gibi bakmak için kafamı çevirdim.

"Kusura bakma. Kardeşlikten gelen eski alışkanlıklar zor unutuluyor."

Vivi, elinde bir tereyağı bıçağıyla dönünce bıçağı çatlağa sokup hafifçe açtım.

"Kıracaksın," dedi Vivi, beni omuzlayarak kenara çekmeye çalışıyordu. "Bırak ben yapayım."

Durdum ve ona ters ters baktım. "Şunu keser misin?"

"Peki. Neyse. Sadece daha nazik ol."

"Nazik *davranıyorum* zaten."

Sonunda tahta, sesli bir patırtıyla duvardan ayrıldı ve döşeme tahtalarına çarptı. Arkasındaki alçıpanda bir delik vardı, kenarları pürüzlüydü. Tam da Grey'in sır saklamayı seveceği türden bir yerdi. "Bana telefonunu ver," dedim Vivi'ye. Flaşını açtıktan sonra telefonunu bana uzattı. Telefonu karanlığa doğrulttum, çocukken olduğu gibi Grey'in gizemlerini ortaya çıkarmaya hevesliydim. Yüreğim ağzımdaydı. Delik, örümcek ağlarıyla kaplıydı. Grey'in evden ayrılmadan önceki gizlenme yerlerinde bulduğumuz günlükler, paralar, prezervatifler ya da küçük içki şişeleri yoktu. Sadece kurutulmuş beyaz bir çiçek, antika bir av bıçağı ve üzerinde not bulunan pirinç bir anahtar vardı.

"İşte *bu* tam Grey'lik bir şey," dedi Vivi, bu sırada ona garip hazineleri uzatıyordum. Onlara dokunduğum zaman Grey'i ve enerjisini hissedebiliyordum. Çok uzun zaman önce onlara dokunmuştu.

Anahtara iliştirilmiş parşömende bir Shoreditch adresi ve dünün tarihinin atıldığı bir mesaj vardı:

Vivi, Iris,

Öncelikle, özel eşyalarımı karıştırmayı bırakın. Size bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum. (Peki, iyi, bu sefer işime burnunuzu sokmanızı bekliyordum ama olsun. Hiç hoş değil.)

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama eğer bunu okuyorsanız çoktan ölmüş olabilirim. Keşke size söyleseydim dediğim o kadar çok şey var ki. Yukarıdaki adrese gelin. Anahtarı getirin. Kapıyı bulun. Beni kurtarın.

Ve eğer sizin de peşinize düşerse kaçın.

İkinizi de her şeyden çok seviyorum.

Grey

Not: Bıçağa gelince, Jon ve Arya'nın dediği gibi: Sivri ucu ile bıçaklayın.

8

ÖLMÜŞ OLABİLİRİM.

Grey'in bize verdiği adrese gitmek için Uber tuttuk. Mektubundaki kelimeler sinirime dokunuyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Vivi sessizdi, başını cama dayamıştı, çenesini o kadar sıkıyordu ki dişlerinin kırılmasından endişe ediyordum.

Bıçağı elimde evirip çevirdim. Açıp tekrar kapattım. Geyik boynuzundan yapılma kabzası paslıydı ve bıçağın yüzeyi eskilikten delik deşik olmuştu; ama yine de cildinizden tereyağı gibi kayacak şekilde keskin görünüyordu. Çocukken yanımızda bulunan bıçakla aynısıydı, geri döndüğümüz gece polisin Grey'den aldığı bıçaktı bu. Bir süre bunun önemli bir kanıt olduğunu düşünmüşlerdi ama üzerinde buldukları tek parmak izi kız kardeşime aitti. Davamızın hâlâ devam ettiğini göz önünde bulundurursak böyle bir kanıtı nasıl ele geçirdiğini merak ettim. Sonra hayal gücümün korkunç sularına geri döndüm.

Grey'in olmadığı bir dünya imkânsızdı. Her iki kız kar-

deşim de hayatımın en büyük aşklarıydı. Onlarsız yaşayamazdım. Yaşamak da istemiyordum.

Uber, grafitiler ile kaplı dar bir sokaktaki barın önünde durdu. Öğleden sonrasıydı ve barın, bal rengi ışığında toplanmış bira içen bir avuç Londralı vardı. Grey'in bize verdiği adres bir üst kattaki dairenin adresiydi. Vivi ile binaya giriş kodunu -hepimizin telefon şifresiyle aynı, yani 162911- tahmin ettik. Dolambaçlı merdivenlerden ikinci kata çıktık. Grey'in kapısı böcek yeşiliydi ve anahtarla uyumlu olması için pirinçten yapılmıştı.

Vivi, elini boyanın üzerine koyup başını salladı. "Burada değil." Bunu ben de fark etmiştim. Grey'in nasıl hissettirdiğini, enerjisinin bir mekânı nasıl ele geçirdiğini biliyordum. Anılarım canlanmıştı. Çocukken evimizin içinde onun izlerini nasıl takip edebildiğimi, beş, altı, yedi saat önce nerede olduğunu, hangi kitapları okuduğunu, hangi meyveleri eline alıp incelediğini, sonra da geri bıraktığını anlayabiliyordum. Bu, arkasında bıraktığı izleri görebildiğim ya da teninin kokusunu alabildiğim için değildi. Öyle hissettiğime dair bir duyguydu. Evet, o buradaydı. Evet, bunu o yapmıştı. Bunu Vivi'yle de yapabilirdim ama bu bana daha az ilgi çekici geliyordu. Grey, benim saplantımdı. Grey, olmak istediğim kişiydi.

Fransa'da uzun ve uyuşuk geçen bir yazda, babamızın olmadığı ilk yaz, Grey'in bir saat gerisinde yaşayarak iki ay geçirdim. On dört yaşındaydı ve güzelliğinin heyecan verici gücünü yeni yeni keşfediyordu. Ben on yaşındaydım. Çok sıska, çok uzun, hâlâ utangaç ve ürkektim. O zamanlar Grey, benim için bir tanrıçaydı. Beyaz dökümlü elbiseler giyer ve

saçlarına ördüğü yabani lavanta taçlarını takardı. Yaptığı her şeyi taklit eder, ardında bıraktığı geçici dünyada yaşardım. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilmek için onu bütün gün görmeme gerek yoktu. Çatıda güneşlendiğini, öğlen nehirde yüzdüğünü, öğle yemeğinde nektarin ve sert peynir yediğini, bir ortaçağ kilisesinin bankında bölgenin yerlisi bir çocukla öpüştüğünü hissedebiliyordum (doğaçlama yaparak elimi kullanmama rağmen rahip beni o halde gördüğüne hiç memnun olmamıştı).

Bir dakika.

Tuhaf bir anı düşüncelerimin bir kenarında belirdi. Kaybolan ve sonra bulunan bir şey. Bu seferki harap haldeki yarısı orman tarafından yutulan başka bir kiliseydi. Oradaki ilk günümüzde nehrin aşağısında denk gelmiştik. Cate, yaklaşmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Metruk bir yerdi. Ama... Grey gitmişti. Evet, gitmişti. Onu takip edemeyeceğim bir yere gitmişti. Korktuğum için değil de izini kaybettiğim için peşine takılamıyordum. Çünkü kapıdan içeri adım atmış ve yok olmuştu. Saatlerce eski kilisenin etrafında dolaşıp nereye gittiğini anlamaya çalışmıştım. Sonunda Grey, sağ salim ortaya çıkmıştı. Yanık kokuyordu ve saçlarına çiçekler dolanmıştı.

Kapıyı bulun, demişti Grey, notunda.

Vivi anahtarı kilide sokup çevirdi. İçeri girdik.

Önce yüzümüze koku çarptı. Boğucu tatlılıktaki bir koku ile fermente olmuş bokun ıslak, ağır kokusu nefesimizi kesmişti. İkimiz de aynı anda ağzımızı tutup öğürerek koridora geri döndük. Vivi bana baktı, gözlerini kocaman açmıştı, bir

şekilde bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu. Daha önce bir kez ceset koklamıştık. Birkaç yıl kadar önce, Grey gittikten bir hafta sonraydı, daha Vivi kendi bavullarını toplamamıştı. Bizim evin yanındaki evde yaşayan adam küvette kayıp düşmüştü. Biri onu bulana kadar sekiz gün geçmişti. O zamana kadar vücudu erimeye başlamış, kokusu duvarlara, tavana ve yere sinmişti. Sağlık görevlileri, onu almaya gelip ön kapıyı açtıklarında, pis koku sokağa yayılmış ve havayı ağırlaştırmıştı. Ağaçların dallarına sinmiş, hafiflemesi haftalar almıştı.

Grey'in notundaki kelimeler ciğerimi deldi. *Eğer bunu okuyorsanız, çoktan ölmüş olabilirim.*

"Ölü bir hayvandır kesin," dedi Vivi kararlı bir şekilde. "Grey değildir." Burnunu kapatıp ağzından nefes almaya başladı. Ben de aynısını yaptım ama ölü şeyin yağlı ve kalıcı tadını hâlâ dilimde hissedebiliyordum.

Grey'in gizli dairesinde birlikte ilerledik, bir yandan pis kokunun kaynağını arıyor, bir yandan da bulduğumuz hazinenin muhteşem büyüklüğü karşısında eziliyorduk. Tüm gençliğimiz boyunca Grey Hollow'un sırlarından ufak parçalarla beslenmiştik. Grey, gizlice dışarı çıktıktan sonra el feneriyle okunan günlük sayfaları, yatağının altında sakladığı şişeden çalınan azıcık tatlı şarap. Şimdi ruhu burada alenen ortadaydı. Açlık çeken insanlar için bir ziyafetti.

Tüm perdeler kapalıydı, mekân odunsu kokuyordu ve serindi. Kapkaranlıktı, rutubetliydi, bir ormanın çalılıklarıyla sarılmış gibiydi. Vivi, lambayı yaktı. Geçen gün gittiğimiz dairesine hiç benzemiyordu. Burada duvarlar çürük yeşil rengine boyanmıştı. Yerler ağartılmış balıksırtı parkeydi.

Etobur bitkilerle dolu teraryumlar, çeşitli kristallerle ve ince hayvan kemikleriyle dolu tepsiler vardı. Tüy dolu vazolar ve formaldehit* içinde asılı duran küçük yaratıklardan oluşan kavanozlar. Üst üste dizilmiş balsam köknarı ve kırmızı sedir tütsü kutuları. Cin ve apsent şişeleri. Botanik, tahnitçilik** ve ölülerle nasıl iletişim kurulacağına dair kitaplar vardı. Neredeyse her yüzeye karakalem çizimler iliştirilmişti; Grey'in kreasyonlarının yanında, tuhaf yaratıklar ile yıkık evlerin başka resimleri de vardı. Kurutulmuş çiçek demetleri ve sonbahar yaprakları tavandan sarkıyordu. En tuhafları da bir sıçanın ağzından fırlayan yılan ile bir tavşanın derisinden çıkan tilkinin tahnitiydi.

Mekân Grey'in enerjisiyle doluydu, onun izleri koridoru ve odaları sıkı ağlarla çevreliyordu. Son zamanlarda buraya diğer dairesine gittiğinden daha fazla gelmişti.

Koridordaki ilk oda mutfaktı. Gördüğümde duraksadım, mideme sert bir şey oturdu. Zemin siyah beyaz mermer karelerden oluşuyordu ve karşı duvar tamamen kitaplarla dolu raflarla kaplıydı.

Kareli yer döşemem. Vivi'nin kütüphanesi. Birlikte kaçmayı hayal ederken tam olarak düşlediğimiz detaylardı bunlar. Grey, neden bunu daha önce bizimle paylaşmamıştı?

"Hadi," dedi Vivi. "Araştırmaya devam edelim. Bulmamızı istediği şeyi bulalım ve buradan defolup gidelim."

Koridorun sonunda iki kapı daha vardı. Birimiz bir odayı, diğerimiz diğer odayı aldık. Kapı kolunu çevirip Grey'in

* Havada hızla parçalanabilen ve suda kolayca çözünebilen renksiz ve güçlü kokulu bir gazdır. (e.n.)

** Cesedin bozulmaması için belirli bir uygulama dahilinde, cesedin iç organlarının çıkarılarak, çeşitli kimyasallar uygulanarak, çabuk bozulmayacak hale getirilmesidir. (e.n.)

yatak odasını inceledim. Koku burada daha yoğundu, o kadar keskindi ki gözlerimi yakıyor, neredeyse fiziksel olarak beni geri itiyordu. Beynimin ölüm kokusunun bir uyarı olduğunu bilen ilkel tarafı, daha fazla yaklaşmamam için bana yalvardı. *Uzak dur.*

"Vivi," dedim sessizce. "Burada kan var."

Ablamın omzumun arkasından baktığını hissettim. Odaya adım atmak istemiyorduk, o yüzden kapıda durup hasarı inceledik. Her yer darmadağın olmuştu. Grey'in ilk dairesinde görmekten korktuğum kâbus sahnesi tam olarak buydu. Duvarlara gerilim filmlerindeki gibi kan sıçramış, mobilyalar devrilmiş, lamba parçalanmıştı. Buruşuk çarşafların üzerinde kurumuş kan havuzu kahverengileşmiş, korkunç bir kırkyama deseni halini almıştı. Duvarda çizme izleri, alçıpanda tekmeyle oluşmuş delikler ve yerde kanda kaymış çıplak ayak izleri vardı.

Birisi bu odada saldırıya uğramıştı. Birisi bu odada saldırıya karşılık vermişti. Dökülen kan miktarına bakılırsa bu odada biri ölmüştü.

Çoktan ölmüş olabilirim.

Vivi, yanımdan geçerek kokuşmuş pisliğin içine dalıp Grey'in ekranı paramparça olmuş iPhone'unu pasaportuyla birlikte yatağının başucunda bulduğunda ağlıyordum. İkisi de Lisa Peschel'in yazdığı *Pratik Rün Kullanma Rehberi: Rünlerin Kehanetlerde ve Cadılıkta Kullanımı* kitabının üzerinde duruyordu. Vivi'nin yüzünü göremiyordum ama göğsünün inip kalktığını görebiliyordum.

"Ona zarar veren kişiyi öldüreceğim," derken sesi sert ve alçaktı. Ona inanıyordum. Bu konuda ona yardımcı olacaktım.

"Bu ses de neyin nesi?" Arka planda alçak bir uğultu vardı. Dolabından hiddetli bir vızıltı geliyordu. Kanlara basmamaya dikkat ederek odaya girdim. Vivi, dolabın kapısını açıp ışığı yaktı.

Gömme dolabın tavanında erişim paneli vardı. Altında bir düzine sinek vızıldıyordu. Köşesinden damlayan siyah sıvı, parke zeminde birikip ahşabı yumuşak, çürüyen bir oyuğa dönüştürmüştü. Vivi, çekme ipini yakaladı.

"Yapma," dedim. "Görmek istemiyorum. Dayanamam." Oradaki Grey'se bakamazdım. Onun çürüyen cesedini görmek beni mahvederdi.

Vivi, beni görmezden geldi. "Oradaki o değil," derken daha çok bunu diliyormuş gibi konuşmuştu. "O değil." Sonra ipi çekti. Kapak tıkırdayarak açıldı ve bir ceset dışarı fırladı. Ceset vıcık vıcık bir pelte gibi yere ıslak bir sesle yuvarlanarak ayağımızın dibine düşünce çığlık attık ve birbirimize sarıldık. Bu kesinlikle bir hayvan değildi, insandı.

"Siktir, siktir, siktir, siktir," diye bağırdı Vivi. Sonra da "Grey değil." Bu kez temennisini değil, gerçeği dile getirmişti.

Bir şekilde dolaptan odanın diğer tarafına geçmiş, kanlı yatağın yanına çömelmiştim ancak oraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimi hatırlayamıyordum.

"Şey... Iris, bunu görmelisin," dedi Vivi, cesedi incelemek için çömelmişti.

Bakamadım. Bakmak istemedim. Midemin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum.

Pencereyi açıp kış havasını içime çektim ve cesedin düştüğü yere yaklaştım. Morarmış ve şişmişti ama belli ki Grey

booksfer.com
daha fazla e-kitap

değildi. Bir erkekti. Genç, kaslı, göğsünde kurumuş kanla yazılmış üç rün dışında çıplaktı. Ölüm nedeni gayet açıktı. Boğazı kesilmişti.

Onunla ilgili en garip şey ölü olması, rünlerle kaplı olması veya kız kardeşimizin tavanından düşmesi değildi.

"Ona ne *oluyor*?" diye sordu Vivi. Ağzından, burnundan, gözbebeklerinin yumuşayan kalıntılarından mumsu beyaz çiçekler filizleniyordu. Derisindeki yarıktan fışkıran çiçeklerin kökleri, kan yüzünden kırmızı-siyahtı. Boğazında, kırık dişlerinin arkasında yeşil renkli canlı bir şey hareket ediyordu.

"Artık polisi arasak mı?" diye sordum.

"Polisi aradığımız anda burası bir suç mahalli olacak ve Grey'in bulmamızı istediği şeyi bulamayacağız. Etrafa bak. Her tarafa bak. Burada sadece bizim bulabileceğimiz bir şey var."

Yatak odasının penceresinden girip koridora çıkan ve ön kapının çarparak kapanmasına neden olan bir esinti sayesinde kurtulduk. Sadece birkaç dakika önce arkamdan kapattığım kapıydı.

Omurgamda yeni bir korku dalgası hissettim. Bu kez Grey için değil, Vivi ile kendim için. Grey'in korktuğu her kimse, onun nerede yaşadığını biliyordu. Buraya gelmiş, belki birini öldürmüş ve sonrasında geri dönmüşlerdi.

Grey'in yatak odasının hemen dışındaki koridordan ağır ayak sesleri geliyordu.

Saklan, diye ağzını oynattı Vivi. Sırt çantasını çoktan çıkarmış ve Grey'in yatağının altına girmek için çömelmişti. Sonra bir el, yatak odasının kapısını iterek açtı. Ölü adamın

cesedinin üzerinden dolaba geri dönmekten başka çarem yoktu. Yıllarca kız kardeşimi bir casus gibi takip etmek, bana sağlam ve sessiz adımlarla hareket etmeyi öğretmişti. Kurumuş kan havuzundan kaçınarak beni gizlemeye yeteceğini umduğum Grey'in giysilerinin içine gömüldüm.

Bir adam gelip dolabın önünde durdu. Beni takip eden, yüzünü gizlemek için eti sıyrılmış bir boğa kafatası takan, çıplak göğüslü bir adam. Çürük bir şey ile toprak kokuyordu. Cesedin kokusunu bir anlığına maskeleyecek kadar güçlü bir kokusu vardı.

Ormanın en karanlık tarafının kokusu.

Grey'in parfümünün kokusu.

Kayıp olduğumuz ayın kokusu.

Koparılmış tel gibi keskin bir anı zihnimde dalgalandı. Ormanda bir ev. Grey'in elimden tutup beni ağaçların arasından geçirmesi. Alçak bir dala bağlanmış ekose kumaştan bir parça. Grey, "Yaklaştık," diyordu. Nereye yaklaşmıştık ki?

Nefes almadan, gözümü bile kırpmadan dolabın içine doğru iyice sinerken adam, cesedi incelemeye başladı, kesinlikle şaşırmış görünmüyordu. Loş ışıkta cildi solgun ve liken tohumlarıyla kaplı gibi görünen adam, çıplak ayağıyla cesedi dürtükledi. Dün geceki hostesi düşündüm, ürkütücü bir adamın Grey'i sorduğunu söylemişti.

Öfkeyle burnundan soluyan adam homurdandı.

Hiçbir şey söylemeden dizlerinin üzerine çökerek ölü adamı kaldırıp omzunun üzerine attı. Ölü adamın açık boğazından sırtına doğru siyah bir sıvı aktı. Öğürmemek için ağzımı kapattım. Cesedi Grey'in yatağına attı, sonra hızlıca

odadan odaya geçerek Grey'in eşyalarından bazılarını cesedin üzerine atmak için geri getirdi. Kuru çiçek dalları, deri ciltli defterler, hayvan kemikleri. Duvar halıları, elbise tasarımlarının eskizleri, mücevherler. Fotoğraflar. Üçümüzün birlikte çekilmiş pek çok fotoğrafı. Tüm bu eşyaları ölü adamın üzerine bir odun yığını gibi yığıp buruşturulmuş kâğıtlarla yaktıktan sonra durup yanmalarını izledi.

Saklandığım yerden Vivi'yle göz teması kurabiliyordum. Duman yüzünden öksürmemek için elini burnuna ve ağzına bastırmıştı. Gözleri panikle irileşmişti. Adam biraz daha burada durursa alevler yatağı tamamen yakmadan ya da duman yüzünden boğulmadan önce yatağın altından çıkmak zorunda kalacaktı.

Yavaşça ellerimi ağzıma ve burnuma götürmek için hareket ettim. Adam yavaşça dolaba dönüp baktı, sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi. Nefes almayı bıraktım, gözümü dahi kırpmadım. Alevlerden yansıyan ışık gözlerinde dans ediyordu, yüzünü gizlemek için taktığı kafatasının içinde irisleri simsiyahtı. Gövdesinde kanlı rünler vardı, ölü adamınkilerle aynıydılar. Yedi yaşındayken beni sokaktan kaçıran bu yaratık mıydı? Beni ve kız kardeşlerimi bir ay boyunca kilit altında mı tutmuştu?

Dehşet verici bir anının yüzeye çıkmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Adam arkasını dönüp gitti.

Ön kapı nihayet kapandığında dolaptan dışarı fırladım, duman siyah ve boğucuydu. Hava yanmış saç ve yağ kokusuyla ağırlaşmıştı.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Vivi'yi yatağın altından sürükleyerek çıkardığımda nefes almak için mücadele ediyordu. Öksürüklerinin arasından, "Kurtar onu," derken nefes nefese kaldı. "Kurtar onu." Grey'in eşyaları. Devrilmiş bir koltuktan bir yorgan çektim ve ateş battaniyesi gibi işe yarayacağını umarak onu bir balık ağı gibi ateşin üzerine attım.

Vivi ile birlikte yorganı görünce durakladık. Yorganın üzerinde beyaz çiçeklerle dolu yıkık bir taş kapının elle işlenmiş görüntüsü vardı. Anlık bir tanıma ve anlama duygusu yerini şaşkınlığa bırakırken Vivi'nin yüzünde garip bir ifade belirdi. "Ben..." dedi öksürük krizine girerek. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Ne oldu?"

"Bir anı..." Vivi, parmaklarını haritanın dikişleri üzerinde gezdirdi. "Ya da dejavu diyebiliriz."

Ben de hissettim, dilimin ucunda tam olarak adlandıramadığım bir kelime.

Vivi gülümsedi. "Yarı Yol. Grey'in uydurduğu bir yer. Aman Tanrım, biz küçükken orayla ilgili hikâyeler anlatırdı."

Başımı salladım. "Hatırlamıyorum."

"Yaşamla ölüm arasındaki garip bir yerdi. İnsanların bir şeyi bırakamadıklarında ya da biri onları bırakamadığında kendilerini buldukları bir yer. Bazı insanlar öldükten sonra orada sıkışıp kalırlar. Hayatlarına devam edemeyenler."

"Araf gibi mi?"

"Bilmiyorum. Grey bunu hiç dini bir şeymiş gibi anlatmadı. Daha çok karanlık bir peri masalında görebileceğin bir öbür dünya versiyonu gibiydi. Bir nevi her şeyin yarım

kalması gibi. Aynı anda hem alacakaranlık olması hem de şafağın sökmesi gibi... Tüm ağaçlar çürüyor ama asla ölmüyorlardı. Yiyecekler asla tam doyurmuyordu." Vivi güldü. "Bunu yıllardır düşünmemiştim."

"Kapının bununla ne ilgisi var?"

"Sanırım oraya bu şekilde ulaşıyorsun. Kırık bir kapıdan düşüyorsun."

Anahtarı getirin. Kapıyı bulun.

Vivi ile birlikte alevlerin kumaşı geçip geçmeyeceğini görmek için bekledik ama yangını besleyecek bir şey kalmadığı için ateş sönmüştü. Yorganı yara bandını çekiyormuş gibi yavaşça sıyırıp hâlâ yanan yorganın bir yığın halinde düşmesine izin verdim. Duman yatağın üzerinde yayılıyordu ama tekrar alevlenmedi.

"Ceset çok çabuk yanmış," derken günceleri, çizimleri ve mücevherleri karıştırıyordum. Kasların, dişlerin ve kemiklerin yanması saatler sürmüştü ama Grey'in eşyaları ölü adama kıyasla daha iyi bir haldeydi.

"Hangi cevapları bulmamızı istiyor?" dediğinde Vivi kömürleşmiş enkazı taramaya devam ediyor, her geçen saniye daha çok telaşlanıyordu. "Hangi kapıyı arıyoruz?"

Bakışlarım adamdan geriye kalanlara kaydı. Kimdi bu adam? Ona saldırmış mıydı? Grey, kendini savunmaya çalışırken adamı öldürüp sonra da saklanmış mıydı? Ceset için gelen adam kimdi?

Grey, onu nereye kadar takip etmemizi istiyordu?

"Su içmem lazım," dedim. Havada hâlâ ölüm kokusu vardı ve ateşin dumanı boğazımıza yapışmıştı. "Biraz ister misin?"

Vivi, dalgınca başını salladı. Gözlerimi ovuşturarak koridora çıkıp önüme bakmadan önce iki ya da üç adım attım.

"Ah," dedim. "Kahretsin."

9

KAFATASI MASKELİ ADAM, koridorun sonunda durmuş bana bakıyordu. Ateşin söndüğünden emin olmak ya da unuttuğu bir şeyi almak için geri dönmüştü. Ne o beni ne de ben onu görmeyi bekliyorduk, bu yüzden ikimiz de şok içinde donup kaldık. Garip bir anlığına birden yaratığın benden korktuğunu hissettim. Sonra belindeki kuşağın arkasındaki bir şeyi çekiştirmeye başladı. Bir metal parıltısı dikkatimi çekti.

"Kahretsin, silahı var," dedim ve ilk silah sesi duyulur duyulmaz odaya daldım. Kurşun arkamdaki aynayı paramparça etmesiyle saçlarıma cam parçaları yağdı. Vivi, kapıyı arkamdan çarparak kapattıktan sonra kilitledi ama bu bize sadece bir iki saniye kazandırdı. Kurşunlar kapının ahşabını parçalayarak kürdana çevirdi.

Vivi, acıyla cıyaklayıp iki büklüm oldu. Dünyam bir toplu iğne başı kadar küçüldü.

Hayır.

Hayır.

Vivi de olmaz. İkisini birden kaybedemem.

Neyse ki silah sesleri kesildiğinde ayağa kalkıp sağ elini sol koluna bastırdı. Parmaklarının altından kırmızı bir leke yayılıyordu. "Tanrım, beni vurdu. Beni vurdun, seni psikopat!" diye bağırdı kapıya doğru. Bir an sessizlik oldu, sonra adam ağırlığını kapıya verince kapı gıcırdamaya başladı. Ahşap içe doğru şişerek esnedi.

"Al şunu, çabuk," diyerek Grey'in yatağından bir avuç yanmış ağaç parçasını toplayıp pencereden bir kat aşağıdaki ıslak sokağa fırlattım. Vivi de boştaki eliyle bir günlük, birkaç fotoğraf ve sırt çantasını alarak beni takip etti. Kapı çerçevesi rahatlamış bir iç çekişle patlayıp adam bize doğru yuvarlanırken ikimiz de pencereden atladık. Camın pervazına tutunarak bir süre asılı kaldım. Yaralı kolu ve kanla ıslanmış eliyle tutunamayan Vivi, düşerek altımda kıvrılmış bir halde duruyordu. Grey'in dairesi ikinci katta olmasına rağmen yerden hâlâ çok yüksekteymiş gibi geliyordu. Ellerimi bırakıp sertçe ayaklarımın üzerine düştüm, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki nefes kesildi, omurgam ve tüm kemiklerim darmadağın olmuş gibi hissettim. Grey'in eşyalarından toplayabildiklerimizi toplayıp koşmaya başladık. Kafatası maskeli adam, pencereden bizi izliyordu. Kollarımız yakmaya çalıştığı birkaç anlamsız, lanetli ganimetle doluydu.

Shoreditch'in arka sokaklarında, duvar resimlerinin ve popüler restoranların yanından geçerken ardımızda kâğıt parçaları ve kan damlalarından izler bırakarak bir kilometre koştuk, arkamızda olduğundan emindik. Geldiğimiz yöne doğru giden iki itfaiye aracı, sirenleri açık bir şekilde yanımızdan geçti. Onları izlemek için yavaşladık. Uzakta ince

bir duman bulutu yükseliyordu. Ayağa kalktık, zar zor nefes alıyorduk. Birbirimizin boştaki elini tuttuk, adamın kız kardeşimizin hayatını ateşe verdiğini ve artık ondan geriye kalan tek şeyin, kollarımızda tuttuklarımız olduğunu biliyorduk. Grey, her neredeyse, ona her ne olduysa... sadece kurtarabildiklerimizi kullanarak bunu çözmemiz gerekecekti.

"İyi misin?" diye sordum Vivi'ye, nefes nefese. Parmaklarım onun kuruyan kanıyla yapış yapış olmuştu. Ceketinin sol kolu sırılsıklamdı. Ceketini çıkarıp diğer kolunu kullanarak kırmızı lekeyi sildi. Kurşun sadece kolunu sıyırmıştı. Çok fazla kan vardı ve morsalkım dövmesinde bir parmak genişliğinde ve uzunluğunda iz kalacaktı ama yarası derin değildi. Vivi, sırt çantasından bir eşarp çıkarıp kanamayı durdurmak için yaranın üzerine bağlamaya başladı.

Yoldan geçen kürk mantolu yaşlı bir kadın yavaşlayıp bize baktı. Vivi omuz silkerek, "Kedim çok *hırçın*," dedi. Kadın aceleyle uzaklaştı.

"Vuruldum," dedi Vivi bana. "Buna inanabiliyor musun? Vuruldum. Kurşunla!"

"Biliyorum," derken derme çatma bandajını bağlamasına yardım ediyordum.

"Ne oluyor be?" dedi Vivi.

"Biliyorum."

"Yani, ne oluyor lan?"

"Biliyorum."

"Iris, beni dinlemiyorsun. Ne *haltlar* dönüyor?"

"Sokaktan uzaklaşmamız lazım," dedim, başka bir kadın bize iki kez dönüp bakmıştı. Biri polisi arayabilirdi ve başımıza gelenleri nasıl açıklayabileceğimizi bilmiyordum. Ka-

yıp kız kardeş, ceset, yanmış daire, kurşun yarası, kucak dolusu çalıntı eser. Kafatası maskeli adam ve cesedin tüm yumuşak kısımlarında büyüyen çiçekleri açıklamak çok daha zor olurdu. "Beni takip et." Geldiğimiz yola geri döndüm, kısmen peşimizdeki adamın Vivi'nin kan izini takip ederek bizi bulamaması için kısmen de yüz metre geride saklanabileceğimiz bir kafe gördüğüm için.

İçerisi küçük ve loştu. Çiçekli duvar kâğıtları, tavandan sarkan kavanozların içindeki kayısı rengi ampullerle aydınlatılmıştı. Arka taraftaki bir bölmeye geçtik. Adrenalinin bedenimi terk etmesiyle vücudumun her yeri ağrımaya başlamıştı. Ayak bileğimin üzerine kötü bir şekilde düştüğüm için üzerine ne zaman bassam canım yanıyordu. Avuç içlerimdeki kesikler kafenin sıcaklığında sızlıyordu. Saçlarımda cam kırıkları, ellerimde kan vardı; ölümün kokusu burnumdan gitmiyordu.

Vivi ile birlikte kurtardığımız eşyaları, aramızdaki masanın üzerine koyduk. Sayfalarının kenarları ıslanmış, kan lekeli deri ciltli bir günlük. Bir defterden koparılmış, buruşuk sayfalar. Her biri kan ve ıslak kaldırım yüzünden büyük ölçüde tahrip olmuş ve kaçışımız sırasında sıkıca kavradığımız için buruşan bir avuç çizim. Önce çizimleri masaya koyduk.

İlk dördü Hollow Modaevi tasarımlarının eskizleriydi. Koyu renk kumaş ve tüy katmanlarıyla kaplanmış çarpık, kalem darbeleri yüzünden öfkeli görünen yüzsüz figürler. Sonuncusu ise tamamen bambaşka bir şeydi, kırık pencereleri, solmuş taş duvarları ile ön kapısında dalgalanan yırtık pırtık ekoseli bir kumaş parçasıyla harabe bir ev tasviri.

"Sanki burayı daha önce görmüş gibiyim," diyerek resmi daha yakından incelemek için masanın üzerine eğildim. Anı,

pürüzlü ve tozla kaplıydı. Orada bulunmuş muydum yoksa küçükken bir filmde mi görmüştüm? "Kumaş, kaybolduğumuz gün giydiğim paltoya ait gibi görünüyor."

"*Belli belirsiz* tanıdık geliyor," diye onayladı Vivi. "Sanırım."

"Bir dakika," derken sayfaları masanın üzerinden aldım. "Bu Gabe'in el yazısı." Onun yazısının sert kıvrımlarını hemen tanıdım çünkü beşinci doğum günüm için bana hazırladığı kartı komodinimde saklıyordum. Ön yüzünde elle çizilmiş bir iris çiçeği vardı, mor yaprakları çiçek açmıştı ve içinde bana neden Iris dendiğine dair kısa bir mesaj vardı. Annesinin en sevdiği çiçekmiş.

"Ne yazıyor?" diye sordu Vivi.

Sayfaları gözlerimle taradım. Tarihsiz günlük kayıtları gibi görünüyorlardı.

> *Çocuklarım evde. Bir hafta önce bu, bana imkânsız bir hayal gibi geliyordu. Simdi ise buradayız.*

"Aman Tanrım," dedim. "Bu bizimle ilgili." Okumaya devam ettim.

> *Birbirlerine fısıldamak dışında konuşmuyorlar. Londra'ya döndüğümüzde sanki hatırlayamıyorlarmış gibi bir saat boyunca evimizin etrafında dolaştılar. Odalarında yalnız uyumuyorlar. Grey'in yatağının altına girip hep birlikte uyuyorlar. Hâlâ aklımda bir sürü soru var. Onlara ne oldu? Neredeydiler? Biri onlara zarar verdi mi? Şimdilik sadece evde oldukları için mutluyum.*

İlk sayfayı Vivi'ye uzattım, sonra hevesle bir sonrakini, bir sonrakini ve bir sonrakini okumaya başladım.

Kızlarım üç haftadır evdeler. Mutlu olmalıyım. Mutluyum... ama hâlâ onlarla ilgili bir şeylerin ters olduğu hissinden kurtulamıyorum. Cate, paranoyak davrandığımı düşünüyor. Muhtemelen haklı. Başka ne açıklaması olabilir ki?

-

Bugün eve dönmelerinin üzerinden altı hafta geçti. Gördükleri her şeyi yiyorlar. Çekirge gibiler. Dün gece yiyeceğimiz bitti. Onları gece saat 02:00 sularında mutfakta çıplak bir şekilde kedi mamasını avuç avuç ağızlarına atarken bulduk. Mamayı ellerinden almaya çalıştığımızda feryat ederek bizi tırmaladılar. Cate ağladı ve onları kendi hallerine bıraktı. Bununla başa çıkamadım. Artık evde duramıyordum. Güneş doğana kadar Hampstead Heath'te yürüdüm.

-

Kayboldukları zaman tek istediğim evde olmalarıydı. Güvende olmalarıydı. Şimdi buradalar ama aklımda sadece kötü düşünceler var. Neyim var benim böyle?

-

Üç ay oldu. Geri döndüklerinde dişleri ve gözleri dışında benim kızlarıma benziyor gibiydiler. Şimdi saçları beyazlıyor. Neden Cate benim gördüğümü göremiyor?

booksfer.com
daha fazla e-kitap

-

Eskiden mutluyduk. Hayat mükemmel ya da kolay değildi. Zengin değildik ve çocuklarımıza bakabilmek için her gün çok çalışmamız gerekiyordu ama mutluyduk. Karımı seviyordum. Cate enerjikti. Tropik kuşlara benzeyen yüksek sesli kahkahaları vardı. İlk buluşmamızda sinemaya gitmiştik, o kadar çok ve yüksek sesle gülmüştü ki salonun geri kalanı önce ona, sonra da onunla beraber gülmüştü. Büyüleyiciydi. Aylardır güldüğünü duymadım. O kadar zayıfladı ki. Bütün yemeğini çocuklara veriyor ve kendisi neredeyse hiçbir şey yemiyor. Hayatımızı tüketiyorlar.

-

Belki de deliriyorum. Öyle hissediyorum. Cate de öyle olduğunu düşünüyor. Terapistim de öyle düşünüyor. Bana teorimin gerçeğe uymadığını ve imkânsız olduğunu, bunun TSSB'min bir tezahürü olduğunu söyleyip duruyor. Çocuklarım da TSSB sendromu yaşadıkları için garip davranıyorlar.

-

Hepsinde bir terslik var ama özellikle Grey'e benzeyende sorun var. Onlardan korkuyorum. Ondan korkuyorum. Çocuklarım nerede? Eğer bunlar benim çocuklarım değilse, kızlarıma ne oldu?

-

Korkunç bir sonuca vardım:
Kızlarım öldü.

"Tanrım," dedi Vivi. "Deliliğe giden bir çöküşü okuyoruz."

Gabe Hollow'un çöküşü çok çabuk olmuştu. Kaçırılışımızdan sonra ilk döndüğümüz zamanlarda çok neşeliydi. Üç kızının mucizevi geri dönüşüyle pelteye dönen koca bir adam olarak bizi kollarına almıştı.

Daha İskoçya'dan ayrılmadan dişlerimde ve gözlerimde bir sorun olduğunu fark eden oydu. Anneme söylemeden beni karakola geri götürmüş ve davamızla ilgilenen dedektiflere bu tuhaf durumu anlatmıştı. "Bir ay önce, kaybolmadan önceki gece, Iris iki ön sütdişini baston şekeri ısırınca düşürdü. Çok heyecanlanmıştı," dedi onlara. İlk dişini kaybetmek için yedi yaş geç bir yaştı ve ben de sonunda diş perisiyle tanışacağım için çok heyecanlıymışım.

"Pekâlâ sorun nedir?" diye sordu dedektifler.

"Şimdi dişlerine bir bakın," dedi babam, beni karşılarına doğru iterek üstdudağımı yukarı çekti. "Şunlara bir bakın." Ağzım doluydu. Hiç boşluk yoktu. Kaybettiğim dişlerim yeniden çıkmıştı ama yine sütdişi olarak çıkmışlardı, birkaç ay sonra yine düşeceklerdi. "Gözlerine de bir bakın," diye ısrar etti Gabe. "Benim kızlarımın hepsinin gözleri mavi, bu çocuğun gözleri ise siyah."

Bana hüzünle gülümseyen dedektife birkaç kez göz kırptım.

"Kızlarını geri aldın, Gabe," diyerek önündeki dosyayı kapatmıştı. "Milyonda bir rastlanan, imkânsız bir mutlu son. Evinize dönün."

Böylece eve gitmiştik ve kısa bir süreliğine her şey yolundaydı. Gabe, uzun boylu bir adamdı ve teni her zaman sıcaktı. Dönüşümüzü takip eden haftalarda ona daha da bağlandım. Kucağına kıvrılıp kollarında uykuya dalmak-

tan hoşlanmaya başladım. Saçlarını alnından geriye doğru çekmeyi, yüzünün yumuşak hatlarını incelemeyi ve bir yere gitmek için kalktığında kollarımı boynuna sıkıca sararak onunla birlikte gitmeyi seviyordum. Bir süre için Gabe, bu ilgiden hoşlandı. "Benim küçük sülüğüm," derdi bana.

Aklını tam olarak ne zaman kaçırmaya başladığını kesin olarak söyleyemem ancak onu tetikleyen ilk şeyin, saçlarımızın renginin değişmesi olduğundan şüpheleniyordum. Üçümüz de çocukken ebeveynlerimiz gibi koyu renk saçlara sahiptik ancak geri döndükten sonraki haftalarda saçlarımız beyaza yakın sarıya döndü. Ağır bir travma geçirenlerin kısa bir süre içinde saçlarının kendiliğinden beyazladığı duyulmamış şey değildi. Hatta bunun bir adı bile vardı. Adını, giyotine gitmeden bir gece önce saçları bembeyaz olan kraliçeden alıyordu, *Marie Antoinette sendromu.* Doktorlar bunun sıra dışı ve son derece nadir bir durum olduğunu ancak endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.

Hayat devam ediyordu. Okula geri döndük. Gabe, biz etraftayken temkinli davranıyormuş gibi görünüyordu. Artık beni kucağına almaktan, küçük kollarımın boynuna dolanmasından hoşlanmıyordu. İçinde ters ve tehlikeli bir şeyler yer etmeye başlamıştı. Bizim sahtekâr olduğumuz fikrine nasıl kapıldığını anlayamadım, çocukluğundan kalma bir masal aniden mantıklı mı gelmeye başlamıştı yoksa bir komplo teorisi forumunda mı okumuştu bilmiyorum; ama bu fikir kafasına yerleşip her yeri kaplayana kadar toz gibi birikti.

Doktorlar ona göz rengimizdeki değişikliğin bir adı olduğunu söylemelerine rağmen -aniridi, iris yokluğu, künt travmanın neden olduğu bir bozukluk- Gabe kararını çoktan vermişti.

"Ya babam haklıysa?" dedim.

"*Hangi* konuda?" Vivi kâğıtları alıp yüzüme doğru salladı. "Bunlar bir dengesizin deli saçmaları."

"Peki, bize ne oldu, Vivi? Bize ne oldu? Evet, tamam, belki Gabe delirdi ama bunu bir şey tetikledi. Bizi kim aldı? Nereye gittik?"

"Bilmiyorum!" diye tersledi Vivi. Elindeki kâğıtları masanın üzerine fırlattı. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Belki de çocukken başına gelenlerle yüzleşseydin," derken ona bakamadım. "Kendini uyuşturucu ve içkiyle uyuşturmana gerek kalmazdı." Hepimizin farklı başa çıkma yöntemleri vardı ama Vivi'ninki en zarar verici olanıydı. Anlamadığımız bir trajedinin acısını azaltmak için tasarlanmış tozları ve zehirleri kullanıyordu.

Kız kardeşim sessiz kaldı. Ona bir bakış attım. Vivi, soğuk koyu gri gözleriyle bana baktı, altçenesini öne doğru çıkararak dudaklarını büzdü. "Belki çocukken başına gelenlerle yüzleşseydin," dedi. "Tek arkadaşın annen olmazdı."

Uzun bir soluk verdim, içimdeki kavga etme isteği aniden yok oldu. "Bunu yapmayalım."

"Beni alkolik olmakla suçlayarak üzerime gelen sensin."

"Sen bir *alkoliksin.*"

"Canın cehenneme, Bayan Mükemmel."

"Lütfen, Vivi. Tanrım. Şu anda bunun için kavga etmeyelim."

"Neyse. Nasıl istersen. Ama sen başlattın."

Günlüğü birlikte karıştırdık. Gazete kupürleri ve haber çıktılarıyla doluydu. Başlangıçta hepsi bizim hakkımızdaydı, kayboluşumuz sırasında yazılmışlardı. Davamız hakkın-

da fazla bir şey okumaktan kaçınmıştım. Hepimizin öyle yaptığını sanıyordum. Görünüşe göre yanılmıştım.

Vivi sayfaları çevirirken, "Vay canına, takıntılıymış," dedi. "Bu konuda hiç konuşmazdı. Bizim de bu konu hakkında konuşmamızı istemiyordu. Tüm bu zaman boyunca canı sıkılan bir ev hanımı gibi kupür albümü mü hazırlıyormuş?"

Makaleler ve Wikipedia çıktılarının geri kalanı, bizim gibi garip koşullar altında ortadan kaybolan diğer kayıp insanlar hakkındaydı. Grey, cümlelerin altlarını çizip kenarlarına şunun gibi şeyler notlar almıştı:

Aynı mı? Olası değil· Muhtemelen öldürülmüş·
Sadece bir kapı mı, yoksa birçok kapı mı?
Kopyalanması zor· Şans eseri mi? Belki de
anılarım gerçek değildir?
Geri dönmek istiyorum!
Ortak bir şey yok·
Eve kaç kişi dönüyor? Çok az· Belki de hiç?
Gece mi? Üç kız kardeş? İskoçya?
Eşiksellik! YILBAŞI GECESİ· Alacakaranlık,*
şafak vs· perdenin ince olduğu zamanlar·
Eğer anılarım doğruysa bu beni ne yapar?
Kırık kapılar!
İskoçya'ya geri dönmek? (Ya geri gelemezsem?)
BEN NE YAPTIM?

Yazısı neşeli ve sevimliydi. Grey, bu notları çocukken,

* Eşiksellik ya da liminalite, bireyin iki konum arasında, "belirsizlik, boşluk ya da hiçlik" hissini deneyimlediği bir evre ya da "statüsüzlüğün arafı" olarak betimlenmektedir. (Turner, 1969:97) (ç.n.)

belki on iki ya da on üç yaşındayken, lisede tercih ettiği asit yeşili kalemlere ve ince yazıya geçmeden önce yazmıştı. *BEN NE YAPTIM?* son nottu. 1955'te yılbaşı gecesi Bromley-by-Bow'da kaybolan İngiliz genç Mary Byrne'ün kayboluşuyla ilgili bir Wikipedia çıktısının kenarına yazmıştı. Sayfaların arasında, babamızın ölümünden bir hafta sonra annemin kuzeninde kalmak için Bromley-by-Bow'a gittiğimiz zaman, Grey'in çektiği bir avuç polaroid fotoğraf vardı. İstasyonun yakınlarındaki nehrin karşısında, Mary Byrne'ün onlarca yıl önce son kez görüldüğü yerde kalmıştık.

O haftaya dair dördümüzün şişme bir yatakta uyuduğunu ve vücutlarımız birbirine değdiği için sıcaktan tuz, ter ve ıstırap içinde kaldığımızı hatırlıyordum. Mile End Park'ın uzayan çimenlerinin üstüne düşmüş ve çimlerin arasına gizlenmiş taşlar yüzünden dizlerim soyulmuştu. Pembe şort giymiş, endişe verecek derecede çikolata aromalı dudak parlatıcısı sürmüştüm. Annem her gece ağlamıştı, o uyuyana kadar saçlarını okşamıştım. Grey, duvara yapışık, sırtı bize dönük şekilde uyumuştu. Babamı özlemiştim.

Grey, bir başka yılbaşı gecesi beklenmedik bir şekilde kaybolan Mary Byrne'e kafayı takmış ve zamanının çoğunu Bromley-by-Bow'da şafaktan alacakaranlığa kadar sokaklarda dolaşarak geçirmişti. Vivi ile ben, onunla gidemeyecek kadar küçüktük. Cate ve diğer yetişkinler cenaze planlamasıyla o kadar meşguldüler ki Grey'in ne yaptığını pek fark etmemiş ya da umursamamışlardı. Cate'in daimi gözetiminden kurtulmak nadir bir fırsattı ve on üç yaşındaki Grey, bu özgürlüğün tadını sonuna kadar çıkardı. Her gün

Doğu Londra sokaklarında tek başına dolaştı ve her gece hayal kırıklığına uğramış bir şekilde geri döndü.

Sonra, oradaki son gecemizde, babamızın cenazesinden önceki gece; Grey, heyecandan sersemlemiş bir şekilde ağzı kulaklarında geri dönmüştü. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Yabani ve ham meyve gibi bir şey kokuyordu.

Günlükteki fotoğrafların hepsi o güne, babamızı gömmeden bir gün öncesine aitti. İlk dördü Bromley-by-Bow çevresindeki bölgelerdendi. Grey'in fotoğrafında kararan gökyüzüne karşı yüksek beyaz apartman bloklarıyla sınırlanmış, Londra'nın içinden geçen kilometrelerce uzanan bir yaya ve bisiklet yolu olan Greenway; Mary Byrne'ün görüldüğü son yer olan West Ham İstasyonu'nun üzerinden uzanan kutu gibi metal yaya köprüsü; Three Mills Adası'nda on dokuzuncu yüzyılda yanmış ve yeniden inşa edilmiş, gelgit akıntılarıyla çalışan devasa bir eski değirmen olan House Mill'in dış ve iç çekimi.

Son fotoğrafta ortasında kemer olan bağımsız bir taş duvar ile harap bir kapı görülüyordu. Değirmenin içindeydi, bodrum katında olabilirdi. Üzerine inşa edilen yeni binalar tarafından korunuyordu. Yüzeyinde yabani beyaz çiçekler bitmişti. Grey'in yorganına işlenmiş olan kapı girişine çok benziyordu.

Tüylerim ürperdi.

"Mary Byrne gizemini çözdüğünü falan mı düşünüyordu?" dedim.

Günlüğün geri kalanında yıkık kapıların çizimlerinden, yer bilgilerinden ve altlarına kaydedilmiş tarihlerden baş-

ka bir şey yoktu. Paris'teki kapılar, Berlin'deki kapılar, Krakow'daki kapılar. Anuradhapura'daki kapılar, Angkor Wat'taki kapılar, İsrail'deki kapılar. Grey, bu yerlerin hepsine gitmiş miydi?

O sırada barista tezgâha doğru eğildi. "Siz... eee... siz iyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyiz, teşekkürler," dedim. "Kusura bakmayın, birazdan bir şeyler sipariş edeceğiz."

"Hayır, demek istediğim... eee... yerde biraz kan var da."

"Ah. Evet. Biz, şey... bisikletten düştük. İlk yardım çantanız var mı?"

Barista bize malzemeleri verirken birer *cappuccino* ikram etti. Vivi ile birlikte artık boş olan kafenin arka tarafında oturmuş kahve içiyorduk, yeşil-beyaz kutu aramızdaki masanın üzerinde açık duruyordu.

Ben kesiklerine tentürdiyot sürerken Vivi, ellerini dizlerine dayamış, avuç içleri yukarı bakacak şekilde oturuyordu.

"Grey öldü, değil mi?" dedi kesin bir ifadeyle. Gözleri derin kuyular gibiydi. Yakıcı acıya rağmen yüzünü bile buruşturmadı. "İlk kırk sekiz saat çok önemli, ondan sonra ölüm ihtimali artıyor."

"Böyle söyleme," diye uyardım. "Bize böyle olmadı."

"Kaybolduğumuz zamanla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu Vivi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Birbirimize böyle söz verdiğimizi biliyorum. Herkese böyle anlattığımızı da biliyorum. Ama ben sonbahar yaprakları gibi havada süzülen beyaz yaprakları hatırlıyorum. Duman ile alacakaranlığı ve..."

Bir şömine. Elinde bıçak olan bir kız.

"Yapma," dedim. "Sen dokuz, ben de yedi yaşındaydım. Bu anılara güvenemeyiz. İzin ver de koluna bakayım."

"Bir kız vardı."

"Kes şunu."

"Sanırım bize bir şey yaptı. Sanırım bize zarar verdi."

"Vivi."

"'Kim küçük kızların boğazını keser?' diye sormuştun. Başına neler geldiğini bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü... Korkuyorum."

"Gerçeklerden korkmamalısın. Sonuçta seni özgür kılacaklar, değil mi?"

"Seni tamamen mahvedecek kadar korkunç olmadıkları sürece öyle. Teşekkür ederim, kalsın. Belki de bastırılmış anılarımla ilgili bir sorunum yoktur. Şimdi bana kolunu göster."

Vivi, ceketini çıkarıp kanlı kazağını sıyırdı, tüyleri diken diken olmuştu. Kanamayı durdurmak için kullandığımız atkıyı çözdüm. Kumaş, jelatin görünümlü kanla kaplanmıştı ve kötü kokuyordu.

Yarayı görünce bocaladım. Daha iyi görebilmek için yarayı alkollü mendille temizlerken, "Kıpırdama," diye emir verdim. "Burada bir şey var."

Vivi, söylediğim şeyi dinlemiyordu. "Onu geri getireceğiz, Iris," derken gözlerini tavana dikmiş, acıyı umursamıyordu. "Onsuz bir dünyada yaşamayacağım."

"Katılıyorum," dedim ama bu kez konuşulana dikkatini vermeyen bendim. Etinin içinde kıvrılmış yarı saydam bir

şey vardı. Grey'in bıçağının ince ucuyla onu kaldırdım. Yerinden çıkarmak zor olmadı. Tek, solgun bir çiçek. Nazikçe çekiştirip yarasından kopardım, minik kök sistemi ve her şeyiyle elimdeydi. Ölü adamın bedenini ele geçiren ile fotoğrafta Grey'in gözlerinden çıkan çiçeğin aynısıydı.

Vivi'nin içinde tomurcuklanıyor, onun kanıyla besleniyor, yarılmış teninde çiçek açıyordu.

Neler oluyordu böyle?

Kanlı çiçeği parmaklarımın arasında döndürdüm ve aniden, umutsuzca midemin bulandığını hissettim. Boğazım şişti. Hıçkırığımı geri yuttum. Grey gitmişti ve umutsuzca kaçmaya çalıştığım tuhaflık beni tekrar bulmuştu.

"En azından kocaman bir yara izim olacak. Kızlar yara izlerine bayılır, değil mi? Enfeksiyon kapmış gibi görünüyor mu?" diye sordu Vivi. O görmeden önce çiçeği parmaklarımın arasında ezdim. Varlığını kabul etmek onu gerçek kılıyordu ve her ne oluyorsa onun gerçek olduğunu kabul etmeye hazır değildim.

Koluna daha fazla tentürdiyot sürüp gazlı bezle sararken, "Bir şey yok," dedim, yaptığım şeyin başka bir çiçeğin filizlenmesini önlemeye yetmesini umuyordum. "Sanırım polisi aramanın zamanı geldi."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

10

İKİ GÜN SONRA

BİR FLAŞ PATLAYARAK görüş alanımda beyaz lekelerden oluşan yeni bir küme bıraktı. Elbiseme odaklanıp gözlerimi kırpıştırarak bu lekeleri uzaklaştırmaya çalıştım. Etek ucundan bir iplik sarkıyordu. Onu çekiştirirken dikişin sökülmesini izledim. Grey'in dolabından alınmış bir Hollow Modaevi parçasıydı. Dayanışma adına hepimiz Hollow Modaevi kıyafetleri giymiştik. Vivi, blazer ceket, ben ise zümrüt yeşili kadife bir elbise giymiştim ve tüm itirazlarına rağmen annem de bir broş takmıştı. Bileklerimize, öğürmemize sebep olmasına rağmen Grey'in parfümünden birer fış sıkmıştık, böylece hepimiz duman ve ormanın tehlikeli kısımları gibi kokuyorduk.

Elbise yüksek yakalıydı ve boğazımdaki yara izine sürttükçe onu acıtıp kaşındırıyordu. Dikişi yara izinden uzak-

laştırdım ama hâlâ cildimde zımpara kâğıdı varmış gibi hissediyordum.

Başdedektif, ayakta açılış konuşmasını yapıyordu. "Bayan Hollow'un telefonu yanında değil," dedi. "Onu herhangi bir sosyal medya üzerinden takip etmeyi başaramadık. Güvenliğinden endişe ediyoruz. Halktan gözlerini açık tutmalarını ve nerede olduğuna dair herhangi bir bilgisi olan herkesin bize ulaşmasını istiyoruz."

Gazeteciler hemen telaşa kapıldı. İçlerinden biri, "Bu kayboluşunun çocukken başına gelenlerle bir bağlantısı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedi dedektif. "Benzerlikler olup olmadığını belirlemek için İskoç yetkililerle irtibat halindeyiz ancak şu aşamada herhangi bir bağlantı varmış gibi görünmüyor."

"En son nerede olduğu tespit edildi mi? En son kiminle konuşmuş?"

"Bu bilgileri henüz açıklayamayız. Birazdan daha fazla soruya cevap vereceğim. Şu anda Bayan Hollow'un ailesi kısa bir açıklama yapmak istiyor."

Başka bir evrende, cuma günkü İngilizce dersimde Bayan Thistle'la *Frankenstein*'ı tartışıyor olurdum. Fakat bunun yerine Vivi ve Cate ile birlikte şu anda Lanesborough'daki bir etkinlik salonunun önündeydik. Başımızın üzerinde kristal bir avize parlıyordu. Duvarlar, mekânı zengin gösteren aynalarla ve yaldızlı çerçeveli portrelerle kaplıydı. Sadece leopar desenli halılar ortama modern bir görünüm katıyordu.

Bir yanımda cansız ve kırılgan bir halde annem, diğer yanımda ise kollarını kavuşturup arkasına yaslanmış bir şe-

kilde Vivi oturuyordu. Bayat içki, ter ve üzerine sinen sigara dumanı yüzünden leş gibi kokuyordu. Cate, onu duş almaya ikna edememişti, bu yüzden iki günlük içkiyi maskelemek için ona fazladan parfüm sıksa da hiçbir işe yaramamıştı.

İki gün önce polisi arayan Grey'in menajeri olmuştu. Onları, kız kardeşimizin çerçeveli resimleriyle süslenmiş şık ve modern bir mekân olan ofisinde beklemiştik. Gelmeleri saatler sürmüştü. Nasıl olsa acil bir durum yoktu. Ne olay yeri ne de ceset vardı. Sadece yanmış bir daire ile kayıp bir kız vardı ve kızlar her gün kayboluyordu.

Polis, günbatımına doğru ifademizi almak için gelmişti. Ölü adamın üzerinde büyüyen çiçekler ile diğer adamın yüzüne taktığı boğa maskesi gibi açıklayamadığımız detayları atlamış ve geri kalan şeyleri olağanca çıplaklığıyla anlatmıştık. Grey, tehlikede olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Dairesinde bir ceset vardı. Bir adam zorla girip evini ateşe verdikten sonra Vivi'yi vurmuştu.

Polisler sorgulamalarında titiz ama sıradan davranmışlardı. Yaklaşık her otuz saniyede bir, birbirlerine inanmayan ve bıkkın bakışlar atıyorlardı. Anlamıştım. En saçma kısımları çıkarsak bile bu, deli ve mantıksız bir aileden gelen delice, mantıksız bir hikâyeydi.

Polis gittikten sonra Vivi annemizi, menajer ise Grey'in reklamcısını aradı. Bir saat sonra tüm dünya Grey Hollow'un -güzel, tuhaf Grey Hollow'un- kayıp olduğunu öğrendi. *Yine.* Eğer Grey, bir hafta önce ünlü bir süper modelse artık on kat daha etkileyici bir şeye dönüşmüştü. Çözülmemiş bir gizeme.

Artık resmileşmişti. Gizem, vücut bulmuştu.

Bu da bizi basın toplantısına sürüklemişti. Etkinliğin yerel bir polis merkezinin pis konferans salonunda yapılması planlanmıştı ancak Grey'in reklamcısı, bunu Lanesborough'la değiştirdi.

Bize üzgün, ağırbaşlı ve çaresiz görünmemiz söylenmişti ki bu hiç de zor değildi. *Çaresizdik.* Grey, onu aramaya geleceğimize güvenmişti ve öyle de yapmıştık. Grey, yalnızca bizim bulabileceğimiz sırlar saklamıştı ve onları bulmuştuk. Grey, ekmek kırıntıları bırakıp onu kurtaracağımıza güvenmişti ancak başarısız olmuştuk.

Bir şeyi, hayati bir ipucunu kaçırmıştık ve şimdi Grey gerçekten yoktu. Bu hayatta onu bulabilecek iki kişi, her şeyi berbat etmişti.

Grey'in bir yerlerde tek başına ve korkmuş bir halde olması düşüncesi içimi burkuyordu. Vivi ile beraber onu kurtarmamızı bekliyordu. Geleceğimizden emin bir şekilde bekliyor umuyor fakat sonunda gelmeyeceğimizi fark ediyordu.

Seni seviyorum, diye düşünürken hıçkırıklarımı bastırdım. *Lütfen seni sevdiğimi bil. Lütfen denediğimi bil.*

Gazeteciler kederimi büyük bir açlıkla içtiler. Fotoğrafçıların flaşları başımı döndürüyor, kafamı karıştırıyordu. Cate, ayağa kalkıp Grey'in eve dönmesi için bir şeyler mırıldandı ama sözleri yeterince ikna edici değildi. Dudaklarını birbirine bastırmış, duygusal açıdan soğuk ve kopuk bir izlenim vermişti. İlk kaybolduğumuzda ailemizin yaptığı basın toplantısının görüntülerini izlemiştim, annemiz o zaman delirmenin eşiğine gelmiş gibi görünüyordu. Yanakları yaşlardan

sırılsıklam, gözleri kocaman ve kıpkırmızıydı. Delirmiş gibi bakıyordu, on saniyede bir akan burnunu silerek geri dönmemiz için yalvarmış, yalvarmış ve tekrar *yalvarmıştı*.

Şu anki durumun o zamanki haliyle uzaktan yakından alakası yoktu.

O zamanlar annem ile babam, hayatlarının en zor ayını geçirmişti. Olanlar hem bireysel hem de bir çift olarak onları sarsmış ve parçalamıştı.

Birbirlerini suçlamışlardı. Kendilerini suçlamışlardı. Noel ve Yeni Yıl'da ailesini ziyaret etmek için İskoçya'ya gitmek isteyen Gabe'ti. Havai fişekleri ve eğlenceyi görebilmemiz için gece yarısı Old Town sokaklarında bizi gezdirmek isteyen Cate'ti. Güzergâha karar veren Gabe'ti. Gece yarısı öpücüğü için gözlerini bizden ayıran da ikisiydi.

Gabe'in hatasıydı.

Cate'in hatasıydı.

Onların hatasıydı.

Hepimizin hatasıydı.

Bize yabancılarla konuşmamayı öğretmemişler miydi? Bize başıboş dolaşmamayı öğütlememişler miydi? Kurallar konusunda yeterince sıkı olmamışlar mıydı? Yeterince nazik değiller miydi? Yeterince, yeterince, yeterince?

Ortadan kaybolmamızı takip eden günlerde, büyükannemiz ile büyükbabamızın evi kan ve boğuşma izleri var mı diye aranmıştı. Kadavra köpekleri, koridorlarda ve yatak odalarında gezinerek ölü avına çıkmıştı. Arka bahçedeki toprak kazılmış, tahrip edilmişti. Arabalarına olası kanıt olarak el konulmuştu. Günün erken saatlerinde neler olduğuna

dair bir fikir oluşturmaya çalışmak için düzinelerce tanıkla görüşülmüştü. Cesetlerimizi bulabilmek için yakındaki göller taranmıştı. Annem ve babam, yalan makinesi testine girmişlerdi. Parmak izleri alınmış, fotoğrafları çekilmişti. Hem polis hem de gazeteciler tarafından takip edilmişlerdi. Basın en kötü anlarının fotoğraflarını çekmişti. Çok ağlıyorlarsa insanlar numara yaptıklarını söylemişlerdi. Kendilerini tutmaya çalıştıklarında soğuk davrandıkları için suçlanmışlardı.

Eğer gülümsüyorlarsa Tanrı yardımcıları olsun.

Kimse hikâyelerine inanmıyordu, neden inanacaklardı ki? İmkânsız bir şeydi bu. Kim görülmeden, duyulmadan üç çocuğu kaçırabilirdi? Birkaç saniye içinde kim böyle bir şeyi başarabilirdi? Her halükârda hesap vermeden Edinburgh'tan ayrılamazlardı. Çalışamazlardı. Suç mahalli olduğu için büyükannemlerin evinde kalamamışlardı. Tüm birikimlerini otellere, kiralık arabalara ve üzerinde yüzlerimizin olduğu reklam panoları yaptırmaya harcamışlardı. Zar zor yemek yiyebilmiş, zar zor uyumuşlardı. Old Town'daki her kapıyı çalmışlardı. Umutsuzluktan kuruyup kalmış, yağlı saçlarıyla yıkanmadıkları için kokuşmuş ve yemek yemedikleri için zayıflamış bir halde sokaktan sokağa sürüklenmişlerdi. Birbirlerini teselli etmekle, olanlardan dolayı birbirlerinden nefret etmek arasında gidip gelmişlerdi.

Ruhları ve evlilikleri parçalara ayrılmıştı.

Karşılıklı anlaşmaya vardıklarında ise cinayetlerimizden dolayı tutuklanmalarına muhtemelen birkaç gün kalmıştı.

"Eğer öldülerse," demiş Cate, babama. "Kendimizi mi öldüreceğiz?"

"Evet," diye yanıtlamış Gabe. "Eğer öldülerse biz de ölürüz."

O gece bir kadın bizi sokakta bulmuştu, çıplaktık ve sarsılmış bir haldeydik fakat zarar görmemiştik. Ailemin peşine düşen gazeteler iftira attıkları için özür dileyip mahkemeye gitmemek için uzlaşarak hepimizi lüks bir özel okula kaydettirmeye yetecek kadar büyük tazminatlar ödediler.

Gabe ve Cate, asla toparlanamamışlardı. Çok derinden yaralanmışlardı ve birbirlerini de çok derinden yaralamışlardı. *İyisiyle ya da kötüsüyle* her ikisinin de hayal edebileceğinden çok daha ağır olmuştu. Şimdi annem aynı trajediyi yeniden yaşıyordu. Elini sıktığımda o da karşılık olarak benimkini sıktı.

Sonunda basın toplantısındaki rolümüz sona erdi. Vivi'yle beraber konuşma yaparsak dikkatleri Grey'den uzaklaştıracağımıza karar verilmişti. Bu yüzden hepimiz odadan çıkmak için ayağa kalktığımızda basın görevlileri bağırıyor, bizi gördükleri andan itibaren sormak için can attıkları soruları soruyorlardı.

"Iris, Vivi çocukken başınıza gelenler hakkında söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Soruşturmaya yardımcı olacak mısınız?"

"İskoçya'da size gerçekten ne oldu?"

"Grey'in sizi ilk kez kaçıran kişiler tarafından kaçırıldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Cate! Cate! Hâlâ on yıl önce kendi çocuklarını kaçırdığını düşünen insanlara ne diyeceksin?"

Başımı eğip gözlerimi yere diktim, içim şişmişti. Polis, bizi akbabalardan uzaktaki sessiz bir sığınak olan diğer oda-

ya götürdü. Kapılar arkamızdan kapandıktan sonra ailem tek kelime etmeden dağıldı. Vivi, otelin barına geçmişti. Ben Cate'le büyük, boş evimize döndüm. Annem, kendini karanlık odasına kapattı, ben de kayıp kız kardeşimin kıyafetleri hâlâ üzerimdeyken yapayalnız kaldım.

İlk basın açıklamasından bu yana, öğretmenlerimden, özel ders verdiğim kızların ailelerinden ve benimle hiç yüz yüze konuşmamış ama bir arkadaşının arkadaşından numaramı alıp düşüncelerini ve dualarını iletmek isteyen öğrencilerden gelen mesajlar yüzünden, telefonum hiç durmadan çalıyordu.

Bu seferki yeni mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmişti:

Aman Tanrım, bebeğim, Grey için çok üzüldüm! Umarım onu yakında bulurlar!
Not: Modellik portföyümü menajerine iletebildin mi? Instagram'da sana link vermiştim, hatırladın mı? Henüz bir geri dönüş olmadı. Muhtemelen şu kaybolma meselesiyle meşguldürler ama bir sormak istedim!

Kadife yüzünden tenimin kaşınmasına, kumaşın yaramı deşmesine daha fazla dayanamadım. Elbiseyi koridorda çıkarıp, titreyen ellerimle onu bir top yaptıktan sonra ağzıma bastırıp çığlık attım. Güzel bir şeyi yok etmek istiyordum, bu yüzden elbiseyi yırttım. Bunu yaptığımda dikişin içindeki gizli bir yerden kıvrılmış haldeki iplik gibi narin bir kâğıt fırladı. Yere çöktüm, sırtımı duvara dayadım ve kâğıdı açtım. Not Grey'in imzası haline gelen yeşil mürekkeple yazılmıştı.

Ben ormanda tek başına kaybolmuş,
ekmek kırıntılarından yapılmış bir kızım.
-GH

Yapma be, Grey, diye düşündüm kendi kendime. *Yok artık.*

Sevdiğiniz biri kaybolduğunda ne yapardınız? Elinizden gelen her şeyi yaptıktan sonra önünüzde uzanan, yokluğun ve endişenin ağırlığıyla geçen uzun saatlerde ne yapardınız? Vivi'nin cevabı, mümkün olan en uzun süre boyunca ve olabildiğince sarhoş olmak, kendi içinde kaybolmaktı. Benim cevabım ise evimizde dolaşmak, her odada Grey'in anılarının tozunu almaktı. Sasha da kederimi ve endişemi hissedebiliyormuş gibi peşimde dolaşıyordu.

Merdivenin altındaki dolap; Grey'in battaniyeler, minderler ve peri ışıklarıyla döşediği, bir yıl boyunca her gece bize *Narnia Günlükleri*'ni okuduğu yerdi. O okurken parmak uçlarımı ışıkların plastik ampullerine bastırdığım ve ışığın içimde parlarken kanım tarafından nasıl floresan kırmızısına dönüştüğüne, damarlarımı hatta kılcal damarlarımı ve derimin altındaki her türlü sırrı nasıl ortaya çıkardığına hayret ettiğim yerdi.

Mutfak, her pazar sabahı kahvaltı hazırladığı, dolapları karıştırırken Smiths ya da Pixies'le dans ettiği, zeminde beyaz un fırtınasından izler bıraktığı yerdi.

Yatak odam, ben hastayken yanıma kıvrılıp bana üç cesur kız kardeş ve karanlıkta karşılaştıkları canavarlarla ilgili peri masalları anlattığı yerdi.

Artık boş olan odası, yatağının üzerine "Telltale Hand" el falı rehberinin posterini yapıştırdığı, raflarını merhemler ve tütsüler ile doldurduğu yerdi.

Uzun bir süre yatağında oturup o gitmeden önce odanın neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Her zaman yere saçılmış giysiler olurdu ve yatağı hep darmadağındı. Bir salkım sarmaşığın dalları, penceresinden içeri doğru büyümüştü ve her zaman odanın bir köşesini ele geçirmekle meşgulmüş gibi görünüyordu. Pembe Himalaya tuzu lambası komodinini rutubet içinde bırakmış, Grey'in yatmadan önce okumayı en sevdiği kitabı *Rünler İçin Başlangıç Rehberi*'nin sayfalarının kıvrılmasına neden olmuştu. Şifoniyer; bitki keseleri, kristaller ve Antik Roma'daki lanet yazıtlarıyla ilgili kitaplarla doluydu.

Artık hiçbiri yoktu ve o da onlarla beraber gitmişti.

Annem ağlıyordu. Bu yeni bir ses değildi. Hayatımın büyük bir kısmındaki arka plan sesiydi. Rüzgârda inleyen ev ve arka planda ağlayan annem. Koridorda yalınayak annemin odasına doğru yürüdüm, gıcırdayan döşeme tahtasının varlığımı ele vermemesine dikkat ediyordum. Kapı hafif aralıktı, dışarı bir parça ışık sızıyordu. Aşina olduğum bir manzarayla karşılaştım. Cate, yatağının yanında diz çökmüştü; elinde benim, kız kardeşlerimin ve babamın fotoğrafı vardı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünü yastığına gömmüştü, o kadar çok hıçkırıyordu ki yastığın kumaşı ile içindeki kuş tüyünü kazayla yutup boğulmasından endişelendim.

Öğleden sonra dizüstü bilgisayarımla yatağıma uzanarak Twitter ve Reddit'e bakıp Grey'in kayboluşuyla ilgili bu-

labildiğim her haberi okudum. Olay sosyal medyada patlamıştı. Etiketleri takip ettim ve başım doluluktan ağrıyana, endişem kafamın içinde fiziksel bir ağırlık haline gelene, vücudumu oyulmuş ve kurumuş gibi hissedene kadar konuları derinlemesine okudum. Kanayana kadar tırnak kenarlarımı kopardım. Doğru düzgün nefes alamıyor olmama rağmen, yazılanları okumayı ve insanların tepkilerini izlemeyi bırakamadım. Bu bir reklam kampanyası mıydı, aldatmaca mıydı, dikkat çekme isteği miydi, yanlış anlaşılma mıydı, cinayet miydi, intihar mıydı, hükümet komplosu muydu, uzaylılar mı kaçırmıştı yoksa şeytanla anlaşma mı yapmıştı? Günbatımına doğru annemi hastane forması üzerinde, koyu renk saçlarını her zamanki iş topuzuyla geriye atmış halde yatak odamın kapısının önünden geçerken görene kadar ekranı kaydırmaya devam ettim. Bağlantılara tıkladım, her şeyi tükettim ve kendimi doldurup boşalttım.

Koridora çıkıp merdivenlerin dibinde ona yetiştim. "*Dalga mı geçiyorsun?*"

"Dünya dönmeye devam ediyor," diyerek arabasının anahtarlarını alıp ön kapıya doğru ilerledi. Gözlerinin altındaki deri şişmişti, dudaklarını arı sokmuş gibi görünüyordu.

"Neden onu artık sevmiyorsun?" diye sorarak peşinden gittim. "On yedi yaşında bir kız sana ondan nefret etmene neden olacak kadar acımasızca ne söylemiş olabilir?"

Annem kapıdan çıkarken yarı yolda durdu. İtiraz etmesini bekliyordum. *Grey'den nefret etmiyorum. Kendi çocuğumdan asla nefret edemem*, demesini bekliyordum. Bunun yerine, "Kalbini kırmak istemiyorum," dedi.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. "Ölüp ölmemesi umurunda mı?"

Annem yutkundu. "Hayır."

Başımı dehşetle salladım.

O sırada Cate, yanıma geldi ve yalandan da olsa onu itiyormuş gibi yapmama rağmen beni kucakladı. Titriyordu, içinde çılgın bir enerji uğulduyordu. "Özür dilerim," dedi bana. "Özür dilerim. Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum. Bunu söylememeliydim." Aramızdaki devasa boy farkıyla yan yana dururken kendimi Cate'e hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Benim küçük, tatlı, mavi gözlü annem ve keskin hatlara sahip uzun boylu ben. Farklı türlerdik. "Bu gece hiçbir yere gitme, tamam mı? Lütfen. Burada kal. İçeride kal. Seni kaybetmeye dayanamayacağımı biliyorsun. Özür dilerim... Ama yine de işe gitmem gerekiyor."

Ve öyle de yaptı. Gitti. Merdivenlere çöktüm, arkasından baktım, içimde büyük bir asit kıvılcımı yanıyordu. Yara izim, kadife elbise yüzünden hâlâ kaşındığı için tırnaklarımı batırdım. Yaranın bir ucunda kumaşın sürtünmesiyle iltihaplanmış küçük, sert bir yara dokusu nodülü vardı. Kanayana kadar kaşıdım. Ev çok sessizdi, gölgelerle doluydu ve davetsiz bir misafirin saklanabileceği çok fazla yer vardı. Ya maskeli adam çoktan içeri girmişse? Ya ben burada tek başımayken gece gelirse?

Telefonumdan Vivi'nin yerini kontrol ettim. Hâlâ Lanesborough'daydı, muhtemelen barda içiyordu. Bütün gün onunla konuşmamıştım. Vivi, böyle değişken biriydi. Bir an için her türlü yaramazlığı beraber yaptığınız en iyi arkadaşınız olurdu, sonra da kendini tamamen geri çekerdi.

Bir başka acımasız düşünce daha aklıma geldi. Grey, kardeşliğimizin temelini oluşturan güçtü, ikimizin de etrafında döndüğü güneşti. Vivi ve ben onsuz ne yapardık? Grey'in ardında bıraktığı boşlukta, uçuruma savrulan başıboş gezegenler gibi farklı yerlere mi sürüklenecektik?

İki kız kardeşimi de aynı anda mı kaybedecektim?

Kapı çaldığında gelenin Cate olduğunu ve kendini açıklamak için geri döndüğünü sandım. Kapıya gitmek için acele etmedim, yavaşça açtım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyen Tyler Yang, kapıyı itip içeri girdi, davet edilmeden yanımdan geçip gitti.

"Elbette, içeri gel, daha önce sadece bir kez karşılaştığım yabancı adam," dedim arkasından ama Tyler, çoktan koridordan mutfağa giden yolu bulmuştu. Dolap sesleri ve tencerelerin birbirine çarpma seslerini duydum. Kapıyı kapatıp peşinden gittim.

"Buzdolabının üstünde," derken kollarımı kavuşturmuş onu izliyordum. Bugün daha dağınık durmasına, siyah saçlarının alnına dökülmesine ve dar kot pantolonunun dizlerinin yırtık olmasına rağmen etkileyici görünüyordu. Londra'nın banliyö mutfağının yavan arka planında bile Tyler Yang'da; yüzüne bulaşmış göz kalemi, kabarık çiçekli gömleği ve dövmeli kollarını örten leopar desenli Hollow Modaevi trençkotuyla iyice ortaya çıkan havalı, korsanvari bir enerjisi vardı. Uzun boylu ve zayıftı. Rahatsız edici derecede yakışıklıydı.

İçki zulasını buldu, cini seçti ve şişeden büyük bir yudum aldı.

"Büyüleyici," dedim.

"Kız kardeşin bana *Gone Girl** numarası çekiyor, bunu gayet iyi biliyorum," diyen Tyler, elinde cin şişesiyle mutfakta volta atıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Numara yapıyor! Bunun yüzünden mahvolacağım ve o da tam olarak bunu istiyor." Büyük bir yudum daha aldı, gözleri çılgın düşüncelerle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "İngiltere'de ölüm cezası var mı?"

"Bir dakika, Grey'in *seni* cezalandırmak için kaybolmuş numarası yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu ona yakıştıramadın mı?"

Justine Khan'ın tüm okulun önünde kafasını nasıl kazıdığı aklıma geldi. Grey'in sevmediği erkek öğretmenin onu sınıfın önünde öpmesini ve bu yüzden kovulduğunu hatırladım. Bunu yapmak istemediği konusunda nasıl ısrar ettiğini, Grey'in kulağına fısıldadığını ve onu buna zorladığını düşündüm. Grey Hollow'un biraz çarpık bir suç ve ceza anlayışı vardı ve ona karşı gelen insanların başına kötü şeyler getiriyordu.

Tyler, yine volta atıyordu. "Bu kadının etrafında çok garip şeyler oluyor. *Anormal* miktarda garip şeyler!"

İçimi çektim. Biliyordum.

"Ben dışarıdayken polis daireme girmiş, anlarsın ya," diye devam etti. "Anlaşılan tutuklama emirleri varmış." Sızlandı. "Twitter'da en çok konuşulan konu olmuş."

* *Kayıp Kız* ismiyle çevrilen, Ortabatı Amerika Birleşik Devletleri'nde geçen hikâyede, gizemli bir şekilde karısı kaybolan bir adamın kısa bir sürede şüpheleri üzerine çektiği gerilim filmidir. (e.n.)

Kontrol edip öyle olduğunu gördüm.

"Senin hakkında ellerinde bir şey var mı?" diye sordum.

Ağzından boğuk bir hıçkırık daha çıktı. Bir yudum daha cin içtikten sonra, "Biliyorsam ne olayım," dedi.

"Polis seni ablamın *cinayetiyle* suçlamak üzereyken sen de kalkıp *buraya* mı geldin?"

Tyler, cin şişesini bana doğrulttu, parmaklarından minik gümüş damlalar süzülüyordu. "Onun kaybolmasıyla hiçbir alakamın olmadığını biliyorsun. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Bir şey *biliyorsun*, Küçük Hollow. *Söyle bana.*"

Başımı salladım. "Bir şey bildiğimizi sanıyorduk. Bunun çocukken başımıza gelenlerle bir şekilde bağlantılı olabileceğini düşündük ama... elimizde hiçbir şey yok."

"Siktir!" Tyler elini saçlarının içinden geçirip yüzünden uzaklaştırdıktan sonra mutfak zeminine çöktü, başı göğsüne doğru eğilmişti, kolları iki yanında öylece duruyordu. Gidip önüne çömeldim. Yaklaşınca cin, ot ve kusmuk kokusu aldım ve buraya gelmeden önce ne kadar içip kafayı bulduğunu merak ettim.

"Onu tanıyorsun, Tyler," dedim.

Önüne eğdiği başını salladı. "Onu gerçekten *tanıyan* biri var mı bilmiyorum," derken kelimeleri ağzında gevelemişti.

"*Düşün. İyice* düşün. Bana söyleyebileceğin, bir yerden başlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı? Bir isim, bir yer, sana anlattığı bir hikâye?" Tam bir dakika boyunca bekledikten sonra omzunu dürttüm ama karşılığında elini bana doğru savurduktan sonra sırtı dolaba yaslı bir şekilde olduğu yerde sızıp kaldı.

"Tanrı aşkına," diyerek ayağa kalktım.

Tyler, hareket ettiremeyeceğim kadar ağırdı, bu yüzden çamaşır dolabında yedek bir battaniye ve yastık buldum, onu orada, mutfağımın zeminine yayılmış halde bıraktım.

☾

Cumartesi sabahı, ağzımdaki kan tadının yanında ter ve alkol kokusuyla uyandım. İçimde derin, keskin bir açlık vardı. Uykumda yanaklarımı ve dilimi çiğnemiştim. Kan bana aitti. Dudaklarımda kurumuş, yastık kılıfına damlamıştı. Ter ve alkol kokusu ise Vivi'den geliyordu, dün basın toplantısında giydiği şeyler hâlâ üzerindeydi, makyajı yüzünde çatlamış bir duvar resmi gibi duruyordu. Sıcak bedeniyle bana sarılmış, bacaklarından birini kalçama atmıştı.

Tuhaf, uykusuz bir gece geçirmiştim. Saatler bir araya toplanmış ve sonra da koca yığınlar halinde akıp gitmişti. Gün doğumu, kış göğünü ağartmadan hemen önce gözlerimi kapatabilmiştim. Eninde sonunda Tyler Yang'ın davetsiz varlığına minnettar olmuştum. Gece boyunca kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için onu kontrol etmek, bana Grey için endişelenmenin dışında yapacak bir şey vermişti. Tyler'ın tutuklama emriyle ilgili haberler internette hızla yayılmıştı. Kardeşimle ilişkisi, kariyeri ve geçmişi hakkındaki yazılar beni, birinden diğerine götürmüş, sonunda kaçınılmaz olarak Rosie Yang'ın trajik hikâyesini öğrenmiştim.

Gözüm manşete iliştiğinde mutfakta Tyler'ın yanında yerde oturuyordum.

BOĞULMA FACİASI: TANIKLAR YEDİ YAŞINDAKİ KIZ ÇOCUĞUNUN AİLESİYLE GİTTİKLERİ PLAJDA ÖLÜMÜNÜ VE ŞAHİT OLDUKLARI DEHŞET VERİCİ ANILARI ANLATIYORLAR

Okurken bir taraftan da tırnaklarımın kenarındaki derilerle oynuyordum. Olay, yıllar önce, Tyler beş yaşındayken yaz ortasında kalabalık bir sahil kasabasında gerçekleşmişti. Hava çok sıcak olduğu için plaj, bunaltıcı sıcaktan kaçan binlerce insanla dolup taşmıştı. Tyler ve kardeşi ailesinin yanından ayrılmış, kısa bir süre sonra yüzüstü dalgaların arasında sürüklenirken bulunmuşlardı. Tyler, olay yerinde hayata döndürülmüş ancak Rosie kurtarılamamış, hastanede öldüğü açıklanmıştı.

Haberde Rosie'nin bir hafta önceki doğum günü partisinden bir fotoğrafı da yer alıyordu. Tyler'ınkiyle aynı siyah saçlara, aynı muzip sırıtışa ve aynı gamzelere sahip küçük kızın üzerinde askılı sarı bir elbise vardı.

Tyler'ın uyurken düzenli bir şekilde hareket eden göğsünün üzerine avucumu koyup kalbinin güçlü atışını hissetmiş ve o gün sahilde yaşanan şeyleri hayal etmiştim. Bir cankurtaran ellerini göğsüne koymuş, ince kaburgalarını neredeyse çatlamasına neden olacak şiddette baskı yapıyordu. Sırtının çıplak, ıslak derisi, sıcak kumlara gömülürken etrafta toplanan seyirciler elleri ağızlarında, çocukları buna şahit olmasın diye onları geride tutuyorlardı. Anne ve babası onun ve kız kardeşinin başında acı, umut ve istek içinde zar zor nefes alabiliyorlardı. Çocuklardan biri, ciğerlerinden su fış-

kırıp birden nefes almaya başlarken diğeri kendini bırakmış, teni mavileşmiş, soğuk bir görünüme bürünmüştü.

Tyler Yang, kendinden emin, ukala ve kibirliydi. Tyler Yang, trajik geçmişi olan bir adam gibi görünmüyordu. Yine de başıma gelmesini isteyebileceğim en kötü şey, hatta şu anda başıma gelmiş olabilecek şey, kız kardeşlerimden birini kaybetmekti ve o bunu çoktan yaşamıştı. O farkında olduğum ama kabul etmeyi reddettiğim bir gerçeğin acımasız kanıtıydı. Yıkıcı, akılalmaz bir kayıp yaşayıp yaşamaya, nefes almaya, vücuduna kan pompalamaya ve beynine oksijen sağlamaya devam etmenin mümkün olduğunun kanıtıydı.

Sonrasında gece boyunca mutfakta oturup Tyler'ın nefes alıp almadığını kontrol ettim. Maskeli adamın geri gelme ihtimaline karşı Grey'in bıçağı elimdeydi, sonunda şafak vakti kendimi yatağıma attım.

Yanağımı Vivi'nin dövmeli göğsüne dayayıp bir kolumu karnına koyarak kalp atışını dinledim. Benim kalbim de onunkiyle aynı anda atıyordu. Üçümüzün göğsü hep aynı ritimle hareket ederdi. Birimiz korktuğunda, diğerlerinin kalbi hızla çarpardı. Eğer bizi kesip derimizi yüzerseniz, nasıl olduğunu bilmesem de üçümüzün paylaştığı bir organ bulacağınızdan emindim.

Üçümüz bir yapbozun parçalarıydık. Onun yanında uyanmanın, ona sarılmanın, üç parçalı bir bütün olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Grey'in yokluğu bu sabah açık bir yara gibi canımı yakıyordu. Onu daha önce hiç olmadığı kadar çaresiz bir şekilde yanımda istiyordum. Onu bulup içine sokulmak ve kollarının arasında uyuyaka-

lana kadar küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşamasına izin vermek istiyordum.

Kız kardeşim. Benim sığınağım.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülerek Vivi'nin sıcak tenine düştü.

Ben hıçkırmaya başlayınca kıpırdandı. "Hey," dedi halsizce, ekşi nefesini yüzüme doğru üflüyordu. "Neyin var?"

Ona biraz daha sokuldum. "Seni de kaybettiğimi sandım. Eve gelmeyeceğini düşündüm."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Vivi başını bana doğru salladı. "Ben... Grey kaçtıktan sonra seni burada yalnız bırakmamalıydım, Iris. Burada kalıp sana göz kulak olmalıydım, bu yükü taşımana yardım etmeliydim. Seni bir daha bırakmayacağım."

O sırada Tyler odaya daldı. Çiçekli gömleği buruş buruştu, gözleri kocaman açılmıştı ve saçı karman çormandı. "YULIA VASYLYK!" diyerek beni gösterdi. "EVET!" Sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri gitti.

Vivi, doğrulup gördüklerine bir anlam vermeye çalışarak artık boş olan kapının girişine bakıyordu. "Hâlâ sarhoş muyum yoksa gerçekten Tyler Yang yatak odanda mıydı?"

"Sanırım polisten saklanıyor," dedim.

"Bu... çok zekice. Bakacakları son yer burası."

Tyler tekrar ortaya çıkıp kalkmamız için ellerini şaklattı. "Küçük Hollowlar. Bu bir *evreka* anıydı. Peşimden *gelmelisiniz.*"

"Bununla uğraşamayacak kadar akşamdan kalmayım," dedi Vivi, birbirimize sarılmayı bırakıp aşağı inerken. Tyler'ı mutfakta, önceki geceden kalma yastık ve nevresimleri tezgâhın üzerinde düzgünce katlanmış halde bulduk. Yine vol-

ta atıyordu. Kalbinde böyle bir trajedi taşıyan bu adam, artık gözüme daha farklı görünüyordu. Sasha, kuyruğunu öfkeyle sallayarak kendi alanına yapılan bu müdahaleden duyduğu hoşnutsuzluğu gösteriyor, buzdolabının tepesinden onu izliyordu.

"Yulia Vasylyk," dedi. "Ondan başlayacağız."

"İngilizce mi konuşuyorsun?" Vivi, mutfak masasında gözleri kapalı, yanağı tezgâha dayalı bir şekilde sormuştu.

"Bu bir isim," dedi Tyler. "Bir kadının ismi. Grey'in daha önce tanıştığı biri."

O kadar acıkmıştım ki midemi göğüs kafesime doğru genişleyen bir kara delik gibi hissediyordum. Telefonumu çıkarıp Google'da *Yulia Vasylyk* ismini aradım.

Yulia Vasylyk'in üç buçuk yıl önce ortadan kaybolması büyük bir haber olmamıştı. Sadece birkaç kısa haber vardı ve bu haberlerin ikisinde adı *Julia* olarak geçiyordu.

"Aradaki bağlantıyı anlayamadım," dedim. "Bir başka kayıp kadın mı?"

"*Yulia Vasylyk Grey Hollow* diye ara," dedi Tyler.

Söylediklerine şüpheci yaklaşsam da dediğini yaptım. Google, aramamla ilgili tek bir eşleşme buldu. Yüksek sesle okudum.

UKRAYNALI KADIN
KAYIP OLDUĞU BİLDİRİLDİKTEN
BİR HAFTA SONRA BULUNDU

Gelecek vaat eden Ukraynalı manken, on dokuz yaşındaki Yulia Vasylyk, erkek arkadaşının kayıp ihbarında bulunmasından bir hafta sonra bulundu. Vasylyk, pazartesi gecesi

geç saatlerde Hackney'deki evinin yakınlarında yalınayak ve bitkin bir şekilde ortaya çıktı. Polis muayene olması için onu yakındaki bir hastaneye götürdü. Daha fazla ayrıntı verilmedi.

Vasylyk kaderin garip bir cilvesi olarak Hackney'deki tek yatak odalı küçük dairesini üç kızla daha paylaşıyor, aralarında...

Okumayı bırakıp Tyler'a baktım.

"Devam et," diye ısrar etti.

Nefes alarak devam ettim.

...aralarında bir başka meşhur, kaybolduktan sonra geri dönen kişi daha var: Grey Hollow. Şu anda on sekiz yaşında olan Hollow, çocukken İskoçya'da bir sokaktan kaçırılmış ancak bir ay sonra sağ olarak bulunmuştu.

Yorum için ne Vasylyk'e ne de Hollow'a ulaşılabildi.

"Kahretsin," diyen Vivi, başını mutfak tezgâhından kaldırdı. "Aynı şey tekrar yaşandı."

Tyler sırıtıyordu. "Bingo, bebeğim," derken parmaklarını şıklattı. "Başka biri daha geri döndü."

Kitap Kurdu

11

YULİA VASYLYK'İN İZİNİ internetten bulmak kolay oldu. Yüz bin Instagram takipçisi olan, bir zamanların gelecek vaat eden podyum modeli; ünlü bir makyaj sanatçısı ve kuaför olmuştu. Hatta Tyler, Grey'le çıkmaya başlamadan önce onunla birkaç kez çalışmıştı. Yulia, birlikte olduklarını öğrendiğinde Tyler'a stil danışmanlığı vermeyi reddetmiş, Grey de Tyler'a tuhaf geçmişlerini anlatmıştı.

Tyler, tüm sabahı Yulia'nın nerede olabileceğini öğrenmek için sektördeki tanıdıklarını arayarak geçirdi ama pek bir şey bulamadı. Tutuklanacağı haberi hızla yayılmıştı ve insanlar başka bir genç kadının yerini söylemekten çekiniyorlardı; çünkü Yulia'yı da öldürmeye karar veren yeni yetme bir seri katil olabilirdi.

Cate, mesai bitiş saatine doğru bana mesaj atarak hasta bir meslektaşının yerine de çalışacağı için geç kalacağını söyledi ve hafta sonundan sonra okula dönmeyi düşünmek isteyip istemediğimi sordu.

Rutine dönmek iyidir, diye yazdı. **Normale dönmek iyi gelir. Bu konuya duygusuzca yaklaştığımı düşünüyorsun, biliyorum ama bunu daha önce de yaşamıştım, hatırlıyorsun değil mi?**

Mesajına cevap vermedim.

Nihayet, Vivi ile ben duş alıp üstümüzü değiştirdikten ve Sasha'yı besleyip üç kez kahvaltı yaptıktan sonra Tyler'ın yumruğunu havaya savurarak telefonda konuştuğunu gördük.

"Yulia Spitalfields'taki bir depoda çekim yapıyor," dedi telefonu kapattığında. "İyi miyim yoksa en iyi miyim?"

"Tanrım, Sherlock, aferin sana, yalnızca iki saatini aldı," dedi Vivi, sesi hâlâ akşamdan kalmaydı.

Tyler, Spitalfields'a giden Uber yolculuğu için büyük bir güneş gözlüğü ödünç aldı ancak "kılık değiştirdiği" o kadar barizdi ki şoför yolculuğun çoğunu dikiz aynasından ona bakarak geçirdi. Vivi'nin elini tuttum. Sağ bacağım, yeni bir umudun heyecanıyla aşağı yukarı sallanıyordu. Pek bir anlamı yoktu ama yine de bir şeydi. Bir ipucu. Henüz bitmemişti.

Tyler'ın bağlantısının söylediği yerde, çekimin yapıldığı depoyu bulduk. Etrafta balo elbiselerinin üzerine şeffaf yağmurluklar giyen, file tulumlar içinde dolaşan, yüzleri kan kırmızısı göz farı ve neon pembesi çillerle parlayan modellerin olduğu, özel dikim kıyafetler için yapılan bir fotoğraf çekimiydi. Hep birlikte içeri girdik, oraya aitmiş gibi göründüğümüz için kim olduğumuzu sormadılar.

Elinde pano olan bir kadın bize daha yakından bakıp kime benzediğimizi ya da kim olduğumuzu fark etmeden,

"Neden hâlâ saç ve makyaj yaptırmadınız?" diye tersledi. "Ah," dedi. "Ah." Sonra aceleyle yan odaya geçip bizi kendi halimize bıraktı.

Yulia'yı deponun arka tarafında, mavi permalı saçları olan bir adamın yüzünü boyarken bulduk. Suratında hiç makyaj yoktu, koyu renk saçlarını örmüştü, alet kemerinin altına giydiği kıyafetler işlevsel ve kullanışlıydı. Böylesine abartılı bir ortamda neredeyse yersiz görünüyordu.

Yulia başını kaldırıp bizi gördüğünde, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Seninle tanışmadan önce onunla konuşmayı kesmiştim," dedi Tyler'a. Arkasını dönüp tekrar işinin başına geçti.

"Grey'i aramıyoruz," dedim.

"Seni arıyoruz," dedi Tyler.

"Onunla yaşadığını biliyoruz," dedi Vivi.

Yulia, tekrar bize baktı. "Dairenin sahibi ailemdi. Seçmelere gittiğimde orada yaşamama izin veriyorlardı ama kirayı karşılayabilmek için ev arkadaşına ihtiyacım vardı. Dolayısıyla kız kardeşin ev arkadaşım oldu. Daha fazla soruya cevap vermek istemiyorum."

"Lütfen," diyen Vivi, öne doğru bir adım atıp Yulia'nın yüzüne baştan çıkarıcı bir şekilde dokunmaya çalıştı.

"Yapma," dedi Yulia ve Vivi'nin eline makyaj fırçasıyla vurarak ittirdi. "Sakın bana o iğrenç şeyi yapmaya kalkma."

"Ah," diyen Vivi, ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Pekâlâ. Özür dilerim."

"Tıpkı kız kardeşin gibisin," diye tersledi Yulia, fırçayı bize doğru tutarak. "Manipülatifsin. Polis çağırmadan önce

işyerimden defolun." Bakışları tekrar Tyler'a kaydı. "Burada *olduğunu* bilmek eminim ki çok ilgilerini çekecektir."

Tyler'ın ağzının içinden, *"Cadaloz,"* dediğini duydum.

"Lütfen," diyerek ortamı sakinleştirmeye çalıştım. *"Lütfen.* Sana yaklaşmayacağımıza söz veriyoruz. Sana dokunmayacağız, sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağız. Sadece kız kardeşimizi bulmak istiyoruz."

Yulia, nefes verdikten sonra başını sallayıp modelin kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. O gittikten sonra eline bir makas aldı. "Daha fazla yaklaşma," dedi. "Kendimi savunurum."

"Bu *gerçekten* gerekli mi?" diye sordu Vivi, makası işaret ederek.

"Kız kardeşini tanıyorum. Eğer ona benziyorsan, evet gerekli," dedi Yulia. "Sorularını sor."

"Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrin yok mu?" diye sordu Tyler.

"Duyduklarıma göre onu sen öldürmüşsün. Sıradaki soru."

Farklı bir bakış açısına ihtiyacımız vardı. "Onunla tanıştığında nasıl biriydi?" diye sordum.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Yulia cevap vermeden önce duraksayarak, "Güzeldi," dedi sonunda. "Herkesin onun hakkında fark ettiği ilk şey bu tabii ki. Ayrıca ketumdu. Sessizdi. Tuhaftı."

"Nasıl tuhaftı?" diye sordum.

"Çoğu kız mankenliğe başladığında kendilerini o ortama kaptırırlar. İlk kez aileden uzakta yaşadıkları için parti yapıp içerler."

"Bana Grey Hollow'un parti *yapmadığını* mı söylüyorsun?" dedi Tyler. "Pek olası değil."

"Bizimle yapmazdı," dedi Yulia. "Biz kulüplere giderdik, o evde kalırdı. Eve geldiğimizde gitmiş olurdu, bazen günlerce gelmediği olurdu."

"Gitmiş mi olurdu?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Yulia. "Gitmiş, yani evde olmama hali."

"Nereye gitmiş olduğunu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen âdeti olduğu üzere pis işler çevirmeye gidiyordur," dedi Tyler. Vivi ona ters ters baktı.

"İlk başta bir sevgilisi olduğunu düşünmüştüm," dedi Yulia. Tyler, ellerini havaya kaldırdı. "Sonra da uyuşturucu sorunu olduğunu düşündüm."

Vivi alay etti. "Grey, uyuşturucu kullanırdı ama asla alışkanlık haline getirmemişti."

"Sen nereden bileceksin ki?" diye tersledi Yulia. Makası daha sert kavradı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Gözlerinde hayvani bir parıltı, hayatı için savaşmaya hazır bir canlının bakışı vardı. Grey bu kadına ne yapmıştı? "Grey her türlü sırrı saklardı. Senden de bir sürü şey sakladığına şüphem yok. Ünlü olana kadar kız kardeşleri olduğunu bile bilmiyordum. İkiniz hakkında hiç konuşmadı. Onunla yaşamak tam bir kâbustu. Bir sürü garip hobisi vardı ama tahnitçilik en garip olanıydı. Farelerin, kuşların ve yılanların derisini yüzüp onları tuhaf Frankenstein canavarlarına dönüştürmeyi seven kaç genç kız tanıyorsunuz? Mankenlik parası gelmeye başlamadan önceki ilk birkaç ay kirasını bu

şekilde ödemişti. Görünüşe göre tahnitçiliği o kadar iyiymiş ki tuhaf tipler sipariş vermek için internetten ona ulaşıyormuş. Mükemmel yemek masam onun yüzünden mahvoldu. Lekeleri asla çıkaramadım."

"Bir de senin ortadan kaybolduğun hafta vardı," dedi Tyler. "Ne oldu, tatlım? Nereye gittin?"

Yulia bir nefes aldı. "Çoğu insan gibi Grey'i görür görmez... onu sevdim. Ona takıntılıydım. Sahibinin peşinden ayrılmayan evcil hayvanlar gibiydim. Nedenini bilmiyorum, sadece o çok güzeldi. Onu gölgesi gibi takip ettim. Sonra olan oldu. Bir gün Grey her nereye gittiyse ben de peşinden gittim. Onu takip ettim. Nereye kaybolup durduğunu öğrenmek istedim. Grey geri döndü. Ben dönemedim." Dudaklarını yaladı. "O zamanki erkek arkadaşım polise gitti. Kayıp olduğumu bildirdi ve Grey'in bana bir şey yaptığını düşündüğünü söyledi; ama benim gibi kızların kaybolmasının olağan olduğunu söylediler. Kimse umursamadı. Kimse beni aramadı bile."

"Peki... nereye gittin?" diye sordum.

"Mesele de bu. Hatırlamıyorum," dedi Yulia.

"Ah, Tanrım!" diye araya girdi Tyler. "Hiçbir işe yaramadın!"

"*On dokuz* yaşındaydın," dedi Vivi. "Bir şeyler hatırlıyorsundur."

"Bana ne olduğunu biliyorum. Kız kardeşini gitmemem gereken bir yere kadar takip ettim ve bedelini ödedim. Geri döndüğümde ben... iyi değildim. Bu beni mahvetti. Artık rüyalarımda durmadan ölü insanlar görüyorum. Uyandığım-

da hâlâ bana fısıldadıklarını duyabiliyorum." Yulia titreyen ellerine baktı, sonra omuzlarımızın üzerinden arkamıza baktı. Mavi saçlı erkek model, elinde pano olan kadını getirmeye gitmişti. İkisi de bize bakıyordu. Kadın alçak sesle telefonla konuşuyordu. "Kız kardeşinizle tanıştıktan sonra kendimi toparlamak için çok uğraştım. Polis gelmeden buradan çıkmak istiyorsanız gitseniz iyi olur."

Vivi'ye baktım. Zorlamaya devam etmek, parmaklarını Yulia Vasylyk'in ağzına sokmak ve onu sorduğumuz her soruya cevap verecek kadar teninin tadıyla sarhoş etmek istediğini görebiliyordum. Elimi koluna koyup başımı hayır der gibi salladım.

"Son bir soru," dedim ayrılmadan önce. "Birlikte yaşadığınız daire neredeydi?" Grey, taşındıktan sonraki ilk birkaç ay boyunca neredeyse hiç ortalarda görünmemişti. Hackney'de bir yerde olduğunu bilmemize rağmen oraya hiç gitmemiştik.

"London Fields yakınlarında," dedi Yulia. "Eğer orada olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Orası aileme ait. Kimse orada yaşamıyor artık."

"Boş mu?"

"Grey oradan taşındığından beri kimse kiralamak istemiyor, ailem de satmayı başaramadı. Muhtemel alıcılar ya da kiracılar ne zaman içeri girse kendilerini hasta hissettiklerini söylüyorlar. O evde bir terslik var. Ailem karbon monoksit sızıntısı ve siyah küf olup olmadığını kontrol ettirdi ama sanırım..."

"Ama sanırım ne?" diye sordu Vivi.

"Kız kardeşinin orayı bir şekilde lanetlediğini düşünüyorum."

Samimi bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

"Baksana," diye seslendi Yulia, gitmek için döndüğümüzde.

"Evet?"

"Haberlerde bir şeyi atlamışlar," dedi. "Beni sokakta bulduklarında, vücuduma kanla çizilmiş rünler dışında çıplaktım. Kan Grey'e aitti."

☾

Üçümüz beraber Uber çağırıp London Fields'ın güney ucuna yakın bir yerlerde indik, ardından Broadway Market'ten geçerek parka doğru yürüdük. Park her cumartesi gününde olduğu gibi ekşi mayalı ekmek ile el yapımı çörekler, çiçek demetleri ve eski Barbour mumlu ceketler satın alan insanlarla doluydu. Yoldayken taze kahve ile yarım düzine kruvasan aldık, içimdeki geçmek bilmeyen açlığı bunlarla zar zor bastırabildim.

Bir yandan şekersiz sade kahvesini içmeye devam edip bir yandan da yemek yememizi izleyen Tyler, "Kış uykusuna hazırlanan bir çift ayı gibisiniz," dedi.

Üçüncü kruvasanımdan sonra parmaklarımı yalarken, "Sence neden sürekli açız?" diye sordum Vivi'ye.

"Hızlı metabolizmalarla kutsanmışız," dedi.

"Bazıları insanlık dışı bir hız diyebilir," dedim.

Tyler, "Bazıları ayı gibi diyecek kadar ileri gidebilir," dedi.

Midem guruldadı. "Daha fazla yemeğe ihtiyacım var."

Keçi peyniri, bal ve iki ekşi mayalı baget için tekrar durduk, sonra öğle yemeğinden önce yaklaşık on bin kalori tüketip de nihayet tatmin olmaya yakın bir hale gelene kadar tıkınmaya devam ettik.

"Yulia'nın söylediklerinden ne çıkardın?" diye sorarken pazardan çıkıp London Fields'a giriyorduk. Burası, yaz mevsiminde çimlerin kırmızı ve sarı kır çiçekleriyle kaplandığı, yüzlerce Londralının öğleden sonra sıcağında *Aperol Spritz** içmek için ağaçların gölgesine akın ettiği en sevdiğim parktı. Kış mevsiminin sonlarındayken öğle güneşi küçülmüş, çok uzaklarda hissediliyordu. Ağaçlar çıplak dallardan oluşan kuru bir dağınıklık sergiliyordu ve hava, kimsenin uzun süre oyalanmasına izin vermeyecek kadar soğuktu.

Vivi ağzında ekmekle, "Bu iş bizim boyumuzu aşıyor," dedi. "Ama şu lanet rünler var ya. *Bu* bayağı farklı bir şey."

"Grey'in dairesindeki adamların ikisinin de üzerinde kanla çizilmiş rünler vardı," dedim. "Bu tesadüf olamaz."

"Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum," dedi Tyler. "Bu kesinlikle şeytani bir tarikat olayı, değil mi? Kan ve insan kurban eden garip bir seks tarikatı gibi. Şu anda hepimizin vardığı kanı bu, değil mi?"

London Fields'ın kuzey ucuna ulaşır ulaşmaz Grey'in izini bulmuştuk. Parmak uçlarımda bir karıncalanma ve dilimde bir tat olarak, kız kardeşimin burada olduğuna dair açıklanamaz bir kesinlik hissettim. Bölge onun enerjisiyle doluydu ancak buradaki varlığı eski ve solgundu. Tren

* Beyaz şarap ve soda ile yapılan ve soğuk bir içecek olan *Spritzer* temelli, şarapla yapılan aperatif bir kokteyl. (e.n.)

raylarına yakın, bodur bir sıra ev görene kadar sessizce yürüdük. Vivi, evlerden bir tanesine işaret edip, "Şuradaki," dedi. Haklı olduğunu biliyordum. Grey'in enerjisi yoğun bir şekilde orada birikmişti ve onun gidişinden yıllar sonra bile varlığını hissettiriyordu. "Bunu nasıl *bilebilirsin* ki?" diye sordu Tyler.

İçimi uğursuz bir his kapladı. "Burada yanlış bir şeyler var," dedim.

"Evet çünkü buranın doğru yer olduğuna dair *hiçbir kanıtın* yok," dedi Tyler.

"*Doğru* yer burası. Grey burada mutsuzdu," dedi Vivi. "Geride bıraktığı şey... çirkin."

"Siz ikiniz de en az kız kardeşiniz kadar kötüsünüz," diyen Tyler, önümüzden binaya doğru yürümeye başladı. "Hep enerji, iblisler falan filan. Saçmalık!"

Vasylykler bu daireyi satmak için çok uğraşmışlardı. Cate de babamız öldükten sonra aile evimizi satmaya çalışmış ama başaramamıştı. Bunun muhtemelen intihar yüzünden olduğunu, insanların ya bunu öğrendiğini ya da geride bıraktığı rahatsız edici enerjiyi hissettiklerini düşünmüştüm. Ama belki... öyle değildi. Belki de bizim yüzümüzdendi. Belki de tuhaflığımız duvarlara sinmiş, mekânı lanetliymiş gibi hissettirmişti.

Binadaki dört dairenin zilini çaldık fakat hiçbiri cevap vermedi. Sonunda elinde yiyecek poşeti olan bir adamın arkasından içeri girdik ve Grey'in izini takip ederek ikinci kattaki kapıya ulaştık. Vivi, kapı kolunu tıkırdattı, kilitliydi ama ahşap eski ve inceydi, kapının kenarları ıslak bir kitap

gibi kıvrılmaya başlamıştı. Kuru bir çıtırtıyla açılması için ağırlığını bir kez kapıya vermesi yetti. Kapı açılınca cevaplayabileceğimizden çok daha fazla soruyla Grey'in dairelerinden birinin içine girdik.

Oturma odasının bir köşesinde üst üste yığılmış birkaç parça mobilyanın dışında mekân boştu. Halı kremsi şeftali rengindeydi, eskilikten tüylenmişti. Duvarlar güneşten solmuş duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Mutfak tamamen ahşaptı, yetmişli yılların modasıydı. Mutfak, banyo, oturma odası, bir yatak odası. Küçük, karanlık ve kasvetliydi. Grey, burada tıpkı yuvadaki fareler gibi üst üste üç kızla birlikte yaşamıştı.

Samimi gelmiyordu. Neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde tehlikeli hissettiriyordu. Etrafı uzun gölgeler sarmıştı. Bir sıra karınca, yatak odasının duvarından yukarı, tavana yakın küçük bir çürük deliğe doğru sürünerek çıkıyordu. Burayı satmakta ve hatta kiralamakta neden zorlandıklarını anlayabiliyordum. Kız kardeşimizin duvarlara sinen üzüntüsü ve endişesi buraya musallat olmuştu. Burada yaşadığı sırada Grey Hollow, bir süper model değildi; on yedi yaşında, parasız ve gidecek hiçbir yeri olmayan korkak bir kızdı.

Tyler, hemen yan evin tuğla duvarına bakan bir pencereyi açarken, "Bu çok korkunç," dedi.

Her zamanki rutinimizi gerçekleştirdik. Parmaklarımızı süpürgeliklerin üzerinde gezdirerek gizli bölmeler bulmaya çalıştık. Tüm mutfak dolaplarını açtık, tüm çekmeceleri çekip çıkardık. Banyo lavabosunun altına, rezervuarın içine, küvetin altındaki ürkütücü boşluğa baktık. Perde çubukla-

rının vidalarını sökerek rulo haline getirilmiş kâğıt parçaları ve perdeleri ışığa tutarak gizli nakışlar aradık. Birkaç mobilya parçasını ters çevirip ahşaba kazınmış kelimelere bakındık.

Onun buradaki yaşamına, lisenin ve iki küçük kız kardeşinin yükünden uzakta özgürce geçirdiği o ilk birkaç aya dair görüntüler gözümün önüne geldi. Onu barlardan eve dönerken hayal ettim, biraz çakırkeyif, sersemlemiş halde sırıtıyordu çünkü yakışıklı bir çocuk ondan numarasını istemişti. Onu mutfakta pijamalarıyla, her pazar sabahı bizim için hazırladığı gibi bir şeyleri pişirirken hayal ettim. *Waffle*, çırpılmış yumurta, taze sıkılmış portakal suyu. Yatak odasının kısmen ona ait olduğu zamanki halini, evden ayrılırken yanında götürdüğü tüm ıvır zıvırları ve hazinelerle örtülü ranzasını hayal ettim.

"Burada ondan geriye hiçbir şey kalmamış," dedi Vivi, tüm pencerelere nefesini üfleyerek gizli mesajlar arıyordu. Tedirgin edici bir enerji vardı. Görünenin altında kötü niyetli bir şey vardı. Yatak odasındaki bir duvara geri dönüp durdum, Grey'in yattığı yerin yanındaki duvardı burası çünkü onu en güçlü şekilde burada hissedebiliyordum. Ellerimi duvarda gezdirdim. Dışarıdan bakıldığında garip bir şey yoktu. Herhangi bir tümsek, şişlik ya da gizli bölme yoktu. Karıncaların oluşturduğu çizgi dışında anormal olan hiçbir şey yoktu.

"Sen de hissediyorsun," dedi Vivi, yanıma gelirken. Beraber duvara baktık. İçinden karmakarışık uygunsuz bir şey yayılıyordu.

"Buradaki duvar kâğıdı farklı görünüyor," dedim. Geldiğimizden beri kafamı kurcalıyordu ama daha yeni farkına varmıştım.

"Öyle mi?" dedi Vivi. Diğer duvarlara bakmak için birkaç kez gidip geri döndü. "Haklısın."

"Bu daha yeni duruyor." Elimi tekrar üzerinde gezdirdim. Evet, dairenin geri kalanındaki duvar kâğıtlarından daha pürüzsüzdü, daha canlı bir renkteydi. "Bir tek bu duvarı kâğıtla kaplamışlar."

Tyler, arkamızda volta atıyordu. "Sizin iç dekorasyonu eleştirmeniz değil, beni temize çıkarmanız gerekiyordu."

"Zaten ön kapıyı kırdık," dedi Vivi. "Duvar kâğıdını da söksek ne olabilir ki?"

Vivi, oturma odasındaki mobilya yığınından bir sandalye getirdi. Üzerine çıkarak karıncaların olduğu sağ üst köşeden başlayıp kenarını kaldırana kadar kâğıdı çekiştirdim. Ucuzdu, aceleyle yapıştırılmıştı. Kalın tabakalar halinde duvardan ayrılıyor, kâğıdın altında kalan boyada yapışkan izler bırakıyordu.

"Iyy," diyen Tyler, bir parçayı yere bıraktığımda öğürdü. "Duvar çürümüş."

"Çürümemiş," dedi Vivi. Daha yakından bakmak için beraber eğildik. "Bu başka bir şey."

Vivi, avucunu dayadığında duvar süngerimsi bir hal aldı. Biraz daha bastırınca eli ıslak sıvayı delip geçti. Odaya karanlık, pis, yeşil bir koku yayıldı.

"Ah, burada bir şey ölmüş," dedi Tyler öğürerek.

Vivi, duvardan parçalar koparmaya devam etti, büyük

parçalar çamur gibi yere düştü. Sıva jelatine dönüşmüştü, neredeyse katı bile sayılmazdı. Duvarın bir parçasını bana doğru çekerken, "Hayır, burada canlı bir şey var," dedi. Leş gibi koksa da duvarın bir kısmı küçük beyaz çiçeklerle kaplıydı.

Vivi'nin içinde büyüyen, Grey'in elbiselerine dantel gibi işlediği çiçeklerin aynısıydı.

"Leş çiçekleri," dedi Vivi, çiçeklerden birini koparıp parmak uçlarında döndürdü. "Lisede fen dersinde öğrendiğim en acayip şey buydu. Sinekler ile böcekleri çekmek için çürümüş et gibi kokuyorlar."

Duvardan biraz daha parça koparak içine bakabileceğimiz büyüklükte bir delik açtık. İçeride yaklaşık bir metre boyunda yumuşamış bir ilik vardı. Her santimi, ceset çiçekleri ve böyle bir ortamda yaşamayı seven karıncalar, böcekler, ürpertici sürüngenlerle kaplıydı.

"Bu çiçekleri daha önce de görmüştüm," dedi Vivi, başını duvara yaslarken telefonunun flaşını ıslak alana doğru tutuyordu. "Tavandan düşen ölü adamın üzerinde de çıkmışlardı."

"Geri döndüğümüzde saçımızda buldukları çiçeklerin aynısı," dedim. "Polis onları teşhis etmeye çalışmış ama başarılı olamamışlar. Dosyada görmüştüm. Bunlar melez, pirofit."

"Piro ne?" diye sordu Tyler.

"Ateşe dayanıklı olacak şekilde ayarlanmış bitkiler. Hatta bazılarının büyümek için ateşe ihtiyacı var." Edinburgh'daki evin kömürleşmiş dış cephesini düşündüm, yangın o kadar yıkıcıydı ki sadece ön kapının çerçevesi ayakta kalmıştı.

Vivi'nin kolunu sıyıran kurşunun içindeki barutun sıcaklığını. Grey'in dairesini saran alevleri. Isı ve alev. Kan ve ateş. Aralarında bağlantı var mıydı?

Vivi, başını duvarın içinden çıkarıp sırt çantasını karıştırmaya başladı. "İşte," dedi, Grey'in gizli dairesinde bulduğumuz günlüğü uzattı. Bunları polise teslim etmemiştik. Kutsal, kişisel şeyler olduğunu düşünmüştük. "Son fotoğraf ve tüm çizimler."

Günlüğün ortasına, yıkık bir taş duvardaki kapı girişinin Polaroid fotoğrafına baktım. Beyaz çiçeklerden oluşan bir halıyla kaplıydı.

Vivi fotoğrafı işaret etti. "Eskiden bir mekâna açılan bir kapı," dedi defterin sayfalarını çevirirken. Her biri farklı kapılardan oluşan sayfalar dolusu çizimler gözler önüne serildi. "Artık başka bir yere açılıyor."

Kelimeler şiir gibi geliyordu, bir zamanlar ezbere bildiğim ama uzun zamandır unuttuğum bir şeydi. "Bu sözü nereden biliyorum?" diye sordum. "Nerede geçiyordu?"

"Grey'in peri masalında, arada kalan yere bu şekilde ulaşılırdı. Yarı Yol. Araf. Ölüler Diyarı. Her neyse işte. Eskiden başka bir mekâna açılan kapıdan geçiyorsun. Kırık bir kapı."

Aklıma bir anı geldi. Evet, Grey'in küçükken bize anlattığı bir hikâye. Bahsettiği yer tuhaftı, kırıktı. Zaman ve mekân orada takılmış, düğümlenmişti. "Gerçekten onun... başka bir yerde olduğunu... düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ya küçükken bize anlattığı hikâyeler doğruysa?" Gülerek Vivi'ye baktım ama o gayet ciddiydi. "Eşiktelik bir dünyaydı," dedi, Bromley-by-Bow'daki fotoğrafı yüzüne

yaklaştırmış, harabeyi inceliyordu. "Bir tür tesadüfi oluk. Kanepenin arkasındaki kırıntıların ve bozuk paraların düştüğü boşluk gibi." Vivi bana baktı, gözleri kurşun gibi sertti. "Ya oradaysa? Ya geri dönmenin bir yolunu bulduysa?"

"Vivi. Yok artık."

"Evet, ben... katılıyorum." Tyler yan gözle bana baktı. "Bu sefer en genç Hollow'la... aynı fikirdeyim."

"Aman Tanrım." Gözlerimi ona diktim. "Adımı bilmiyorsun, değil mi?"

"Resmi olarak hiç tanıştırılmadık!"

"Adım *Iris*. Seni *şerefsiz*."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Seni *sürtük*."

Vivi bizi görmezden gelerek, "Grey'in kayıp insanlar hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" dedi. "Bazı insanlar istedikleri için, bazıları da kaçırıldıkları için kaybolurlar. Bir de diğerleri vardır, bir yerlerdeki boşluktan düşüp geri dönemedikleri için kaybolanlar."

"Yarı Yol bir *hikâyeydi*," dedim.

"Biliyorum. Bu doğru olmadığı anlamına gelmez." Vivi, günlüğü çantasına geri koyduktan sonra Grey'in yanmış dairesinin pirinç anahtarını çıkardı. "Çocukken bize bir şey oldu, Iris. Kimsenin açıklayamadığı bir şey. Artık bir yerlerden düştüğümüzü düşünmeye başladım."

"Nereden düştük?" diye sordum ama çoktan ön kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Vivi, nereden düştük?"

Ablam dönüp omuzlarımı tuttu, delirmiş gibi gülümsüyordu. "Dünyadaki bir çatlaktan."

12

YANIK KOKUSU HAVADA asılı kalmış, Shoreditch'in sıkışık binalarına yapışmıştı. Kaldırımda, mavi brandalarla örtülmüş, etrafında uyarı levhaları olan kararmış mobilyalar ve enkaz yığınları vardı. Sadece Grey'in katındaki pencereler tahtalarla kapatılmış olsa bile ön kapının üzerinde mavi-beyaz POLİS HATTINI GEÇMEYİN bandı vardı. Bütün bina yanmıştı. Bu bizim için gayet uygundu. Bina tamamen bize kalmıştı.

Günler önce sokağa atladığımız pencereden içeri girdik. Yanmış olmasına rağmen hâlâ sağlam duran bir masayı duvara dayayıp, boruları merdiven olarak kullanarak pencereye tırmandık. Vivi, pencereyi kapatan tahtayı sert bir darbeyle yerinden oynattı. Sonra üçümüz balık gibi içeri süzüldük, Tyler pahalı kıyafetleri zarar gördüğü için sürekli söyleniyordu. Koku beklediğimden daha güçlüydü. Yanan kimyasalların kokusu ve havadaki kül ile zehir yüzünden ölümün kokusu silikleşmişti.

Pencereler kapalıydı, içerisi zifiri karanlıktı. Evden geriye kalanları bulmak için telefonlarımızın flaşını kullandık. Yangının başladığı yatak odası kömürleşmiş bir kabuk gibiydi. Oda; ahşap iskeletini ortaya çıkarmak için derisi yangın tarafından yenmiş gibi artık siyah, çarpık ve kabarmış durumdaydı. Mekân her parçası tanınmaz bir haldeydi. Karyola, yatak, sandalye, her şey aşırı sıcak yüzünden yanmış, parçalara ayrılmıştı. Duvar ile çatı sıvalarının büyük bir kısmı itfaiyeciler tarafından sökülmüş, karanlıkta yanmaya devam eden gizli alevlerin izleri aranmıştı. Zemin enkazla kaplıydı.

Ama buraya bunları görmeye gelmemiştik.

"Ha. *Siktir*," dedi Vivi, ışığını odada gezdiriyordu.

Neredeyse her yerde küllerden fışkıran ölüm çiçekleri vardı.

"Ne sikim oluyor böyle?" Tyler, kuruyup büzüşmüş bir duvar kirişinde kök salmış çiçeği koparırken fısıldadı. En yoğun şekilde Grey'in yatak odası kapısının çarpık çerçevesinde, kıyafet dolabının ve ebeveyn banyosunun kapısında kümelenmişlerdi.

"Yangın yok eder ama aynı zamanda da ortaya çıkarır," dedim. "Bu çiçekler kapılarda büyümeyi severler."

Yangın koridordan mutfağa doğru ilerlemiş, ilerlerken duvarlarla beraber diğer her şeyi de yok etmişti. Beyaz balıksırtı parke is ve külle kaplanmıştı. Grey'in tüm hazineleri gitmişti. Artık ne kristaller ne de teraryumlar vardı. Ne tüyler kalmıştı ne de tütsüler. Kurutulmuş çiçek buketleri ya da canavar çizimleri de yoktu. Günlükler, mücevherler, tahnit edilmiş yaratıklar...

Artık onun enerjisini bile hissedemiyordum. Grey, bu yerden silinmiş, enerjisi temizlenmişti. Buraya gelen adam sadece onu kaçırmakla kalmamış, varlığına dair kanıtları da yok etmişti.

Mutfak, çok değilse de yatak odasından daha iyi durumdaydı. Yatak odasına en yakın duvar parçalanmış, dolapların çoğu hızla yanmış, içindekiler yere saçılmıştı. Fakat uzak duvardaki kitap rafları ağır meşeydi, büyük ölçüde sağlam kalmıştı. Bir zamanlar kitaplıkta duran kitaplar, enkazın geri kalanıyla birlikte yere saçılmış, sayfaları ateş ve su yüzünden kıvrılmıştı.

Kız kardeşimizin hayatından geriye kalanları didik didik ettik. Evinin içindekileri kaybetmenin acısını, en az Grey'in kendisini kaybetmenin acısı kadar şiddetli hissettim. Burası ona adanmış bir müze, onun sırlarıyla dolu bir kasaydı. Şimdi hem o hem de tüm sırları gitmişti. Ona ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdik. Duvarlarda saklı bir şey, battaniyelere dikilmiş ipuçları ya da tahtaya kazınmış bilmeceler varsa bile artık yoktu.

Aslan, Cadı ve Dolap'ın yanmış sert kapaklı bir kopyasını elime aldım. Çocukken en sevdiğim kitaptı. Grey, onu bana tekrar tekrar okurdu. Kitabı açtım. Sayfalar; altı çizilmiş satırlar, daire içine alınmış kelimeler, kenar boşluklarına yazılmış notlarla doluydu. Okulda başka bir kitabı incelemesi gerekmesine rağmen bu konuda bir kompozisyon yazdığına şüphe yoktu. Kitap ayracı olarak üçümüzün çocukluk fotoğrafını kullanmıştı. Fotoğrafı Tyler'a uzattım. Parmak uçlarını Grey'in yüzünde gezdirdi.

O anda... bir şey oldu. Flaşı tekrar kitaplığın üzerinde gezdirdim ve raflardan taşan, zemine, tavana doğru kıvrılan çiçek dalını fark ettim.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordum Vivi'ye. Bir şey kalbimi tüm gücüyle çekiştirmeye başlamıştı. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelen bir histi. Mutfağın uzak ucundaki alçak bir uğultu dışında Grey'in tüm enerjisi bu evden yanarak yok olmuştu. Uğultunun hafif ama etkili bir ritmi vardı.

Odanın sonuna doğru yürüyüp avucumu tahtaya dayarken Vivi, "Ne?" diye sordu. Evet, işte yine parmak uçlarımda bir vızıltı hissediyordum.

"Buraya gel," dedim.

Vivi gelip elini benimkinin yanına koyduktan sonra hemen geri çekti. "Bu o."

"'Bu o' derken ne demek istiyorsun?" Tyler elini tekrar tekrar tahtaya koyup hiçbir şey hissetmediğini söyledi.

"Zayıf ama... yeni," dedim. "Sanki duvarın diğer tarafındaymış gibi."

"Kitaplığı çekmeme yardım et," diye emretti Vivi, Tyler'a.

Kitaplık gümbürtüyle devrilene, zarar görmüş ahşabı parçalara ayrılana kadar birlikte ittiler. Rafın arkasındaki duvar, alevlerden büyük ölçüde korunmuştu. Çürük yeşili boyası sadece tavana yakın bir yerde buruşmuştu. Ve orada, duvara sıkıca bastırılmış, leş çiçekleriyle kalınlaşan gizli bir ahşap kapı çerçevesi vardı. Hiçbir yere çıkmıyordu ama belki de bunun bir önemi yoktu.

Belki de önemli olan tek şey, eskiden başka bir yere açılıyor olmasıydı.

"Grey nerede?" diye fısıldadı Vivi.

"Kanepenin arkasındaki kırıntıların ve bozuk paraların düştüğü boşlukta," derken ellerimi eski ahşabın üzerinde gezdirdim. "Yarı Yol'da."

Grey, bizi buraya cevaplar bulmamız için göndermişti ama cevaplar benim için tek başına yeterli değildi. Kız kardeşimi geri istiyordum. "Grey, ben Iris," dedim yeşil duvardaki boş kapı çerçevesine. "Eğer beni duyabiliyorsan, sesimi takip etmeni istiyorum. Çok yakınız ama bize doğru gelmen gerekiyor. Sana giden yolu bulamıyoruz."

Tam bir dakika boyunca sığ nefesler alarak ve kalplerimiz hızla çarparken sessizlik içinde bekledik. Tyler bile sessiz ve dikkatliydi.

Sonunda başını salladı. "İkiniz de tamamen kafayı yemişsiniz," diyerek salona doğru dönerken yere düşmüş kitaplığı tekmeledi. "Uzun, boktan bir gün oldu. Biraz kestirmem lazım. Sonra da hapse girmeden önce son bir doz kokaine ihtiyacım var."

Vivi, nefesini verip onu takip etti. Bir süre daha bekledim, alnım kapının pervazına dayalıydı; sonra boğazım havadaki dumanın tadı yüzünden kurudu ve gitmem gerektiğini anladım. Belki Tyler haklıydı. Belki de biraz delirmiştik.

Koridora adımımı attığım anda yan tarafta bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir çığlık atarak geriye doğru tökezledim. Orada başka biri vardı. Çarpık kapı aralığından -yani duvardan- bir figür çıkmıştı ve soluk soluğa kapıya yaslanmıştı.

Beyazlar giymiş, parmak uçlarından kan damlayan bir kız.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Grey?"

En büyük kız kardeşim bana baktı. Gözleri simsiyahtı ve yüzünü çevreleyen beyaz saçları pis topaklar halindeydi.

"Kaç," dedi. Bana doğru bir adım atmaya çalıştı ama sen bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "O geliyor."

13

UYKUSUZLUKTAN TAM KAFAM öne doğru düşerken son anda kendimi toparladım. Bu hareketle soluğum kesildi ve göz kapaklarım öfkeyle titredi. Sandalyede doğrulup hastanenin bekleme odasının kasvetli soğuğunda daha dik oturmaya çalıştım.

"Şunu yapmayı *keser* misin?" dedi Tyler, yüzünü avucunun içine gömmüş, dirseğini de plastik sandalyesinin koluna dayamıştı. "Otuz saniyede bir, biri seni bıçaklıyormuş gibi irkiliyorsun, sinirim bozuluyor."

"Özür dilerim," dedikten sonra bilincim tekrar kapanır gibi oldu. Olduğun yerde kaykıl, toparlan, soluğun kesilsin, irkilerek gözünü aç. Başımı sallayıp yeniden oturduğum yerde doğrulurken Tyler inledi. Her yerde ve her pozisyonda uyuyabilme yeteneğine sahip olan Vivi, başı arkaya düşmüş bir şekilde, ağzı sonuna kadar açılmış halde uyuyordu. Cate, dişlerini sıkıyor, elinde tuttuğu derginin sayfalarını çeviriyor ve bir fincandan çay yudumluyordu.

Otomat makinesine yansıyan görüntümü fark ettim. Gözlerimin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. yanağımda kurumuş bir kan lekesi vardı. Başparmağımı yalayıp kırmızı lekeyi temizledim.

Dışarıda, üç kat aşağıda, kameraların uzaktan gelen tıkırtılarını, -hayatında ikinci kez- uçurumun ucundan geri dönen kayıp süper modeli görmeye gelen ve giderek büyüyen kalabalığın uğultusunu duyabiliyordum. Ayağa kalkıp gerinerek pencereye gittim, panjurları aralayarak dışarıda çoğalan hayran ve iyi dileklerde bulunmak isteyen insan topluluğuna baktım. Beni fark eder etmez telefonlarını ve kameralarını bana doğru çevirdiler. Alacakaranlıkta kameraların flaşları, kıpır kıpır bir yıldız tarlası gibiydi.

Kafa karıştırıcı ve korkutucu bir öğleden sonra olmuştu. Grey'i en yakın hastaneye götürmek zorlu bir mücadeleydi. Daire kapısının önündeki polis bandını kaldırarak onu merdiven boşluğundan aşağıdaki sokağa taşıdık. Vivi, ambulans çağırmaya çalıştı ama kanlar içindeki, halsiz ve zar zor ayakta durabilen Grey, bizi itip Vivi'nin telefonunu yola fırlatarak bize dinleyin, *dinleyin* diye bağırdı. Onu hastaneye kendimiz götürmek için taksi çağırdığımızda Grey, çılgına dönmüştü. Vivi ile Tyler'la beraber onu taksinin arkasında tutmaya çalışırken yanağımı, boynumu ve kollarımı çizdi. Yaralarım hâlâ acıyla zonkluyordu. "Kaçmalıyız, kaçmalıyız, kaçmalıyız," diye bağırıyor, onu acil servise götürmek için çabalarken içeri girmemek için bizi tekmeleyerek direniyordu. Doktorlar, hemşireler ve güvenlik onu zapt etmemize yardım etmek için koşarak geldiğinde hepimiz çizik. ısırık izleri ve kanlar içinde kalmıştık.

Birileri polisi çağırmıştı. Hemşireler yaralarımızı temizleyip morluklarımız için buz torbaları verirken polis hızlı bir şekilde ifadelerimizi almıştı. *Evet*, onu gerçekten yanmış dairesinde bulmuştuk. *Hayır*, oraya nasıl gittiğini ya da ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorduk.

Sonrasında bekledik. Başına ne geldiğini öğrenmek, iyi olup olmadığını duymak, dünyanın geri kalanıyla birlikte gizemin cevabını öğrenmek için bekledik. Nereye gitmişti? İlk defa insanların neden bize kafayı taktığını, neden Reddit panosunda yanıt bulmaya, gizemi çözmeye çalışan onlarca insan olduğunu anladım.

Perdeyi kapatıp otomata gittim. Altıncı cips paketimi yarılamak üzereyken nihayet gözlüklü ve yeşil kareli gömlek giymiş, genç bir Güney Asyalı kadın doktor çıkageldi.

Çabucak ayağa kalktım. "İyi mi?" diye sordum. "Onu görebilir miyiz?"

"Bayan Hollow," dedi doktor anneme. "Benim adım Dr. Silva. Baş başa konuşabilir miyiz?"

"Hiç sanmıyorum, Doogie Howser," dedi Vivi. "Neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Cate, kafasını salladı. "Sorun değil."

Dr. Silva, tereddütlü görünüyordu ama yine de konuştu. "Kızınızın durumu stabil," dedi. *Kızınız* kelimesini duyunca annemin dudaklarını büzdüğünü fark etmeden edemedim. "Dinlenmesine yardımcı olmak için ona sakinleştirici verdik. Ona her ne olduysa geçmişte kaldı. Artık güvende."

Güvende. Grey güvendeydi. Bir yerlerde, köşedeki koridora sıkışmış bir odada kız kardeşimin kalbi atıyordu.

Sanki içimde bir şey kopmuş gibi dizlerimin bağı çözüldü. Arkamdaki sandalyeye çöküp ellerime, Grey'le paylaştığım kırık serçeparmağıma baktım. İyileşmesi aylar sürmüştü, bir zamanlar parmağımın olduğu yerde çürük, şişman bir sosis vardı. Şimdi bile başparmağımı üzerinde gezdirince derinin altındaki eklemler şişkin ve şekilsizdi.

Grey, yaşıyordu. Grey, geri dönmüştü.

Rahatlama vücuduma öyle bir şiddetle doldu ki aynı anda hem nefes alıp hem de güldüm. Rahatlamayla birlikte anılarım da canlandı. Evcil kobay faremin öldüğü gece, Grey yanımdaki yatağa kıvrılmış, bana meditasyon yapmayı öğretmişti. Vücudu vücudumun yanında, dudakları kulağımda, parmak uçları burnumda gezinirken bana yedi saniye boyunca nefes almayı ve yedi saniye nefesimi tuttuktan sonra yedi saniye boyunca nefes vermeyi öğretmişti. Vivi, bir gün kolumu o kadar sert ısırmıştı ki derimi delmişti, Grey de ceza olarak onu ısırmıştı. Grey'in okul dansında beni dans pistine çekerek heyecan verici bir tango yaptığımız gece, beni o kadar hızlı döndürmüştü ki yerçekiminin bizi ayırmaya çalıştığını hissetmiştim ama birbirimize o kadar güçlü tutunuyorduk ki evrendeki hiçbir gücün bizi ayıramayacağını biliyordum.

"Ona ne oldu?" Gözlerimdeki yaşları silerken sordum.

Dr. Silva, anneme baktı. "Kardeşinizin öncelikle şiddetli bir psikotik dönemin pençesinde göründüğünü söyleyebiliriz. Psikoz sırasında zihin gerçek ile sanrıyı birbirinden ayırmakta oldukça zorlanır. Halüsinasyonlar ve sanrılar görülmesi yaygındır. Bunlar neden bir haftadır ortalıkta görünmediğini açıklayabilir."

Vivi sinirlenerek, "Siz de hemen deli olduğuna mı karar verdiniz?" diye tersledi. "Onu sinmiş bir halde kanlar içinde bulduk. Biri tarafından kaçırılmış olabilir, o..."

"Grey kaçırıldığını, boynuzlu bir canavar tarafından bir kapıdan başka bir diyara sürüklendiğini ve orada esir tutulduğunu söylüyor," diye devam etti genç doktor nazikçe. "Kaçmayı başardığına inanıyor ama yaratığın hâlâ -vurgulamak için tekrar söylüyorum, *masaldan fırlamış bu yaratığın*- onun peşinde olduğunu düşünüyor. Ayrıca kız kardeşlerinin de ölümcül bir tehlike altında olduğuna inanıyor. Bunu bize kendisi söyledi."

"Onu görmek istiyorum," dedi Vivi, doktoru iterek geçerken ama doktor, kız kardeşimi omzuna elini koyarak durdurdu.

"Göremezsin. Şu anda olmaz. Onu sakinleştirmek zorundaydık. Onu bu haldeyken görmek istemezsin, inan bana. Kız kardeşin hasta. Zihni ve bedeni tükenmiş durumda. Onu korumak için kapısında bir polis memuru bekliyor, basını uzak tutmak için alt katta daha fazla polis var. Biri zarar vermek istese bile ona ulaşamazlar. Bırakın bu gece dinlensin. Onunla yarın konuşursunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Cate, Vivi'yi geri çekerken. "Bırakalım da uyusun."

"Bekle," dedim. "Üzerinde kimin kanı vardı?"

Dr. Silva, benimle göz teması kurmak için arkasını döndü. "Kendi kanıyla kaplıydı. Kollarında kesikler var, bazıları o kadar derin ki dikiş atılması gerekti. Kendine zarar vermiş."

Cate ceketini silkerken, "İkiniz de benimle geliyorsunuz," dedi. "Bu gece burada olmanızı istemiyorum."

"Ne?" dedim. Elimi çekerek kıpırdamadan durdum. "Kızın hastanede ve sen gidecek misin?"

"Grey döndü. Güvende. Bu gece onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ya uyandığında yalnız olursa?" diye sordu Vivi.

"Ona ağır bir sakinleştirici verildi ve sabaha kadar da bu halde kalacak. Eve gittiğiniz için hiçbir şey kaçırmış olmayacaksınız." Cate, çok yorgun görünüyordu. Kaşlarını çatmaktan kaşının ortasında ve burnunun üzerinde kırışıklıklardan çukurlar oluşmuştu. Üzerinde hâlâ son vardiyasında giydiği hastane forması vardı. Ellerimi kendi elleriyle kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Lütfen. Lütfen benimle gel. Burada kalma."

Çıplak boynuna bakıp başparmağımı köprücükkemiğinin üzerinde gezdirdim. Grey gittikten bir hafta sonra bile boğazında kalan morlukları hatırladım. Yan komşumuz olan adamın bu süre zarfında yanlışlıkla onun evine teslim edilen kargomuzla kapımıza geldiğini ve Cate'i görünce gözlerini annemin köprücükkemiğindeki parmak izine benzeyen morluğa nasıl uzun süre diktiğini hatırladım. Yüzünde pis bir sırıtış belirmişti, sanki bu küçük şeyden annemin nasıl bir kadın olduğuna dair bir kanıya varmış gibi davranmıştı.

"Ondan uzak dur," demişti Cate kapıyı kapattığında, tüyleri diken diken olmuştu.

Annemin de cinsel hayatı olabileceğini o an fark etmiştim. O zamanlar on üç yaşındaydım; memeler, kalçalar ve

vücut kıllarıyla gelen gücü ve vahşeti yeni yeni anlamaya başlamıştım. Öğleden sonraları okuldan eve yürürken erkeklerin bana laf atmaya başlaması, taşımam gereken bir yüktü. Ancak bunun anneme yapıldığını görmek başka bir şeydi.

Anneme attığı o bakış beni çok kızdırmıştı. Midemi kan ve sinirle doldurmuştu. Komşumuz, o gece küvette kayıp düşmüş, musluk kafatasını yarmış ve bir hafta içinde vücudu çürümeye başlamıştı. Grey'in dairesindeki ölü adamdan önce koklaдığım ilk ceset onunkiydi. Adam öldükten sonra uzun bir süre ona duyduğum nefretin ölümüne neden olup olmadığımı merak ettim.

Bir yanım bu düşünce karşısında dehşete kapılırken diğer yanım bunun doğru olmasını umuyordu.

"Onu bırakmayacağım," dedim. "Bırakamam."

Cate, başını salladıktan sonra başka bir şey söylemeden gitti, savaşamayacak kadar yorgundu.

"Tüm bu olanlar çok *saçma*, değil mi?" dedi Vivi. "Ortada garip şeyler dönüyor, Grey deli *değil*. O adamları dairesinde gördük. Tavanından ölü bir adamın düştüğünü gördük. *Başka bir yerdeki kapıdan geçerek* kendini yanmış mutfağında bulduğunu gördük."

"Öyle mi, Ortanca Hollow?" dedi Tyler. "Ben kesinlikle böyle bir şey görmedim. Tek bildiğim tüm bu süre boyunca mutfak dolabında kıvrılmış yatıyor olma ihtimali de olduğu."

"Ah, siktir git," dedi Vivi. "Ben bir paket sigara almaya çıkıyorum."

"Sence geri dönecek mi?" diye sordu Tyler, Vivi uzaklaşırken. "Yoksa yeni bir aile kurmak için kasabayı terk mi ediyor?"

"Baba sorunları olan bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış belirdi. "Ebeveynleriyle arası iyi olan hiç kimse model olmaz. Benim gibi gülünç derecede yakışıklı olsalar bile."

"Grey, ailemiz hakkında seninle hiç konuştu mu?"

"Eh, babanızdan korktuğunu ve annenizle anlaşamadığını anlamama yetecek kadar bölük pörçük bir şeyler anlattı. *Çok şaşırtıcı.*"

"Aralarının kötü olması anlaşamadıklarından değil, Cate'in ondan nefret etmesi yüzünden."

☾

Grey'i evden kovduktan sonraki sabah annem beni, "Onunla konuşmayacaksın," diye uyardı. "Onunla bir daha asla konuşmayacaksın." Bunun için Cate'ten biraz nefret ettim. Yaşananların hiçbiri adil gelmiyordu. Bir gün önce (nispeten) normal ve mutlu bir aileydik, daha sonrasında ise Grey'in sarhoşken fısıldayarak söylediği bir şey yüzünden her şey paramparça olmuştu. Kız kardeşlerimden biri gitmişti ve henüz haberim olmasa da diğeri de gitmeyi çoktan planlamaya başlamıştı.

Vivi, Grey'den iki hafta sonra bir gece yarısı, hiçbir uyarı yapmadan ya da tantana çıkarmadan çekip gitti. Vivi'nin tarzı buydu. Grey, dramatik davranmayı severdi, bir odaya girdiği zaman herkesin fark etmesini isterdi. Vivi ise tam tersiydi. Yanına bir sırt çantası ile basgitarından başka bir şey almadan gitti ve yatağımın ucuna bıraktığı not dışında gidişini belli edecek hiçbir şey yapmadı. Bıraktığı notta, *Üz-*

günüm evlat, üçümüz beraber olmadığımız sürece hiçbir şey aynı değil, yazıyordu. Bir gece yarısı otobüse atlayıp Paris'e gitti ve sonraki üç yılını doğuya, Fransa'nın caz kulüplerine, Berlin'in pis içkili mekânlarına, Prag'ın apsent âlemlerine ve nihayet Budapeşte'nin harabe barlarına doğru yol alarak geçirdi. Yol boyunca dövmeler, *piercing*'ler, yeni diller ve sevgililer biriktirdi. Öyle kolay, rahat bir hayat geçirmemişti. Bu konuda hiç konuşmasak da Vivi'nin de Grey gibi geçinmek için bazı şeyler yaptığını biliyordum. Turistleri soymak. Uyuşturucu satmak. Bir striptiz kulübünde vardiyalı çalışmak. Daha on sekiz yaşındayken yedi müzisyenle birlikte Tuna Nehri'ne bakan, dönüştürülmüş bir depoya taşınana kadar çoğu insanın bir ömür boyu yaşadığından çok daha fazla acı çekmişti.

Grey ile Vivi gittikten sonraki ilk altı ay hayatımın en kötü dönemiydi. İkisi de genellikle ortalıkta görünmüyorlardı, kendilerini olmak istedikleri kadınlara dönüştürmekle meşguldüler. Onlardan ara sıra haber alabiliyordum. Arada bir mesajlaşıyorduk ya da telefonla konuşuyorduk. Sanki bir parçam koparılmış, ruhumun üçte ikisi aniden kaybolmuştu.

O aylarda annemde de bir şeyler değişti. O sıralarda davamızla ilgili gazete kupürlerini ve polis dosyalarını toplamaya, polislerin bulamadığı ya da bulamayacağı ipuçlarını takip etmek için özel dedektifler tutmaya başladı. Önceleri, geri dönmüş olmamız onun için yeterliydi. Güvende, sağlıklı ve evde olduğumuz sürece nereye gittiğimiz ya da bize ne olduğu önemli değildi. Sonra aniden, bir gecede, her şeyi *öğrenmek* için yanıp tutuşmaya başladı. *Her ayrıntısını* bil-

mek istiyordu. Bazen uyandığımda onu yatak odamın kapısında durmuş, ben uyurken meraklı gözlerle beni izler halde bulurdum; sanki yüksek sesle sormaya korktuğu bir sorunun cevabını arıyormuş gibi.

Evden ayrılmalarından yaklaşık altı ay sonra, **Lütfen, seni görmem lazım,** diye Grey'e mesaj attım.

Grey, o gece bir Romeo gibi gelip ben açana kadar pencereme küçük taşlar fırlattı. Saat gece yarısını geçmişti. Karanlıkta beni çağırdı. Pijamalarımın üzerine bir palto geçirip evin yanındaki ağaçtan aşağıya indim. İlk ve son kez gizlice dışarı çıkmıştım. Golders Green'de bir bara gittik ve başkalarının sigara dumanları arasında otururak tuzlu cips yedik. Bir sevgiliyle gizlice buluşmak gibiydi, tek fark on üç yaşındaydım ve gizli ilişkim artık yabancılaştığım ablamlaydı.

Onu gördüğümden bu yana geçen altı ay içinde Grey, beyaz saçlarını omuzlarına gelecek şekilde küt kestirmişti. Siyah bir balıkçı yaka kazak giymiş, gözüne kuyruklu *eyeliner* çekmişti. Casus filmlerinden fırlamış bir suikastçıya benziyordu. Neler yaptığı, nerede yaşadığı, çıktığı erkekleri konuştuk. Bana telefonundaki fotoğraflarını gösterdi, yakında dergilerde yayınlanacak ve reklam panolarında görünecek güzel görüntülerdi. Henüz bilmesek de aniden gelişecek bir uluslararası şöhretin eşiğindeydi.

"Gel ve benimle yaşa," dedi bir noktada. "Artık orada kalmak zorunda değilsin. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Cazip bir teklifti. Hem gitmek hem de kalmak istiyordum. Kalbim ikiye bölünmüştü. "O benim annem," dedim sonunda. Grey, buna itiraz etmek istiyormuş gibi kaşlarını

çatmıştı. "Onu yapayalnız bırakamam. Sahip olduğu tek şey benim."

Ben de Grey'i istediğim zaman görebilmek ve onunla konuşabilmek şartıyla Cate'in yanında kaldım. Cate, isteksiz bir şekilde bu anlaşmayı kabul etti.

Grey, ayrıldıktan sonra evimize ilk ve son kez yatak odasını toplamak için geldi. Öğleden sonrayı, kendi dairesini tutacak kadar parası olana kadar saklamak üzere tüm eşyalarını kutulara doldurarak geçirdik. Her bir hazine parçasının üzerinden geçmek, rujları ve mum artıklarını daha sonra şevkle bakmak için ceplerime doldurmak istedim ama beni kartal gözleriyle izlediği için eşyalarının hepsi takip etmemeyi seçtiğim bir yere gitti.

Grey, son kutuyu ön kapıdan çıkarırken, "Justine ya da küçük Barbie yancısı sana daha fazla sorun çıkarırsa bana haber ver," dedi. "Ben onların icabına bakarım."

Ayrılmadan önce Grey, Cate'le konuşmak için yukarı çıktı. Ben de sessizce onu takip edip barıştıklarını duymayı umarak kapıyı dinledim ama duyduğum bu değildi. "Eğer ona zarar verirsen," dedi Grey, annemize usulca. "Eğer saçının tek bir teline bile zarar verirsen, buraya geri gelir ve seni öldürürüm."

Cate cevap verdiyse bile ben duymadım. Banyoya gidip kustum. Justine Khan'ı düşündüm ve bana ne kadar acımasızca davranırsa davransın kız kardeşimi onun üzerine salamayacağımı; çünkü Justine sıradan bir kızdı ama kız kardeşim daha fazlasıydı. Daha acımasız bir şeydi, o karanlıktaki şeydi. Grey, veda etmeden gitti. Nasıl olduğunu bilmesem

de onu evden kovduğu gece anneme söyledikleri, ölüm tehdidinden bile daha kötüydü.

Kendimi bildim bileli farkında olduğum korkunç bir gerçek vardı, ben annemin en sevdiği çocuğuydum. İtaatkâr, uysal ve sessizdim. Bu huylarım onun beni sevmesini, anlamasını kolaylaştırıyordu. Kız kardeşlerim zor kızlardı, çok seksi ve çok sinirlilerdi, onlarla başa çıkmak oldukça zordu. Çok fazla şey istiyorlardı. Bedenlerini ve hayatlarını dünyaya göstermeye fazla istekliydiler. Grey ve Vivi'nin aramızdan ayrılmasından sonraki yıllarda günlük hayatımız daha iyiydi. Sürekli yoldaşlarım olan kız kardeşlerim olmadan yaşamayı öğrendim. Kendim oldum. Onlara musallat olan tuhaflık, etrafta olmadıklarında daha düşük seviyeye inmeye başladı.

Cate ile birlikte zahmetsiz bir rutine girdik. Kanepeye kıvrılarak *Doctor Who* izleyip bitki çayı içtik. *Wellingtons*'larımızı giyip Londra'nın bataklıklarında uzun yürüyüşler yaptık, reçel yapmak için madımak, yaz likörü yapmak için mürver çiçeği ile ısırgan otu aradık. İki haftada bir babamın mezarına çiçek götürürdük. Sorun çıkaran kız kardeşlerim yokken küçük ailemden geriye kalanlara kolaylıkla uyum sağladım.

☾

Tyler, gözlerini devirdi. "Annen Grey'den *nefret* etmiyor, Iris. Ne kadar dramatiksin."

Annemin çıkıp gittiği kapıya baktım. "Hayır, ediyor." Bunu içten içe biliyordum. Grey'in evi terk ettiği geceden beri farkındaydım. Kanepede Cate'in yanına kıvrıldığım

gecelerde, sabahları ev yapımı reçellerimizi yerken de biliyordum. Birçok çocuğun sevildiğini bildiği kadar kesin bir şekilde, Cate'in kız kardeşimden nefret ettiğini anlamıştım. "Çoğu zaman bunu maskelemeyi başarıyor ama altında... çirkin bir şey var. Bazı zamanlar bunu görebiliyorum. Cate, ondan korkuyor. Nedenini bilmiyorum."

"Kız kardeşinle beraber akıl hastanesine aitmişsiniz gibi konuşuyorsun."

"Ben de eve gideceğini sanıyordum."

"Evet, şey. Leş gibi görünüyorum. Paparazzilerin beni bu halde çekmesine izin veremem." Grey için endişelendiği gerçeğini gizlemek için yalan söylüyordu. "Grey'in biraz tuhaf olduğunu hep biliyordum. Hoşuma gidiyordu. Bilmiyorum, seksi bir şekilde tehlikeli görünüyordu. Ama asla delinin teki olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ah, lütfen. Doktorun ne dediğini *duydun*."

"Ben de geçen hafta açıklayamadığım şeyler gördüm. Eğer bunların hepsi Grey'in kafasındaysa, neden Vivi ile ben de görebiliyoruz?"

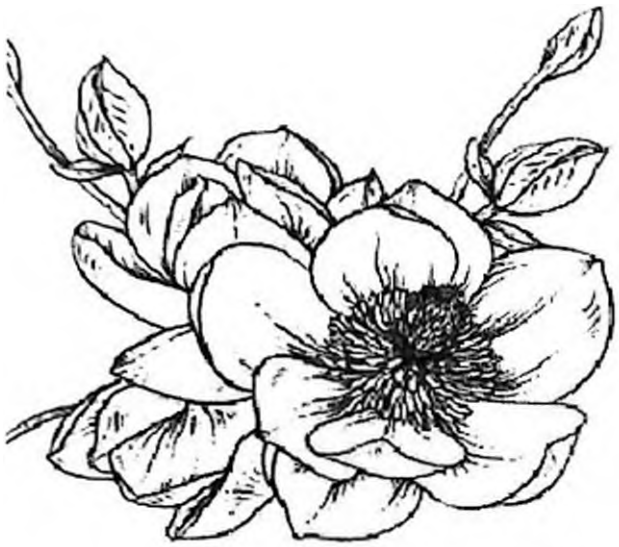
"*Folie à deux**, Küçük Hollow. Ya da bu durumda, *folie à trois***." Tyler şakağıma dokundu. "Bazen delilik bulaşıcıdır."

Vivi, bir saat sonra, karanlık şehrin üzerine çökünce geri geldi. Sağ elinin eklemleri, fotoğraf çekmek için kendisini tartaklamaya çalışan bir fotoğrafçıya yumruk attığı için kanıyordu. Üçümüz birlikte hastane kafeteryasına inip akşam

* İkiz delilik; bir sanrının yakın ilişki içindeki iki veya daha fazla insan tarafından paylaşıldığı zihinsel bir bozukluk. (ç.n.)

** (Fr.) Üçlü delilik. (e.n.)

yemeği için hazır sandviç ve olgunlaşmış portakal yedik, sonra biraz daha beklemek için yukarı çıktık. Vivi, hemşirenin verdiği buz torbasını sargılı elinin üzerine koyarak tekrar uyudu. Tyler, gözlerini telefonunun ekranına dikmiş, Grey'in kayboluşu ve mucizevi dönüşüyle ilgili *tweet*'leri ve Instagram paylaşımlarını okuyordu. Hikâye sosyal medyada patlamıştı. Grey'in saygıdeğer bir azize olarak suluboyayla resmedildiği ve arkasında, "Hollow'a güveniyoruz," yazan bir pankartın bulunduğu hayran çizimi internette trend olmaya başlamıştı bile. Düzinelerce ünlü, çizimi paylaşmış ve kardeşimizin dönüşüne sevinmişti. Bir süre omzunun üzerinden Tyler'ın telefonuna baktım ve sonra altımdaki plastik sandalyenin kemiklerime batmasına rağmen huzursuz, bölük pörçük bir uykuya daldım.

14

GECE YARISINDAN SONRA başım Tyler'ın omzuna dayalı bir şekilde uyandım. Boynum belli bir açıyla bükülmüş, mesanem epey şişmişti. Uykunun bir kısmını üzerimden attıktan sonra tuvalete gitmek için kalktım. Sabahın erken saatleri olduğundan hastane daha karanlık ve sessizdi. Tuvaletin ışığı yanmadığı için karanlıkta işedim, dirseklerimi dizlerime dayayıp çenemi ellerimin arasına alırken gözlerim hâlâ kapalıydı. Boğazımdaki yara izi yine karıncalanıyor, kaşımam için yalvarıyordu. Parmak ucumu yara dokusunun tanıdık çıkıntısına bastırdığımda derimin altında bir şeyin hareket ettiğini hissettim.

"Tanrım, kahretsin," diye söylenerek hızla tuvaletten kalkmamla, çiş damlaları aşağı süzüldü.

Bunu sen uyduruyorsun, bunu sen uyduruyorsun.

Tekrar oturup işemeyi bitirdikten sonra temizlendim, kalbim göğsümün içinde öfkeyle çarpıyordu. Tüm vücudum titriyordu.

Bunu sen uyduruyorsun, bunu sen uyduruyorsun. Bir daha yarana dokunma.

Sifonu çektikten sonra aynaya bakmaya korkarak başımı kaldırmadan ellerimi yıkamaya başladım. Boynumun dibinde ne görecektim? Derimin içinden patlamak üzere olan bir leş çiçeğinin tombul tomurcuğunu mu yoksa daha kötü bir şey mi?

Kafamı kaldırdım. Tuvalet, vücudumun belli belirsiz hatları dışında bir şeyin seçilemeyeceği kadar karanlıktı. Bu yüzden telefonumun flaşını açıp sabunluğa dayadım, ışık huzmesi üzerime vuruyordu. Işık, yüz hatlarıma pek nazik davranmıyordu. Tenimin rengini yok ediyor, kemiklerimin üzerinde hiç et yokmuş gibi yüzüm çukur görünüyordu. Bu ışığın altında iblis gibi görünüyordum, bir canavar gibi.... Korku hissetmeden gözlerimin içine bakamıyordum.

Sakın bakma. Bakma. Ona bakma.

Eğilip baktım. Yaram küçük bir çıban gibi uç vermişti, baş kısmı sert ve parlak siyahtı. Yaramı izlerken tekrar hareket etti, derimin altında böcek gibi karanlık ve dönerek hareket eden bir şey titreşim yayıyordu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Bana ne oluyordu böyle?

Tırnağımın keskin kenarını derimi delip başını çıkarmasına yetecek kadar yumruya bastırdım, ardından altında ne olduğunu görmek için beklemeye başladım.

Bir şey açıldı. Minik bacaklar. Siyah bir vücut.

Karıncaydı.

Yaradan sürünerek çıkıp köprücükkemiğime doğru iler-

lerken tenimi gıdıkladı. Onu başka bir tanesi daha takip etti, etimdeki küçük delikten fırladı ve sonra da üçüncüsü çıktı. Çıbanın içi boşalana kadar çıkmaya devam ettiler. Grey'in terk edilmiş dairesine dair düşünceler zihnime doldu. Karıncalar ile duvar kâğıdının altındaki ölü ve iğrenç o şey. Aynaya ve ışığa biraz daha yaklaştım, Grey'in bıçağını çıkarıp yarayı biraz daha genişletmek için ucunu kullanırken dişlerimi sıktım. Yakıcı acı yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akmasına neden oldu. Göğüslerimin arasına bir damla kan süzüldü, kâğıt havluyla sildim.

Orada, derimin altında pürüzsüz, soluk renkli bir şey vardı.

"Bu da ne *böyle*?" diye fısıldadım.

Daha iyi görebilmek için eğildiğimde bunun *deri* olduğunu fark ettim. *Daha fazla* deri. Kendi derimin altında bir katman daha vardı, tıpkı soyup çıkardığımız duvar kâğıdının altında ikinci bir duvar kâğıdının olması gibiydi.

O sırada telefonum sabunluktan kayarak yere çarptığında çıkan ses yankılandı. Telefon tıkırtıyla ayaklarımın dibine düştü, flaştan çıkan ışık yerden yüzüme vurdu. Bir an için yansımamda kendimi değil, başka birini gördüm. Başka bir şeyi.

Telefonumu kaptığım gibi bekleme odasına geri döndüm, yürürken bir yandan da vücudumdaki karıncaları çıldırmış bir şekilde eziyordum. Kendimi kusacak gibi hissediyordum. Hemşirelerden birini bulup yaramı alkolle yıkamasını, bana hayal gördüğümü söylemesini istedim ama etrafta kimse yoktu. Vivi yere yayılmıştı, başı ceketinin üzerinde, sırt çantası kolunun altındaydı. Tyler, oturarak uyuyordu. Bunun dışında yalnızdık.

Aceleyle hemşire odasına gittim, öğleden sonra ve akşam boyunca bizimle ilgilenen sağlık görevlileri ortalıkta yoktu.

"Kimse yok mu?" dedim. Bir yığın evrakın üzerinde ambalajı açılmış ve yarısı yenmiş bir sandviç duruyordu. Devrilen kutu kolanın içindekiler, yerde oluşan ıslak birikintiye damlıyordu.

Bekleme odasından Grey'in odasının bulunduğu koridora çıktım. Tavandaki ışıklar titreşiyordu. Koridorun sonundaki ışıklar çoktan söndüğü için karanlıktı. Sağımda bir doktor ile hemşire bir girintiye çömelmiş, vücutları yumuşamış meyve gibi birbirine yapışmıştı. İkisi de sessizce, sığ nefesler alıyordu. El ele tutuşmuşlardı, fal taşı gibi açık gözleri yaşlarla dolu bir şekilde titriyorlardı. Koridordan kız kardeşimin odasına doğru baktım, sonra tekrar onlara döndüm. Hemşire başını salladı. *Oraya gitme.*

Gittim. Upuzun koridorda karanlığın içinde ilerledim. Grey'in odasını bulmakta zorlanmadım. Kapısının önünde sandalye olan tek oda onunkiydi. Ancak sandalye yan devrilmişti ve kız kardeşimi koruması gereken polis memuru yüzüstü yere yığılmıştı. Yerde kan vardı. Kan gölü gibi değil de daha çok kan izi gibi görünüyordu.

Grey'in kapısı kilitliydi. Kolu zorlayıp içeriyi görebilmek için yüzümü cama dayadım. Gölgeye gömülmüştü. Yatağın etrafındaki perde çekiliydi. Hiç hareket yoktu.

Tam kapıya vurup onu uyandırmaya çalışacaktım ki kanlı bir el ağzımı sertçe kapatıp beni geri çekti. Çığlık atmaya çalıştım, beni Grey'in odasının karşısındaki odaya sürükleyen kişiye karşı koymaya çalıştım ama benden daha güçlüydü.

Beni kabaca duvara doğru iteklerken alçak bir ses, "Dur," diye emretti. "Dur. Benim."

Grey, elini dudaklarımdan çekip kanlı parmağını dudaklarına bastırdı.

Kız kardeşim, kırmızı lekeli hastane önlüğü içinde deli bir kadının karikatürü gibi görünüyordu. Gözleri ve saçları vahşice dağılmış, altçenesi titriyordu. Kanlı ellerinde bir neşter tutuyordu. Bileklerindeki bağlardan geriye gevşek ve yırtık pırtık parçalar kalmıştı. Grey'in elinde bıçak tuttuğuna dair bu anıyı daha önce de yaşamış gibi hissettim. Bir an zihnimde belirmiş ve sonra gözünün önünde beliren beyaz lekeler gibi hemen yok olmuştu.

"Neler oluyor?" diye dehşete düşmüş bir halde fısıldadım.

"Buraya geliyor," dedi. "Beni almaya."

"Grey," diye fısıldadım. Kıyafetimin koluna tükürüp dudaklarımdaki kanı sildim, sonra kız kardeşimin yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakmasını sağlamaya çalıştım. Onu son gördüğüm zamankinden daha zayıftı, köprücükkemikleri derisinden çıkacak gibi duruyordu ve saçları omuzlarına gelecek şekilde kesilmişti. "Grey, bana bak."

Sonunda bana baktı. Öğleden sonraya göre daha sakindi, artık *öfkeli* değildi. Onun *hayatta* olmasının verdiği sevincin yeniden içime dolmasına izin verdim. Kollarımı onun ince beline dolayıp başımı omzuna koyarak sıkıca sarıldım. Grey, bir an için kaskatı kesildikten sonra kendini bıraktı.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diyerek geri çekilip parmak uçlarını çenemdeki morluğun üzerinde gezdirdi. "Korkmuştum."

"Sorun değil. Hiç önemli değil. İyi olmana sevindim. Neredeydin? Ne oldu?"

Grey'in gözleri doldu, dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni ele geçirdi. O piç kurusu. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

"Peşine... kimin düştüğünü düşünüyorsun?"

"Bekle ve gör," dedi.

Neşterin ve Grey'in parmaklarının ucundaki atardamardan kanının damladığı yere baktım. Bir dejavu daha yaşadım. Bu sahne neden tanıdık geliyordu? "Sen... polise mi zarar verdin, Grey?"

Grey'in gözleri önce adamın vücuduna, sonra servis kapısına kaydı. "Göründüğü kişi değildi."

Dehşetle yutkundum, Grey'in boştaki kanlı elini tuttum. Bu onun için ne anlama geliyordu? Cinayet yüzünden ömür boyu hapis mi? Yoksa zihinsel durumu nedeniyle ona yumuşak mı davranacaklardı? Delilik nedeniyle suçsuz bulunup yirmili yaşlarının geri kalanını bir akıl hastanesinde mi geçirecekti? Her iki seçenek de korkunçtu, hayatı mahvolacaktı fakat tek suçu onu korumaya çalışmak olan masum bir adama korkunç bir şey yapmıştı.

Birlikte bekledik. Birlikte nöbet tuttuk.

Dakikalar geçmesine rağmen kız kardeşim cam panelin yanında kıpırdamadan ve gözlerini kırpmadan durdu, gözleri koridorun karşısındaki hastane odasının kapısına kilitlenmişti. Doktorun akşam söylediği şeyi, Grey'in psikozun pençesinde olduğunu düşünüyordum. Ailemizde buna yatkınlık vardı. Ne de olsa babamızın başına gelmişti.

Gabe Hollow, intihar ettiği gün, sabahın erken saatlerinde bizi uyandırıp arabasına bindirmişti. Cate hâlâ uyuyordu. Sessizce, şikâyet etmeden onunla gitmiştik. İçindeki tehlikeyi hissedebiliyorduk -bizi kabaca tutmuş, arabanın kapılarını çarpmış, arabayı bağırtarak garaj yolundan çıkmıştı- ama ne yapabilirdik ki? Nasıl savaşabilirdik? Biz sadece küçük kızlardık.

Gabe, arabayı garip bir şekilde kullanıyordu. Kendi kendine mırıldanıyor, ağlıyor, ona gerçeği söylemezsek arabayı uçuruma doğru sürüp hepimizi öldüreceğini haykırıyordu.

Çocukları neredeydi?

Onlara ne yapmıştık?

Biz kimdik?

Biz *neydik*?

Vivi ile birlikte arka koltukta hüngür hüngür ağladık, onu ikna eden ön koltukta oturan Grey oldu.

"Lütfen, baba," diye fısıldadı.

"Bana öyle söyleme!" dedi hıçkırarak, parmak eklemleri direksiyonu sıkmaktan bembeyaz kesilmişti.

Grey, küçük elini onun koluna koydu. "Bizi eve götür." Sabah nefesi tuhaf kokuyordu, aynı anda hem şurup gibiydi hem de ekşi. Bir yıl sonra evimize zorla giren kadını öptüğünü gördüğümde, Grey'in babamızı zorladığından ve muhtemelen bunu hayatımızı kurtarmak için yaptığından şüphelenmeye başladım.

Gabe, bizi eve götürdü ve o gün biz okuldayken kendini öldürdü. Döndüğümüzde onu girişteki tırabzana asılı halde bulduk. Vivi ile ben çığlık attık ama Grey atmadı. Bir

sandalyeyi cesedin yanına sürükledi, onu okşadı, katlayarak cebine koyduğu notu aldı, okuduktan sonra küçük parçalara ayırıp pencereden dışarı attı. Cate, akrabalarını arayıp cenaze töreni için gerekli hazırlıkları yaparken ben de öğleden sonrayı bahçede geçirdim, dağılan parçaları toplayıp cebime koydum. İlkbaharın sonlarıydı, Londra'da alışılmadık derecede sıcak bir gündü, öğleden sonra olmasına rağmen sıcaklık otuz santigrat dereceyi aşıyordu. Odamda oturup terli ellerimle notun tüm parçalarını bantlayarak birleştirdim.

Bunu ben istemedim, yazmıştı. Bütün bir hayatı özetleyen iki kelime.

Aynı durumun şu anda Grey'in de başına gelip gelmediğini, kısa bir an için "Ya Tyler haklıysa?" diye düşünüp. Grey'in histerisinin bulaşıcı olup olmadığını merak etmiştim. Gördüklerimizin ne kadarı gerçekti? Grey'in tavanında gerçekten bir ceset var mıydı? Her şey çok çabuk olmuştu, elimde bu tuhaflığa dair fiziksel bir kanıt yoktu. Sadece koku, kan ve anılar vardı. Vivi ile benden başka kimse görmemişti. İyi uyuyamamıştık, kafein ve adrenalinle beslenmiştik. Yaşanan olayların ortasında gerçeklik algımızı kaybetmiştik.

Grey'in nefes alıp verişi tekledi. Parmaklarını kapının koluna doladı, hâlâ neşteri tutuyor, koridorun karşısındaki odasına bakıyordu. "Ayakkabılarını çıkar," dedi.

"Ne?" Grey'in çıplak olan ayaklarına baktım. Tırnak yatakları kararmış, ayak bilekleri bağlandığı için yara olmuştu. "Neden?"

"Yap dedim sana. Geldi," dedi. Zaten titreyen ışıklar ta-

mamen sönerek karanlık koridorun üzerine bir taş gibi çöktü. Ayakkabılarım elimde sürüne sürüne dışarı çıktım.

Ve adam, tam olarak Grey'in dediği gibi ortaya çıktı. Yüzünü göremiyordum ama siluetinden Grey'in dairesindeki adam olduğunu anlamıştım. Uzun boyluydu, zayıftı, ölü bir boğanın kafatasını maske gibi takıyordu. Adamın pis kokusu buraya kadar geliyor, üstünden çürüme, rutubet ve duman kokuları yayılıyordu. Zihnimden çürüyen bir orman, bıçak tutan bir el, şöminenin yanında ısınan üç çocuğa dair belli belirsiz anılar geçti. Siyah saçlı, mavi gözlü üç küçük kız. Biz. Kimin evindeydik?

Nedeni hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen ağlıyordum. Burada güvende değildik. O artık her kimse, bizi yine bulmuştu. Grey'i bulmuştu. Onu benden almaya gelmişti. Kaçmak istedim, ayaklarımın kalbimin attığı kadar hızlı hareket etmesini istedim ama kız kardeşim elimi sıkıca tuttu. *Henüz değil.*

Adam polis üniforması giymeyen polisin cesedinin yanında diz çöküp onu ters çevirdi. Ölü adamın gözlerinden, burun deliklerinden ve ağzından bir sürü beyaz çiçek fışkırıyor, yaprakları loş ışıkta mumsu bir yapısı varmış gibi görünüyordu. Ona bir şeyler oluyordu, daha önce şahit olduğum bir şey. Ağzındaki çiçeklerin köklerinden çıkan kıldan ince sarmaşıklar, yüzünün derisi boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Kan kokusu vardı, evet ama aynı zamanda yosun gibi de kokuyordu. Öğürmemek için ağzımı kapattım.

O göründüğü kişi değil, demişti Grey. Kapıyı korumakla görevlendirilen kişi polis memuru değildi. Başka biriydi.

Adam, Grey'in hastane kapısının kolunu çevirmeyi denedi. Kilitli olduğunu görünce dirseğiyle camı kırdıktan sonra kolunu içeri sokup diğer taraftan kilidi açtı. Grey'in odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

"Hemen gitmemiz lazım," diye fısıldadı Grey. "Peşimden gel." Kapıyı açtı ve sessizce koridorda ilerledi. Ayakları çıplaktı, hareket ettikçe elinden azar azar kan damlıyordu. Damarlarımdaki kan, gürül gürül akmasına rağmen onu takip ederken adımlarım sessizdi, ben de yalınayaktım. Odasının kırılan penceresinin önünden eğilerek geçerken yerlere saçılan camlara basmamaya dikkat ediyordum.

"Saklanmalısın," diye fısıldadı Grey, doktorun yanından geçerken. Hemşire çoktan ortadan kaybolmuştu ama doktor artık boş bir kabuktu, bedeninden ayrılmıştı. Grey'in odasından hayvan hırıltısına benzeyen bir ses geldi. Adam yatağın boş olduğunu anlamıştı. Doktor o tarafa bakıp yutkundu fakat hareket etmedi. Grey, kadının yanına diz çöküp saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra eğilip dudaklarını kadınınkilere bastırdı. Grey'in bunu yaptığını görmeyeli uzun zaman olmuştu, bir an için hâlâ işe yarayıp yaramadığını merak ettim ama nefesimizde, dudaklarımızda, tenimizin her bir noktasında taşıdığımız tatlı iksir doktorun kan dolaşımına karıştı ve kız kardeşimin dokunuşunun altında eridiğini gördüm. Grey, öpmeyi bitirdikten sonra kadının gözbebekleri kocaman olmuştu. Grey'e düğün gününde mihrapta onu bekleyen müstakbel eşiymiş gibi hayranlıkla bakıyordu. Hayatında hiç bu kadar âşık olmamıştı sanki. "Hemen saklan," dedi Grey. Doktor sarhoş ve sersemlemiş bir halde gülümseyip arkasındaki odaya girdi.

Nabzım çok hızlı atıyordu. "Gel," diye Grey'e aceleyle fısıldadım. Vivi ile Tyler'ın uyuduğu yere doğru hızlı ve sessiz bir şekilde koştuk. Tam köşeyi döndüğümüz sırada Grey'in kapısı yere biraz daha kırık cam parçası saçılmasına neden olacak sertlikte açıldı. Gürültü Tyler'ın sıçrayarak uyanmasına neden oldu. Grey, avucunu Tyler'ın ağzına bastırıp sessiz olması için başını salladı. Tyler yutkundu. Parmağımı Vivi'nin dudaklarına değdirerek onu uyandırdım. Göz kapakları titreyerek açıldı, onu ayağa kaldırdıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp elinde taşımasını işaret ederken sessizdi. Grey elini Tyler'ın yüzünden çekti ve ayakkabılarını çıkarmasına yardım etmek için diz çöktü.

Ortalık sessizdi. Sonra ağır botların camların üzerinden geçerken çıkardığı sesler duyuldu. Ayak sesleri bize doğru geliyor, Grey'in yerde bıraktığı kan damlalarını takip ediyordu. Vivi, sırt çantasını taktı. Grey, Tyler'ı koltuğundan çekerek kaldırdı, ellerini elbisesine sildikten sonra dördümüz usulca ve hızla bir sonraki koridora doğru ilerledik. Adam tam bekleme odasına girerken köşeyi döndük, gölge gibi peşimizdeydi. Adamın cam paneldeki yansımasını izledim. Göğsünde kanla çizilmiş üç yeni rün vardı. Çömelip avucunu benim oturduğum yere koydu. Yerden Vivi'nin kıvrılmış ceketini aldı ve çıplak kemiklerden oluşan maskesine bastırarak derin bir nefes aldı. Ayak parmağıyla Tyler'ın ayakkabılarını dürttü.

Kemerinin arkasından silahını çıkardıktan sonra bize doğru gelmeye başladı. Yaslandığımız duvardan ayrılıp olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yumuşak adımlarla koridorda koşmaya başladık.

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde Grey bir cesede çarptı. Kafamın içinde yeşil renkli bir koku aurası patladı.

"O adam..." diye konuşmaya başladı kadın. Çığlık atmaya başlamadan önce Grey neşteri çenesinin altına sapladı. Neşteri sapladığı yerden çekip kafasından kan fışkıran kadını sıkıca tutarak yere yatırdı. Kan pıhtılıydı, çürük gibi kokuyordu.

Sonra karanlıkta koşmaya devam ettik. Köşeleri döndük, koridorun sonunda figürler belirdiğinde ya da dumandan bir duvar ile çürük kokusu yüzümüze çarptığında bile koşmaya devam ettik. Grey, kana bulanmış haldeydi. Üzerindeki gerçekten kan mıydı? Loş ışığın altında lekeler bir gölge gibi hareket ediyordu.

"Bu kattan ayrılmamız lazım," diye fısıldadı Grey. "Bu hastaneden çıkmalıyız."

"İşte," diyerek koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ettim. Üzerinde ACİL ÇIKIŞ TABELASI asılıydı, KAPI AÇILDIĞINDA ALARM ÇALACAKTIR diye uyarı da vardı.

"Yap şunu," dedi Grey. "Hiç durmadan koş."

Koştuk. Önce Vivi kapıya ulaştı ve açtığı an çalmaya başlayan alarm dişlerimi titretti. Hemen peşinden çıktım, Grey de arkamdan geldi. Kapıdan en son çıkan Tyler'dı. Arkama baktığımda adamın peşimizden geldiğini gördüm, bizi takip ederken lambaların ışıkları maskesine yansıyordu.

Grey, "Git, git, git, lanet olası git!" diye çığlık attı. Tyler, kapıyı kapattıktan üç saniye sonra kapıya çarpıp sanki dondurma çubuğuymuş gibi rahat bir şekilde kapıyı menteşelerinden söktü. Merdivenleri üçer üçer, adeta uçarak ini-

yorduk. Ayaklarımız betonu dövüyor, ciğerlerimize zar zor oksijen giriyordu. Adam hızlı ve çevikti. Merdivenleri hızla inmemize, köşeleri daha hızlı dönebilmek için tırabzanlara tutunmamıza rağmen bize yaklaştığını duyduk. Önce kokusunu aldık. Sonra da bize yaklaştığını *hissettik*, nefesinin ıslak sıcaklığını, kollarından ve göğsünden çıkan ter damlalarının ensemizi okşamasını... Tyler çığlık atınca döndüm. Adam onu yakasından tutup duvara yaslamıştı. Grey, çoktan oraya gitmişti bile. Neşteri yaratığın göğsüne sapladıktan sonra geri çekildi. Silah takırdayarak merdiven boşluğuna düşüp altımızda bir yerlerde kayboldu. Etine saplanmış neşter, bir karpuza saplanmış kürdan gibi gülünç derecede küçük görünüyordu. Tyler'ı yere düşürdü, o da boğulurcasına bize doğru koştu. Geri çekildik, merdivenlerden inmeye devam ederken neşteri bir kıymık gibi göğsünden çıkarıp yere fırlattığında bir parıldama sesi çıktı.

"Koşun," dedi Grey. Kendimizi tekrar aşağıya, merdivenlerin altındaki kapıdan dışarıya, serin geceye attık. Merdiven boşluğundaki tiz alarm sesinden ve boynuzlu adamın yoğun kokusundan sonra gecenin havası taze ve sakindi. Kendimizi hastanenin arka tarafında bulmuştuk.

Adam arkamızdan fırlarken maskesinin boynuzları kapıya takıldı.

Grey açık alanda en hızlı olanımızdı, hastane binalarının arasındaki boşluktan caddeye ulaşana kadar hızla koşup kendini yoldan geçen bir arabanın önüne attı. Araba acı bir fren sesi çıkararak durdu, aniden durduğu için altındaki asfalttan dumanlar yükseliyordu. Sürücü camını indirip küf-

retmeye başladı. Grey, camdan içeri doğru uzanıp adamın dudaklarına umutsuz bir öpücük kondurdu. Hepimiz arabaya doluştuğumuzda Grey, onun kulağına hızlıca ve ısrarla bir şeyler söylerken adam sessizdi. Sonra Grey de arka koltuğa geçti ve adam biz daha kapılarımızı bile kapatmadan arabayı birinci vitese takıp ilerlemeye başladı.

Tam hızlanırken maskeli adam, arabanın arka tamponuna bir yumruk indirerek savrulmamıza neden oldu, sonra da yanımızda koşmaya başladı. Birkaç saniyeliğine hızımıza ayak uydurmasına rağmen önüne geçmeyi başardık ve yavaşça kırmızı ışıklarımızın ardında solup gitti.

15

AYAKKABILARIMI TEKRAR GİYERKEN Tyler, "Bazı *kahrolası* cevapları öğrenmenin zamanı geldi artık," dedi. Onunla aynı fikirdeydim. "Aşkım," diyerek artık bilinci yerinde olmayan kız kardeşimin yüzünü ellerinin arasında tuttu. "Uyanmalısın. Bize açıklama yapman lazım."

"Dinlenmesine izin verir misin?" dedi Vivi.

"Hayır! Az önce kız arkadaşımın *neşterle bir kadını öldürdüğünü* gördüm. Ve o adamın -o şeyin- derisi kabuk bağlamıştı ve çürüyordu. Artık mazeret istemiyorum."

"Bilinçsiz olmanın bir *mazeret* olduğunu sanmıyorum, seni ahmak."

"Aynen öyle! O yüzden uyan!"

Ön koltukta oturduğum yerden arkamı döndüm. "Sakinleşelim, sonra bilgi alırız."

"Ah, bilgi almak mı istiyorsun? Bilgi almak mı istiyorsun? Katil bir boğa, az önce yemek borumu parçaladı, Küçük Hollow. İyi değilim. Hâlâ bunun hayatımı mahvetmek için hazır-

lanmış bir oyun olmadığına da ikna olmuş sayılmam," dedi Tyler, hâlâ bilinci yerinde olmayan Grey'e. "Bunu duyuyor musun, sevgilim? Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

İçimi çektikten sonra önüme döndüm. Otoyola çıkıp kuzeye doğru ilerlerken şoföre, "Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordum. Ölü gözlerle ön camdan dışarı bakıyordu, benim değil Grey'in büyüsü altındaydı, o yüzden sorularımla ilgilenmiyordu. Arabanın içi sirkeye dönüşmek üzere olan bal şarabı gibi kokuyordu. Kapalı ortamdaki hava kan kokusu ile görünmez bir büyü yüzünden yoğunlaşmıştı. Biraz temiz hava almak ve kafamı boşaltmak için camı araladım.

Birinin şoförümüzün kaybolduğunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Telefonunda Uber uygulaması açıktı. Torpido gözünde, vardiyası başlamadan önce oraya tıkıştırdığına emin olduğum bir dizi eşya vardı. Üç renkli kalem, bir kadın güneş gözlüğü, bir şarj kablosu ve üzerinde ince sarı saçlar olan pembe, mor saç tokası.

"Ya birimizin çişi gelirse?" diye sordu Vivi. "Öylece... sürmeye devam mı edecek?"

"Şimdi hastane kafeteryasındaki sandviçlerin, benimle aynı fikirde olmadığını söylemek için kötü bir zaman olabilir," dedi Tyler.

Anneme mesaj atmayı düşündüm ama ona ne diyecektim ki?

Kuzeye gidiyoruz ama nereye olduğunu bilmiyorum.

Ne kadar süreliğine gideceğimizi de bilmiyorum.

Maskeli bir adam hepimizi öldürmeye çalışıyor.

Endişelenme.

Sonunda hiçbir şey yazamadan telefonumun şarjı bitti.

Belki böylesi daha iyiydi. Cate, Londra'daki evinde yalnız başına uyuyor, çocukları kaybolmadan önceki zamanlara dair güzel rüyalar görüyor olabilirdi.

Tuvalet konusunda sıkıntı yaşamadık. Kaçışımızdan iki saat kadar sonra, Northampton'dan çok uzak olmayan bir yerde benzinimiz bitti. Araba, alçak çitle çevrili bir tarlanın yanındaki sessiz bir sokakta tekleyerek durdu. Sabahın erken saatleriydi. Etrafta başka kimse yoktu. Hâlâ Grey'in büyüsü altında olan sürücü indi, arabanın ışıkları ve kapısını açık bırakarak yolun kenarında yürümeye başladı.

"Baksana!" diye bağırarak peşinden koştum. "Hey, nereye gidiyorsun? Bizi burada mı bırakacaksın?" Kolundan tutup onu durdurmaya çalıştığımda bile adam hızını kesmedi. Ağzı hafifçe aralıktı, gözleri odağını kaybetmişti. Gitmesine, önündeki karanlığın onu yutmasına izin verdim.

"İzninizle gidip bir hayvan gibi ormana sıçacağım," diyen Tyler, çitin üzerinden atlayıp tarlada dolaşmaya başladı.

"Büyüleyici," dedi Vivi. "Grey'in onunla neden çıktığını gerçekten anlayabiliyorum."

"Söylediğin şeyi duydum!" diye seslendi Tyler.

"Duyman gerekiyordu zaten!" diye bağırdı Vivi.

Beklemeye başladık. Bir dakika, beş dakika ve sonra on dakikaya uzadı. Arabanın etrafında dolaşıp durdum, yanımızdan başka bir aracın geçmesini bekliyordum. Sanki işe yarama ihtimali varmış gibi Vivi, telefonunu korku filmlerinde sinyal ararken yaptıkları gibi havada tutmaya devam etti.

Şoförün, Grey'in ona verdiği hedefe kadar yaya olarak devam edip etmeyeceğini merak ettim. Söylediği yerin ne

kadar uzakta olduğunu, adamın yol boyunca hiç durup durmayacağını... Ayakları kanayana, midesi guruldayana ve eklemleri ağrıyana kadar yürüyecek miydi? Yemek ve su için mola verecek miydi, yoksa ölene kadar yürüyecek miydi? İnsanlara bunu yaptırabilecek kadar korkunç bir güce mi sahiptik?

Ben volta atarken Vivi, "Iris, buraya gel," dedi. Arabanın açık kapısının yanına, telefonunun flaşını tuttuğu yere gittim. Vivi, kenara çekildi. Grey'in gözlerinin beyazı görünüyordu, ateş yüzünden ter içinde kalan teni gergin ve kayganlaşmıştı.

"Aman Tanrım. Berbat görünüyor." Yanına çömelip elimi alnına koydum. "Yanıyor. Ne yapacağız?"

"Onu tekrar hastaneye mi götürelim?" diye sordu Vivi.

"İlk götürdüğümüzde çok iyi gelmişti, değil mi?"

"Doğru, lanet olsun, bilmiyorum. Ya ölüyorsa? Hiçbir şey yapamıyoruz."

"Cate'i arayabiliriz," diye önerdim, annemizin evden kovduğu kızına acil tıbbi müdahale sağlayabilmemiz için yardımcı olup olmayacağını merak ediyordum.

"Lanet olası telefonum çekseydi bile Cate'in yardım etme konusunda *hevesli* olacağından şüpheliyim."

Bagajda yarısı boş olan bir şişe su ile spor havlusu bulduk. Havluyu ıslatıp, Grey'in alnını silerek ateşini düşürmeye çalışıyorduk. Tyler karnını tutarak geri geldi. "Bu da aradan çıktığına göre... neler oluyor?" diye sordu.

"Onun bir fırın kadar sıcak olduğunu fark etmedin mi, seni işe yaramaz ahmak?" diye tersledi Vivi.

Sonra karanlıktan çakıltaşları üzerinde ilerleyen ayak sesleri ile şırıltıya benzer bir ses geldi.

"Kim var orada?" diye sordum ama gelen kişi, büyük kırmızı bir bidon taşıyan büyünün etkisindeki şoförü. "Oh, şükürler olsun."

"Bakın kim gelmiş," dedi Tyler. Adam geçerken Tyler, ayağını adamın bacaklarının önüne koyarak çelme takmaya çalıştı. Adam tökezledi, sonra hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. "Nesi var bunun?"

"Eziyet etme adama," dedim, tamamen kendi dünyasına dalmış şoför yanımdan geçip giderken. "Kendinde değil."

"*Ne* demek oluyor bu?" Tyler sordu.

Vivi, Tyler'ın yüzünü ellerinin arasına alıp bir süre ona baktıktan sonra eğilip onu öptü. Kız kardeşimin dudaklarında olan, iksirle dolu tutkulu bir öpücüktü. Benim dudaklarımda da aynı iksir vardı. Ben bile öpücüğün gücünü ve altında yatan bir tutam kıskançlığı hissettim.

Vivi, geri çekilerek Tyler'ı dikkatle izledi.

"Kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyorum," diyerek ıslak ağzını sildi. "İğrenç. İlgilenmiyorum, bilginize. O yollardan geçtim. Hepiniz birbirinizden delisiniz."

"İlginç," dedi Vivi bana. "Hiç etkilenmedi. Beyni olmadığı içindir belki."

"Kaç *yaşındasın* sen?" diye sordu Tyler.

Vivi istediği kadar onunla dalga geçebilirdi ama Grey'in, Tyler'la neden çıktığını biliyordum.

Grey'in Paris Moda Haftası'ndaki ilk Hollow Modaevi defilesinden sonra sahne arkasındayken ikinci öpüşmemi

yaşamıştım. Defile büyük bir başarıya ulaşmasına rağmen kutlama yapmak istemiyordum. Mideme sert bir taş oturmuştu çünkü adamın teki iki gündür beni takip ediyordu. Adını hiç öğrenemedim. Tek bildiğim kahverengi deri ceketli, açık renk saçlarını topuz yapan, gelecek vaat eden bir fotoğrafçı olduğuydu. Uzun boylu, genç ve yakışıklıydı, hırıltılı bir aksanla konuşuyordu. Kadınların onun peşinden koşması gerekirdi ama çok uzun süredir modellerin etrafında olduğu için bana bakmak daha çok hoşuna gitmişti. Sanırım genç bir kızın, yetişkin bir erkeğin ilgisinden ötürü heyecan duyacağını zannediyordu. Birlikte *selfie* çekmemizi istediğinde parmaklarını kot pantolonumun arkasında gezdirmesinin hoşuma gittiğini sanmıştı.

Büyük ihtimalle pek çok yanlış şey düşünmüştü.

Onunla bir odada asla yalnız kalmamam gerektiğinin hayati derecede önemli olduğunun farkındaydım. Kötü bir şey olacağından emin olduğum için değil, kötü bir şey *olmayacağından* emin olamadığım için iki günümü buna fırsat tanımamak için harcamıştım. Artık gösteri bittiğine göre gardımı indirebilirdim. Ertesi sabah Londra'ya uçacaktım. Grey, otel odama dönmem için bir Uber ayarlamıştı ve o ürkütücü adam orada olmayacaktı.

Tek yapmam gereken sahne arkasına gidip ceketimi almaktı.

Defile sırasında sahne arkası saatler süren bir kaos içinde olurdu. İnce uzuvlu modeller, makyaj sanatçıları ve yapımcılar; kulaklıklarıyla bağırarak alanda koşuştururdu ama şimdi sessizdi. Havada saç spreyinin kimyasal dokusu ve çok uzun süre maşaya maruz kalmış saçların yanık koku-

su vardı. Aynaların her birini çevreleyen Hollywood ışıkları sönmüştü, modellerin podyumda giydiği elbiseler kılıflarına konulmuş, odanın diğer tarafındaki raylı askılara asılmıştı. Loş ışıkta kız kardeşimin çılgın beyninden çıkan iplik ve kumaştan mucizelerin yanından geçerken gülümsemeden edememiştim. Moda haftasından önceki aylarda kreasyonlarının kaba taslak çizimlerini görmeme rağmen, hiçbir şey beni onları gerçek hayatta görmeye, ne kadar güzel ve zarif olduklarına karşı hazırlayamazdı.

Paltomu katlanır bir sandalyenin arkasında bulup üzerime geçirdim.

"Merhaba Iris," dedi bir erkek sesi. Arkamı döndüm. Fotoğrafçıydı.

Burada, benimle birlikte. Karanlıkta. Yalnız.

"Ah. Merhaba. Hâlâ burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Kimse burada değil. Herkes etkinlik sonrası partisine gitti."

"Grey nerede?"

"Az önce onu Uber'e binerken gördüm." Bu gerçek olamazdı. Grey'in partiye gitmeden önce beni otelime geri götürmesi gerekiyordu. Cate'e söz vermişti. "İstersen seni eve bırakabilirim."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için yanından geçerek gitmeye çalışırken bileğimi yakalaması, kalbimin panikle yerinden fırlamasına neden oldu.

Dudaklarıyla, "Çok güzelsin, biliyorsun," demesine rağmen parmaklarıyla kolumu morartacak kadar sıkıca kavra-

ması başka bir şey anlatıyordu. Sonra beklenen oldu. Beni öpmek için eğildi. Çok yaklaşmıştı. Ter ve korkuyla vızıldayan evcilleşmemiş gücümü içine çekti. Bu onu çılgına çevirmişti, tıpkı Justine Khan'ı çevirdiği gibi. Gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra hatırladığım, yerde ve onun altında olduğumdu. Kemerimi kurcalayıp parmaklarını kotumdan içeri sokmaya çalışırken ağırlığını ve sertliğini hissetmiştim. Çığlık atarak karşı koymaya çalıştım. Çırpınıp tırnaklarımla yüzünü çizmeme rağmen kendi kanının ani kokusu, onu daha çok kudurttu. Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyordum. Beni öperken, ısırırken, üzerimde açtığı yaraları yalarken tenimde ılık tükürük izleri bıraktı.

Grey çığlığımı duydu mu yoksa içgüdüsel olarak mı sıkıntımı hissetti, emin değilim ama aniden yanımda belirdi. Fotoğrafçının söylediği gibi gitmemiş, intikamcı bir tanrının yüzünü takınmış şekilde tepemize dikilmişti. Adamı boğazından tutup tek eliyle üzerimden çekti, sonra aynaya çarparak camı ile arkasındaki ampulleri paramparça etti. İnce parmaklarıyla adamın boynunu öyle sıkıyordu ki adam zorlukla nefes alabiliyordu. Yüzünün kıpkırmızı olmasına ve ciğerlerine hava çekmeye çalışırken boğazından gıcırdama sesleri gelmesine rağmen fotoğrafçı buna aldırmıyor gibiydi. Vahşi bir şekilde Grey'in etkisine kapılmış, sersemlemişti. Aşk sarhoşu gibiydi.

Bu durum neden Grey'de kullanışlı ve idare etmesi kolay bir güçken beni bir kurban haline getiriyordu?

Grey, hızlı nefesler alıyor, her nefes alıp verişinde zehir kusuyordu. Adamın boğazını daha sert sıktı, ta ki kılcal da-

marlarının tutuşunun altında patladığını görene kadar. "Eve gideceksin," diye emretti Grey. "Ve oraya vardığında kendini öldüreceksin. Yavaş yap. Acı verici olsun. Anladın mı?"

Adam dudağını ısırıp gülümsedi, sonra sanki onunla flört ediyormuş gibi nazikçe başını salladı.

"Grey," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Yapma. Ona bunu yaptırma. Bu... Tamamen onun hatası değildi. Daha çok bir kazaydı. Ben çok yaklaştım, o da çok ileri gitti. Nasıl olduğunu bilmiyorum... Lütfen. Lütfen söylediklerini geri al. Bırak gitsin."

Grey, adamın boğazını bırakıp yüzüne sert bir tokat attı. Cam parçalarından oluşan bir yağmur saçlarından yere düştü. "Kız kardeşim benden daha merhametli olduğu için şanslısın. Bir daha asla rızası olmadan birine dokunma. Gözümün önünden kaybol. Paris'ten defol, asla geri gelme."

O gittiğinde Grey, üzerime yürüdü. "Ve sen. Daha..."

"Ne?" Kendimi yerden kaldırırken tersledim. "Dikkatli mi olmalıyım?" Titriyordum, kanıyordum. Grey'in beni bir battaniye gibi sarmasını, acımı dindirmesini istedim ama yapmadı. Orada durup ben kotumun üst düğmesini iliklerken, boynumdaki ve omzumdaki kanayan yaralara makyaj pamuğu bastırırken kıpırdamadan beni izledi.

"*Daha güçlü* olmalısın, Iris."

"*Dalga mı geçiyorsun* benimle? Bunu ben istemedim ki! Beni buraya kadar takip etti. Neden *bana* kızgınsın?"

"Çünkü zayıfsın. Çünkü senden küçük insanların seni itip kakmasına izin veriyorsun. Çünkü gücünden korkuyorsun. Ondan kaçıyorsun. Çünkü seni korumak için her zaman

yanında olamayacağım ve biliyorum, kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu *biliyorum* çünkü bana, sandığından daha çok benziyorsun."

"Kendini ne *halt* sanıyorsun?" diye sordum çünkü bu kişi kız kardeşim değildi. Sözleri çok adice, çok yanlıştı, nasıl Grey'in ağzından böyle şeyler çıkmış olabilirdi? Beni her şeyden çok sevdiğini iddia eden bu kişi, başıma gelenleri gördükten sonra beni nasıl bu kadar derinden incitebilirdi? Daha sonra kız kardeşimin sol elindeki kırık serçeparmağı düşündüm. Benim sol elimdeki.

"Acıyor mu?" Olaydan sonra ona sormuştum.

"Evet," diye fısıldamış, şişmiş kemiklerini göğsüne bastırmıştı. "Çok acıyor."

"Senin için ne yapabilirim?"

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kararmıştı, acı acı nefes alıyordu. "Sen de parmağını kır."

Dışarı çıkarken Grey, morarmış bileklerimi avuçlarının arasına aldı. Kademeli gelen acı yüzünden irkildim, acı üzerine acı. "Sana verilen yetenekleri kullan," dedi bana. "Kimse sana elini süremeli. Eğer istediğin buysa onları dize getirebilirsin. Onlara sana yaptıklarının bedelini ödetebilirsin."

"İstediğim bu değil," diyerek Vivi'nin Krav Maga* derslerinden öğrenip bana gösterdiği hamlelerden birini kullandım ve elinden kurtuldum. "İstediğim hiçbir zaman bu olmadı. Neden bunu anlayamıyorsun? İstediğim tek şey *normal* olmak."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, otel odamda, onun ko-

* İsrail askeri güçleri tarafından geliştirilen savaş sanatları tekniğidir. (ç.n.)

kusunu üzerimden atmak için iki saatimi duşta harcadım. Sonunda koku gittiğinde bu sefer etimin altında yaşayan ve beni bu kadar zayıflatan çürümüş şeyi temizlemeye çalıştım. Yara izimi öyle bir keseledim ki günlerce kanadı.

Yani evet. Grey'in Tyler'la neden çıktığını anlıyordum. Çünkü senin sarhoş edici gücünün kurbanı olmayan birinin yanında olmanın, kokunla çılgına dönmeyecek birini öpmenin -seni istemesini ve sevmesini *sağlayamayacağın*, seni kendi özgür iradesiyle arzulayan birinin- hayalini kurmuştum ama benim için imkânsız olduğunu biliyordum.

Sürücünün arabaya yakıt doldurmak için bir huni kullanmasını izledik, sonra ön koltuğa geri dönüp motoru çalıştırdı.

"Hey, hey, hey!" Arabayı birinci vitese takıp biz olmadan uzaklaşmaya başladığında bağırdım, tüm kapılar hâlâ açıktı. Hepimiz bindik, bu sefer Vivi öne, Tyler ile ben de arka koltuğa oturup kapıları kapattık.

"Bu Uber'i beğenmediğimi söylemeliyim," dedi Tyler. "Bir yıldız vereceğim. En fazla iki veririm."

Grey'in nemli başı kucağımda, çıplak bacakları Tyler'ın dizlerinin üzerindeydi. Saçları terden sırılsıklam olmuştu, teninden keskin ve kötü bir koku yayılıyordu. Et ile sirke kokusunun altında, gardenya gibi tatlı ve çiçeksi bir şey vardı. Saçlarını yüzünden çektim. Bu haliyle bile, hasta, solgun ve titriyor olmasına rağmen çok güzel görünüyordu.

Onu daha önce hiç hasta görmemiştim. Biz daha küçükken Vivi ve benimle ilgilenen hep Grey olmuştu, tersi değil. Sorumluluk daima ondaydı. Grey, her zaman en güçlü olanımızdı.

"Seni güvende tutacağım," diye fısıldadım ona, tıpkı her gece beni yatırırken fısıldadığı gibi. "Sonsuza kadar. Söz veriyorum."

☾

Kısa bir süre sonra, asit beyazı aydınlatmalı otoyol boyunca yirmi dört saat açık bir benzin istasyonunda daha fazla yakıt almak için durduk. Şoför depoyu doldururken ben hemen içeri daldım. Çocuklar için üretilmiş ağrı kesici şurup ile Grey'in ateşini düşürmek için su aldım. Adam daha depoyu doldurmayı bitirmeden kollarım, kasadan aldığım ilaç ve atıştırmalıklarla dolu bir şekilde arabaya dönmüştüm. Tyler etrafta dolaşıyor, bacaklarını esnetiyordu. Vivi, yakmadığı karanfilli sigarasını parmaklarının arasında döndürüyor, gözlerini istasyon görevlisine dikerek göz temasını kesmeden bakıyordu.

"Grey," diyerek arabanın içine girip başını kucağıma yasladım. Adam, pompanın ağzını kapattı. "Grey, bunu içmelisin." Adamın istasyona girerek ödeme yapacağını düşünmüştüm ama kapısını açıp kontağı çalıştırdı. "Kahretsin, Tyler!" Araba ileri doğru sarsılırken seslendim. "Atla!"

Tyler, peşimizden koşarak şoför istasyondan çıkarken içeri atladı, kasiyer çoktan dışarıya çıkıp arkamızdan bağırmaya başlamıştı.

"Herif yüzünden tutuklanacağız," dedi Vivi.

Otoyola geri döndüğümüzde Tyler'a, "Bana yardım et," diye talimat verdim. Grey'in gevşek omuzlarını dizlerimden kaldırdım, Tyler'ın ağzını açarak ağrı kesicinin bir kısmını dökebilmesi için başını dik bir şekilde tuttum.

Tyler eğilerek yanağını okşadı. Şefkatli bir andı. Başparmağını Grey'in altdudağında gezdirdikten sonra ağzını açtı.

"İçinde... bir şey var," dedi.

"Ağzında mı?" Eğilip baktım. Grey'in boğazının arkasına yeşil renkli iğrenç bir şey yapışmıştı. Parmaklarımı dişlerinin arasına sokup çıkarmaya çalıştım. Toz ve küfle kaplı çürümüş yapraklardan oluşan bir yığın vardı. Çürük kokusu yüzünden gözlerim yaşardı. Tyler ile Vivi, arabadaki havasız ortam yüzünden öğürdüler. Arabanın tepe lambasını açıp Grey'in ağzına baktıktan hemen sonra pişman oldum. Ben de öğürdüm. İçinde gittikçe çoğalan çürümüş yapraklardan, leş çiçekleri ve karıncalardan oluşan bir yuva vardı. Onun kanıyla şişmişlerdi. Boğazındaki etten fışkırıyorlardı.

"Bu nedir?" diye sordu Tyler.

"Enfeksiyon," diye yalan söyledim. "Daha hızlı sür," diye talimat verdim şoföre. Beni dinlemeyeceğini bildiğim halde, "Yoksa gideceğimiz yere sağ ulaşamayabilir."

Şafak gökyüzünün kenarlarından karanlığı silmeye başlayana kadar dört, beş saat daha arabayla yol aldık. Hepimiz, mesanemize engel olmak için bacak bacak üstüne atmıştık. Grey'in ateşi bir yükselip bir düşüyordu; teni terden kayganlaşmış, dudaklarının rengi solmuş, nefesi çürük bitki gibi kokmuştu.

Bir an içim geçtikten sonra uyandım. Keşke Cate'e iyi olduğumu söyleme fırsatım olsaydı. Çok yakında herkes, gece hastaneden hiçbir iz bırakmadan kaybolup gittiğimiz haberine uyanacaktı. Bu olayın onun üzerinde nasıl bir etkisi olacaktı?

Sabahın ilk ışıklarında Grey'in ağzının kenarından çıkan karıncaların, yanağından gözüne doğru ilerlediğini gördüm.

Vivi, esneyip gerindi. "Neredeyiz?" diye sorarken bir şehrin dış mahallelerinin yanından geçiyorduk.

"Edinburgh," diye cevapladım. İskoçya sınırını geçer geçmez bunun son varış noktamız olduğundan şüphelenmiştim. Bir ömür önce Old Town'ın sakin bir sokağında, geleceğimizi değiştiren dakikaların arasında her şeyin başladığı yere gidiyorduk.

O geceyi düşündüğümde, hatırlamaya çalıştığımda hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Sadece başkalarının anlattıklarını dinleyerek nasıl bir şey olduğuna dair bir fikir edinebiliyordum.

Cate'in anlattığına göre havada bir büyü kokusu, kötü bir şey olacağına dair bir his, bizi fark edilmeden arkamızdan takip eden koyu renk giysili uzun boylu bir yabancı yoktu. Normal bir sokaktaki normal bir geceydi. Normal bir aileyken bir anda normal olmayan bir aile olmuştuk. Burada başımıza korkunç ve imkânsız bir şey gelmişti. Ben ne olduğunu hatırlayamıyordum. Sırları, zarif dudakları ve dünyayı önünde diz çöktüren anormal derecede güzel olan Grey hatırlıyor olabilirdi.

Grey, her şeyi hatırladığını söylüyordu. *Her şeyi*. Bütün cevaplar ateşlendiği için sesi kesilen Grey'deydi. Tek yapmamız gereken bu sessizliği bozmaktı.

Birkaç dakika sonra araba dar, Arnavut kaldırımlı bir sokakta durdu. Şehir hâlâ karanlıktı. Buradaki ışık eskiydi, başka bir yüzyıldan ödünç alınmış gibiydi. Modern sokak lambaları bile İskoç gecesinin ağırlığına tam olarak engel olamıyordu.

Tyler, gerinerek kapısını açmaya yeltendi.

"Dur," diyen Vivi, ön camdan göremediğim bir yere bakıyordu. "Penceresinden bize silah doğrultan bir çocuk var."

"Çocuk mu?" diye sordum.

"Evet, elinde pompalı tüfek olan, ürkütücü görünen küçük bir kız," dedi Vivi.

Sürücü yavaşça arabadan inip ellerini kaldırarak kıza baktı. Bir silah sesi duydum.

"Ona borçlusun," diyen adam, arkasını dönüp -arabasının kapısını kapatmadan- geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladı. Tanımadığı üç kızı ve erkek bir süper modeli ülkenin bir ucundan diğer ucuna götürdüğü geceden sonra hayatı ne kadar mahvolacaktı?

"Ne yapıyor?" diye sordum, ön koltukta kıpırdamadan oturan Vivi'ye.

"Sanırım beni suratımdan vurup vurmamaya karar vermeye çalışıyor," diye cevap verdi Vivi. "İhtimaller benim lehime görünmüyor."

Sonra adamın yaptığı gibi yavaşça kapıyı açtım ve ellerimi başımın üzerinde tutarak Grey'in altından çıktım. Tüfeğin namlusu bana doğru döndü. Vivi haklıydı, tüfeği tutan kişi sadece bir çocuktu, en fazla on ya da on bir yaşlarında küçük bir kızdı.

Hiçbir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu.

Kız duruşunu bozarak beyaz sarı saçlarımı ve siyah gözlerimi daha iyi görebilmek için silahın üzerinden bana baktı. Eğer kız Grey'i tanıyorsa bende onu görürdü. Silahı geri çekip pencereyi kapattı.

"Sanırım her şey açık," dedim.

Tyler ile Vivi, arabanın kapısını açıp dışarı çıktılar. Bir an için her şeyin biteceğini, çocuğun pencereleri kapatıp kapıları kilitleyeceğini düşündüm ama hayır, ön kapı açıldı ve kız bir omzuna asılı silahla verandaya çıktı. Saçları karmakarışık ve bakımsızdı, elleri ile çıplak ayakları kir içindeydi. Üzerinde bir zamanlar beyaz olan ama artık toprak ve çamurla kirlenmiş pamuklu bir gecelik vardı. Sanki diri diri gömüldükten sonra kendi sığ mezarından çıkmış gibi görünüyordu.

Gözleri, Vivi'den bana, Vivi'nin dövmeli boğazına, oradan benim boğazıma, sabah güneşinde parlayan yara dokusuna kaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir tarlada kurdu izleyen bir tavşan gibi hızlı, sığ nefes alıyordu; kaçmalı mı yoksa hareketsiz mi kalmalı karar veremiyormuş gibiydi.

Tyler, kızın omzunun üzerinden eve baktı. "Annen ile baban evde mi tatlım?"

"Kapa çeneni, Tyler," dedi Vivi.

Ellerimi kaldırarak kıza doğru bir adım attım. "Ona yardım etmen gerekiyor," dedim. "Grey, bizi buraya gönderdi çünkü senin ne yapman gerektiğini bildiğini biliyordu."

Çocuk sorgulayarak bana baktı. Başımla kız kardeşimin titreyerek yattığı arka koltuğu işaret ettim.

Kız yalınayak bir şekilde soğuk kaldırım taşlarına basarak Grey'e bakmaya geldi. "Getir..." derken boğazı kurumuş gibi sesi boğuk çıkıyordu. Ne sıklıkla konuştuğunu merak ettim. "Onu içeri getirin," diye mırıldanınca söyleneni yaptık.

Aramızda en güçlü olan Vivi, Grey'i kollarının altından tutarken Tyler da ayaklarından tuttu. Onu koridorun hemen

dışındaki oturma odasında toz ve kırıntılarla kaplı bir halının üzerine yatırdılar. Arabanın kapılarıyla evin ön kapısını kapatmak için dışarı çıktım. Koridorda, Adelaide Fairlight'a gönderilmiş iki düzine kadar açılmamış zarf yığını vardı. Büyükannemizin adı. Aynı zamanda Grey'in kimliğini gizlemek için otellere giriş yaparken kullandığı isimdi. Yani burası kardeşimizin gizli evlerinden biriydi. Gizemler ağı ne kadar genişti?

Diğerleriyle birlikte Grey'in yanında diz çöküp kız kardeşimize dair daha fazla iz bulmak için etrafa bakındım. Pencerelerden ve döşeme tahtalarından yeşil şeyler çıkmaya başlamıştı. Asma dalları, pencere çerçevelerinden içeri girmişti. Duvarlardan sarı yosunlar fışkırıyordu. Şöminenin yanında yığın halinde duran odunlar küfle sarmalanmıştı. Grey'in yatırıldığı halı, hava değişimlerinde usulca sallanan, mercan benzeri polipler halinde büyüyen bir tür mantarla süngerimsi bir hal almıştı.

Grey'in ait olduğu bir yer gibi hissettirmesine rağmen kuytu köşeleri doldurmayı sevdiği ıvır zıvırlar yoktu. Daha az mobilya vardı. Tütsüler, kristaller, mumlar yoktu. Dairenin bir çeşit güvenli ev olduğunu veya Grey'in, küçük kız için büyükannemiz adına kiraladığını ya da satın aldığını tahmin edebiliyordum. Bir anlığına Grey'in herkesten sakladığı çocuğu olup olmadığını merak ettim, kızı doğurduktan sonra kaçmış olabilirdi. Yüz hatlarında benzerlikler aradım ama hiçbir şey yoktu. Kızın kestane rengi saçları, yeşil gözleri vardı. Ayrıca çocuk muhtemelen on, on bir yaşlarındaydı. Grey evden ayrılalı yalnızca dört yıl olmuştu.

Kız yanımızdan ayrılıp bitişikteki mutfağa girdi. Birbirine çarpan cam şişeler ile kaşıkla bir şeylerin karıştırılma sesi geliyordu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elinde bir kâse vardı. Anasonun, meyankökünün ve pelin otunun acı, şifalı aromasıyla karışmış sirke ile tuzun kokusunu aldım. Bir cadı karışımı.

Küçük kız Grey'in ağzını açıp burnunu sıkıca kapatmamı işaret etti. İstediğini yaptıktan sonra sıvının bir kısmını Grey'in boğazına döktü. Grey öğürerek yutkunduktan hemen sonra çürümüş kök ve yeşilliklerden oluşan plasentaya benzeyen bir keseyi halıya kustu.

Tyler ayağa kalkıp dışarı çıkarken, "Tanrım, bunu *kaldıramıyorum*," dedi. Bir an sonra öğürdüğünü duydum, dışarı çıktığında arabada yediğimiz birkaç atıştırmalığın kaldırıma sıçradığını gördüm.

Kız, Grey'in burnunu tutmamı işaret ederken ağzına biraz daha içecek doldurdu. Grey, yine öğürdü, yutkundu ve kustu. Bu sefer çiçek ile ince solucanlarla dolu vıcık vıcık safradan oluşan sicimler çıktı.

Kız, Grey'in kollarındaki bandajları fark ederek kararmış avuçlarını üzerlerine koydu. Sonra mutfağa gidip bir çift et makasıyla geri döndü, makası sargıların altından geçirerek bandajları kesti. Grey'in kollarında üç kesik vardı ve ikisi dikenli tele benzeyen dikişlerle kapatılmıştı. Her yara beyaz ölüm çiçekleriyle kaplıydı, Grey'in kanından beslendikleri için kökleri mavi damarlar gibi duruyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı Vivi. "Ona neler oluyor?"

Kız, Grey'in sargılarını kesmek için kullandığı makası

alıp bıçaklarından birini kendi avucuna geçirdi. Acıyı düşününce ürperdim, elini kestiği yerden kan yerine demir ve bitki özü kokan kahverengi bir sıvı akıyordu.

"Bu..." diye mırıldandı ama boğazı düğümlendi. Yutkunduktan sonra tekrar denedi. "Bu içine giriyor." Yarasını açık tutmak için diğer elinin iki parmağını kullandı. İçeride kılcal damarlar, tendonlar ya da çiğ kırmızı et yoktu. Yalnızca orman zemininde çürüyen bir ağaçta bulmayı bekleyebileceğiniz yosun ve küf vardı.

Vivi'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Nesin sen?" diye sordu.

"O benim içimde," dedi kız, elini kalbinin üzerine koyarak. "Onun içinde." Avucunu Grey'in boğazındaki yara izinin üzerine koydu. Sonunda, Vivi'yi işaret etti. "Senin içinde."

Vivi, önce yavaşça sonra da öfkeyle başını salladı. Gözlerindeki yaşları silerek ayağa kalktı. "*Sikerler*," dedi. Cadı karışımı kâseyi tekmeleyip odanın öbür ucuna tıkırdayarak yuvarlanmasına neden olduktan sonra kendisine saat ondan önce içki satacak bir yer aramaya gitti.

Kız, elbisesinin alt kısmından bir şerit yırttıktan sonra tentür birikintisine batırdı. Malzemeyi bana uzatırken, "Senin için," dedi. Kafam karışmıştı ama sonra kız köprücükkemiklerinin arasındaki yumuşak et çukuruna dokundu ve parmaklarım içgüdüsel olarak kendi parmaklarıma, derimin altındaki düğümün yeniden oluştuğu yara izime gitti. Islak kumaş tomarını tenime bastırdım. Yüzeyin altındaki bir şey isyan edercesine kıpırdandı.

Kız, Grey'in kesik bandajlarını ilacın kalanıyla ıslattıktan sonra kesiklerin üzerine koydu.

"Neden..." diye konuşmaya başlamıştı ki yutkundu. "Bunu neden yaptı?" diye sorarken parmaklarını ıslak pamuk şeritlerinin üzerinde gezdiriyordu.

Kız kardeşimin elini tuttum. "Onun yaptığını sanmıyorum. Grey, bir haftadır kayıp. Onu bu halde bulduk. Bence bunu ona biri yaptı. Bir adam. Yüzünü gizlemek için boğa kafatasından bir maske takan adam."

"Onu... o mu kesmiş?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum. Bir insan bunu neden yapar bilmiyorum."

Kız ayağa kalktığı gibi tüfeği kapıp yüzüme doğrulttu.

"Burada kalamazsınız," diye hırladı.

"Dur, dur, bekle bir-"

"Hayır," dedi ve silahın namlusunu omzuma vurarak beni itti. "*Git.*"

"Lütfen sadece bana neler olduğunu anlat!"

"Kardeşinin kanına sahip o adam." Konuşma şekli, sonradan insan dili öğretilmiş vahşi bir hayvan gibiydi. "Onu her zaman bulabilir. Eğer kız buradaysa o da gelecektir. Çoktan yola çıkmıştır bile."

"Ona borçlusun," diyerek şoförün gitmeden önce söylediklerini tekrarladım. Bir çocuğun Grey'e tam olarak ne borçlu olabileceğini bilmiyordum, sadece ona bunu hatırlatmanın bizi içeri almasına neden olduğunu ve biraz daha kalmamıza izin vermesi için yeterli olacağını düşünmüştüm. Grey zayıf düşmüştü, susuz kalmıştı. Onu tekrar hareket ettirmenin daha fazla zarar vereceğinden endişeleniyordum, ayrıca kız, hastanenin aksine ona nasıl yardım edeceğini biliyor gibi duruyordu. Burada olmamız gerekiyordu. Gide-

cek başka bir yerimiz yoktu. "Yardımına ihtiyacımız var ve ona borçlusun. Lütfen. Lütfen."

Kız zar zor nefes alıyordu. "Uyanınca gidin," diye emrettikten sonra silahını bırakıp Vivi ile Tyler'ın arkasından sokağa çıktı.

Kitap Kurdu

16

ÇOK GEÇMEDEN VİVİ geri döndü. Bir şişe tekila yerine taze ekmek, meyve ve kahve alıp dönmesi beni çok şaşırttı. Soğuk sabah güneşinin altında verandada otururak yemek yedik. Ona kızın söylediklerini, Grey'i arayan adamın bizi hastanede bulduğu gibi burada da bulacağını, buradaki zamanımızın sınırlı olduğunu anlattım.

Vivi, karanfilli sigarasını içine çekip dumanını üflerken bir yandan düşünüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Sanki... Bu üçümüzün birbirimizi bulması gibi bir şeydir belki," dedi. "Artık onda Grey'in kanı olduğu için nerede olduğunu biliyor."

"Bunun neresi mantıklı?"

"Kahretsin, Iris. Bilmiyorum. Bunların ne anlama geldiğini anlayamıyorum. Sana verecek bir cevabım yok. Sadece beyin fırtınası yaparak birkaç fikir bulmaya çalışıyorum."

"Tamam, tamam. Tanrım. Şimdi ne yapacağız?"

"Devam edeceğiz, sanırım."

"Sonsuza kadar mı?"

"Bu şeyi çözene kadar."

"Çözülecek ne var ki?"

"Bir Minotor nasıl öldürülür? Biz insanız, değil mi? Baskın tür olmamızın bir sebebi var. Korkutucuyuz. Silahlarımız var. Arka ayakları üzerinde duran bir ineği kolayca öldürebilmeliyiz." Vivi sigarasını söndürdü. "Artık sabrım tükenmeye başladı," diyerek ayağa kalkıp içeri girdi. Grey'in yanında diz çöküp kardeşimizin başının altına bir yastık koyarken kendi kendine mırıldandığını duydum. "Budapeşte'ye geri dönmek istiyorum. Mürver çiçeği birası içip her gece güzel Macar kadınlarıyla sevişmek istiyorum. Beni duyuyor musun? Uyanıp pisliğini topla. Ben hayatımı seviyorum."

Uzun bir nefes aldıktan sonra sokağın sonunda duran Tyler'ı gördüm, ayağında yeni spor ayakkabıları ve kolunun altına sıkıştırdığı Nike kutusuyla bana doğru yürüyordu. Çiçekli gömleği ve leopar desenli paltosuyla, Arnavut kaldırımlı yollar ile taş evler arasında bir tarih hatası gibi görünüyordu.

"Güzel ayakkabılar," dediğimde Tyler yanımdaki verandaya çökmüştü. Ona muz verip kahvemden kalanları ikram ettim.

"Evet," dedi bir yudum aldıktan sonra. "Pek benim tarzım sayılmazlar ama kertenkele derisi *Gucci* mokasenleri bitmiş, ne yaparsın?"

"Seni son kez gördüğümüzü sanmıştım."

"Tren istasyonuna gidip bir bilet aldım. Trene binip yerimi bile buldum."

"Peki neden buraya döndün?"

"Ah, yangın alarmı gibi bir şey çalınca tüm yolcuları tahliye ettiler. Açıkçası bu soğukta peronda bekleyecek değildim."

"Aniden vicdan azabı çekmeye başladığını düşünmüştüm."

"Tanrım, hayır." Tyler uzun bacaklarını uzatarak yeni ayakkabılarını birbirine vurdu.

"Kız kardeşin hakkında bir şeyler okudum."

Tyler hiçbir şey söylemedi.

"Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan, ben..."

"Sorun değil. Ben sadece..." Burnunun kenarını kaşıdı. "Uzun zaman önce oldu. Ben dört kardeşin en küçüğüyüm. Tek erkek çocuğum. Yazın bir plajdaydık. Ben beş, Rosie yedi yaşındaydı. İyi yüzücülerdik. Daha uzağa yüzmek için birbirimize meydan okumuştuk." Bir Wikipedia makalesiymiş gibi anlatıyordu. Kaçırılmam hakkında konuşmak zorunda kaldığımda ben de aynı şekilde konuşuyordum. Duyguları bir kenara bırakıp gerçekleri çıplak bir şekilde ifade etmek işi kolaylaştırıyordu. "Dalgaya yakalandık. Beraber dibe battık. Beni çıkardıklarında üç dakika boyunca kalbim atmamış. Sonunda beni hayata döndürmüşler. Kardeşimi geri döndüremediler."

"Üzgün olduğumu söylemenin bir anlamının olmadığını biliyorum ama üzgünüm."

Telefonunun şarjı yüzde üç kalmasına rağmen kilidini açtı, fotoğraf galerisindeki favoriler klasörünü açıp kardeşini gösterdi. Rosie. Haberlerde gördüğüm, uzun siyah saçlı, kâküllü küçük kız. Seul'deki ailesini ziyaret ederken çekilmiş fotoğraflardı. Okulun ilk gününde dişsiz sırıtışının

resimleri. Kız kardeşleri ve Tyler'la oynarken çekilmiş fotoğrafları vardı. "Rosie dördümüz arasında en cesur, en yaramaz olanımızdı. Her zaman başını belaya sokardı."

"Vivi'ye benziyor."

"Vivi gerçekten bana onu hatırlatıyor. İkisi de huysuz, arada sırada *inanılmaz derecede* sinir bozucu oluyorlar ama yine de sevimliler." Tyler telefonunu kaldırdı. "Grey, oraya gittiğimi düşünüyor, biliyorsun."

"Nereye gittiğini?"

"Yarı Yol'a. Kalbimin durduğu o birkaç dakikada oraya gittiğimi düşünüyor."

"Ha."

"*Ha*, ne? Aydınlanmış gibi duruyorsun."

"Şey... Grey bir keresinde bana senin özel olduğunu düşündüğünü söylemişti. Acaba bu yüzden mi sana her istediğimizi yaptıramıyoruz?" Tyler ölmüştü. Tyler, geri gelmişti. Tyler, ona baskı uygulamaya çalıştığımızda boyun eğmiyordu. "Tüm bunları uydurduğumuzu düşündüğünü sanıyordum."

"Grey'in bundan bahsetme şekli, yani, *normal* bir insan gibi bunun bir peri masalı olduğunu varsaydım. Denize girişimizin dışında o güne dair pek bir şey hatırlamıyorum, yalnızca sahile çıkartıldığımda burnuma gelen duman kokusunu hatırlıyorum. Annem bana, kalp masajı sırasında ciğerlerimdeki suyu öksürerek çıkarırken çiçek de gördüğünü sandığını söyledi. Ben hiç... Tüm bu yaşananlar gerçek, değil mi? Başımıza gelen her şey gerçek."

"Evet. Sanırım öyle."

"Sana bir hediye aldım," dedi. Nike ayakkabı kutusunun

içinde üç yeni iPhone şarj aleti vardı. Tyler birini bana uzattı. "Biri senin için, biri benim için, diğeri de agresif, dövmeli kız kardeşin için."

"Teşekkür ederim. Garip bir şekilde düşüncelisin."

"Tam bir pislik olmadığım ortaya çıktığında insanlar hep çok şaşırıyor."

"Dürüst olmak gerekirse tam bir pislik gibi davranmak için elinden geleni yapıyorsun."

"Hepsi imajımın bir parçası, Küçük Hollow. Kötü çocuk havası. Aslında *çok* derin biriyimdir."

"Grey'in seninle çıkmasının bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Acayip yakışıklılığımın dışında mı demek istiyorsun? Tren istasyonuna gerçekten gitmedim, biliyorsun değil mi?" Tyler kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra halının üzerinde uyuyan Grey'e bakmak için döndü. "Onun iyi olmasını istiyorum. Onun iyi olmasına ihtiyacım var."

"Benim de," diyerek sırtını sıvazladım. Dişlerini tenime geçirip beni tatmasından endişe duymadan birine bu kadar yakın olmak hem çok garip hem de çok iyi hissettiriyordu. "Benim de."

☾

Telefonumu şarja takmadan önce derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Hayatımda ilk defa *Arkadaşımı Bul* uygulamasının ayarlarını değiştirerek annemi konumumu görmesine izin verilen kişiler listesinden çıkardım. Eğer nerede olduğumu bilseydi,

beni eve götürmek için ilk uçakla buraya gelirdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Onun için çok tehlikeliydi.

Favoriler listemde adına dokunarak onu aradım.

"Iris, Iris, Iris," diye yarım saniye sonra hıçkırmaya başladı annem. "Aman Tanrım, konuş benimle bebeğim."

"Ben iyiyim," dedim. Sesindeki acı insanın içine işliyordu. Bunu ta içimde hissettim. Tanrım, ona nasıl böyle bir şey yapabildim? "Ben iyiyim."

"Neredesin? O *şeyle* kalmana izin vermemem gerektiğini biliyordum. Seni almaya geliyorum."

O şey mi? "Bunu sana söyleyemem. Güvendeyim ama henüz eve gelemem. Ne kadar süreceğini bilmiyorum." *Geri dönebilecek miyim bilmiyorum.*

Ardından okulu ve yıllardır hayalini kurduğum, özenle inşa ettiğim fantastik geleceği düşündüm. Lacivert bir Oxford Üniversitesi tişörtü giyip Magdalen Kolejinin çimlerinde ders kitaplarımı taşıdığım; beni kayboluşuyla ünlenen ya da bir süper modelin küçük kız kardeşi olarak değil, tıp öğrencisi Iris Hollow olarak tanıyan sınıf arkadaşlarımın olduğu geleceği... Kız ya da erkek arkadaşımın olduğu ve onları öpmekten korkmadığımı hayal ettim. Cherwell Nehri'nde gezinti yaptığım, arkadaşlarımla yaz pikniklerinde elma şarabı içtiğim ve eski kiliselerin kutsal salonlarına inşa edilmiş kütüphanelerde uzun saatler çalıştığım bir geleceği düşledim.

Şu anda elimden kayıp gidiyormuş gibi hissettiğim geleceği... Ama kız kardeşime kavuşmuştum, önemli olan da buydu.

"O şey benden her şeyimi aldı," dedi Cate. "Seni de alma-

sına izin vermeyeceğim. *Bana* nerede olduğunu *söyle*. Sen benimsin, onun değil. Beni duyuyor musun? Sen *benimsin*."

"Grey'den mi bahsediyorsun?"

"Ondan uzak dur, Iris. Lütfen. Nerede olursan ol, ondan uzak dur. Güvende değilsin, sen..."

"Cate. Dur. Onu *bırakamam*. Kız kardeşlerimi terk etmeyeceğim."

"Ona güvenme. Kaç. Beni dinle. Lütfen. Kaçmak zorundasın. Kaç. *Kaç*. O..."

Telefonu kapatıp hıçkırmamak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Telefonum çalarken titredi. Annemle beraber çektirdiğimiz fotoğrafımız ekranımı kapladı. Fotoğrafta benim beyaza yakın saçlarım ile solgun alnım, onun kızarmış yanakları ve koyu renk bukleleriyle yan yana duruyordu. İkimiz de gülümsüyorduk. Yüz hatlarımızın benzememesi şaşırtıcıydı. Arama sona erdikten sonra annem tekrar tekrar aradı. Numarasını engelledim.

Annem, kız kardeşime *o şey* demişti. Annem ondan uzaklaşmamı söylemişti.

Duyduklarımla ilgili öfkemi yutup sırtımı duvara yaslamak dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Ev sessizdi. Üçümüz birlikteydik. Grey hayattaydı. Bu kadarı yeterliydi.

Birkaç dakika boyunca sakinliğin tadını çıkardıktan sonra arama motoruna *Minotor* yazarak araştırma yaptım. Arama sonucunda eli baltalı, cüssesi ve kötülüğüyle karikatürize edilmiş iriyarı bir şeytani boğanın resimleri çıktı. Sıklıkla karın kasları, çatal toynakları ve parlayan kırmızı gözlerle tasvir ediliyordu. Bizi takip eden adama hiç benzemiyordu.

Wikipedia'daki makalede bir Yunan efsanesinden bahsedilmişti, usta zanaatkâr Daedalus tarafından bir labirentin merkezine hapsedilmiş et yiyen bir canavar olduğu yazıyordu. Aşağı doğru kaydırdım. Minotor, Dante'nin *Cehennem*'inde de geçiyordu ve bu bilgi ilgimi çekmişti çünkü Grey'in en sevdiği kitaplardan biriydi. Kitapta uzun uzun bahsedilmemişti, Dante ile Virgil, üstünkörü bahsetmişlerdi. Picasso birkaç gravüründe bu yaratığa yer vermişti. *Zindanlar ve Ejderhalar* ile *Assassin's Creed*'de de Minotorlar vardı. Bu bilgiler hiçbir işe yaramazdı.

Ayrıca bakınız bölümünün altında benzer yaratıkların bir listesi vardı. "Çin mitolojisinde yeraltı dünyasının koruyucusu" olan Öküz Başlı'yı tıklayarak insan ruhlarını yakalayıp cehenneme sürükleyen, ölüler diyarının iki koruyucusu olan At Surat hakkında bir şeyler okudum. Önceki sayfaya dönüp hayal meyal tanıdığım başka bir isme tıkladım: *Moloch*. "Çocuk kurban etmeyle ilişkili bir Kenan tanrısı." Dudaklarımı birbirine bastırarak yazıya göz attım, Kartaca'da kurban edilen çocukların arkeolojik kanıtları, Kronos'un çocuklarını yemesi.

Metnin yanında yer alan Peter Paul Rubens'in *Satürn Oğlunu Yiyor* tablosunu incelemek için durdum. Çizimde saçları ile sakalları beyazlamış çıplak bir erkek tanrı, elinde tuttuğu küçük çocuğun üzerine eğilmiş, bebeğin göğsündeki eti dişleriyle parçalıyordu.

"*Tanrım*," diye fısıldadım.

Telefonumu yere bırakıp ellerimi saçlarımda gezdirdim. Duş almaya ihtiyacım vardı. Uyumam gerekiyordu.

Üst kata çıktım. İki yatak odası vardı ancak bir tanesinde hiç mobilya yoktu, diğerindeki çift kişilik yatağın da çarşafı yoktu. Çıplak yatak lekeliydi ve yer yer çökmüştü. Kızın, odanın köşesinde, yapraklar ve kâğıt parçalarıyla kaplı, kokuşmuş battaniyelerden oluşan bir yuvada uyuduğunu düşündüm. Diz çökerek eskilikten yırtılmak üzere olan bir gazete kupürünü açtım. *Kayıp Çocuk* diye atılan başlığın altında küçük bir kızın siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Altında ise şöyle yazıyordu: *Phillip ve Samantha Young çiftinin tek kızları olan on bir yaşındaki Agnes Young beş gündür kayıp*. Parmak uçlarımı kızın yüzünde ve giydiği tanıdık beyaz pamuklu geceliğin üzerinde gezdirdim. Bir başka kupür de doksan altı yaşındaki Samantha Young'ın geçen yılki ölüm ilanıydı. *Sonunda sevgili kızı Agnes'e kavuştu*, yazıyordu. İki kupürü de katlayıp bulduğum yere geri koydum ama aklım tarihlere takıldı.

Daha sonra uzun bir süre dizlerimi çeneme kadar çekip kollarımı bacaklarıma doladım, duşta oturup akan suyun altında, nehirdeki bir taş gibi hareketsizce durdum.

Bir süre ağladım. Gözyaşlarım kolayca akmamış, birkaç sert hıçkırık kaburgalarımı zorlamıştı. Grey'in kayıp olduğu günler için, yanımızda olduğu için hissettiğim rahatlama hissiyle ağladım. Kendim için, uğruna çalıştığım ve istediğim hayat için, şimdi pamuk ipliğine bağlıymış görünen hayallerim için ağladım. Ağladım çünkü annem, kız kardeşimin tehlikeli olduğunu düşünüyordu ve bir parçam bunun doğru olduğunu biliyordu.

İşim bittiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Terli

tişörtüm ve kot pantolonumu tekrar giydim; tenim kumaşa işleyen tuz ve kir yüzünden isyan ediyordu.

Vivi'yle beraber oturma odasında Grey'in yanında uyurken Tyler, ilk nöbeti aldı. Edinburgh'da, kış için mevsim normallerinin dışında aydınlık bir gündü. Kaynayan kazandan dolayı oda sıcak ve havasızdı; içerisi çürüyen orman gibi kokuyordu ama önceki gece hiç uyumamıştık. Ondan önceki gecelerimiz de stresle, umut etmekle ve beklemekle geçtiği için uykuya direnemedim. Bu yüzden ağır ve rüyasız uykulara daldık. Ben haftalardır uyumadığım kadar derin uyudum, parmak uçlarım bir yandan Vivi'nin bileğine, diğer yandan Grey'in boğazına değiyordu. Nabızlarının ritmi melodi gibi hissettiriyordu.

Öğleden sonra bir ara kız -Agnes- eve döndüğünde etrafı puslu görerek uyandım. Bir süre onu izledim, ön pencerenin yanındaki sandalyede kucağında tüfekle oturuyordu. Tekrar uyandığımda gece olmuştu. Ev karanlıktı, mutfakta bir ışık yanıyordu. Vivi ile Tyler'ın -birkaç kadeh alkolden kaynaklandığını tahmin ettiğim yumuşak- baş döndürücü seslerini duyuyordum. Avucumu Grey'in yanağına koydum. Öğleden sonra bir ara ateşi düşmüştü ve teni artık ıslak değildi. Kollarındaki bandajları sıyırdığımda çiçekler solmuş, neden oldukları yaralar neredeyse iyileşmişti.

"Hey, evlat," diye fısıldadı çatlak bir ses.

Başımı kaldırdım. Grey'in gözleri bir parça aralanmıştı, yarım bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Uyanmışsın!"

"Şşşt," diyen Grey, zayıf bir kahkaha attı. "Kalkmadan önce birkaç dakika daha huzur içinde durmak istiyorum."

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldayarak yüzümü boynuna gömdüm. "Öldüğünü sanmıştım."

"Hey, hey. Hayır. Buradayım. Buradayım."

"Dairende bir ceset bulduk. Seni takip eden insanlar var. Boğa maskesi takan bir adam. Küçük kız -Agnes- seni burada bulabileceğini söylüyor."

"Ne kadar zamandır buradayım? O bizi bulmadan önce yola çıksak iyi olur."

"Kim o? Senden ne istiyor? Çocukken bizi o mu kaçırmıştı?"

Grey, parmaklarını saçlarımda gezdirip bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayır, çocukken bizi kaçıran kişi o değil."

"*Vogue*'da hatırladığını söylemişsin. Başımıza gelen her şeyi hatırladığını. Peki bize ne oldu?"

Mutfaktan bir ses geldi, Vivi homurdanarak bir kahkaha daha attı. "Burada başka kim var?" diye sordu Grey.

"Vivi ve Tyler."

"Tyler da mı geldi?"

"Ondan bir türlü kurtulamadık."

Grey gülümsedi. "Onu görebilir miyim?"

"Ne yapacağız, Grey? Şimdi nereye gideceğiz? Bizi her zaman bulabilecek bir düşmandan nasıl kaçabiliriz?" Grey, konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlenince öksürdü. "Bekle biraz. Sana su getireyim."

Ayağa kalkıp gerindikten sonra mutfağa gittim. Vivi kamı açık bir bluz ile kot pantolon giymişti, çıplak ayakları masanın üzerindeydi; ağzında karanfilli sigarası vardı ve

kulağının arkasına bir tane daha sıkıştırmıştı. Tyler'la kâğıt oynayıp viski içiyorlardı. Vivi'nin morsalkım dövmesi son gördüğümden beri büyümüştü. Şimdi sutyeninin altından göğüs kafesinin etrafına, düz karnı boyunca ve kot pantolonunun bel bandının altına inmeden önce Lady Hamilton portresinin etrafında kıvrılıyordu. Sarmaşıklarında mor renkli su çiçekleri vardı. Bazı yapraklar kıvrılmaya, çürüyerek kararmaya başlamıştı. Acaba bunu bilerek mi yapmıştı, yoksa mürekkebi solunca düzelttirmemiş miydi?

"Katılmak ister misin?" diye sordu Tyler, Vivi'nin karanfilli sigara dumanın arasından. Mutfak sıcak olduğu için gömleğini çıkarmıştı. Bakışlarımın üzerinde takılı kalmaması için kendimle mücadele ettim.

"Muhabbetin ve alkolün dibine vurmuşsunuz, saatten haberiniz yok," diyerek lavabodan bir bardak su doldurdum.

"Alkol toleransımız son derece yüksek," dedi Vivi.

"Bundan kastı, işlevsel kalabilmek için her gün ilaç niyetine en az birkaç kadeh içkiye ihtiyaç duyan yüksek fonksiyonlu sarhoşlar olduğumuz. Kafayı bulmak zorundaydık," dedi Tyler. "Grey nasıl?"

"Uyandı," dedikten sonra Tyler'a başımla işaret ederek, "Seni görmek istiyor," dedim. Tyler o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. Ona bir bardak su uzattım. "Ona götürürsün."

"Nasıl?" diye sordu Vivi.

"Halsiz. Onun güçlü olmasına çok alışmıştım. Grey'i böyle görmek kötü hissettiriyor."

"Tanrıya şükür, artık uyandı da bize ne yapacağımızı söy-

lüyor. *Bir* karar daha vermek zorunda kalsaydım..." Vivi kafasının patlayacağını gösteren bir hareket yaptı.

"Agnes nerede?"

Vivi, şaşkın görünüyordu.

"Kim?"

"Küçük kız."

"Ah. Çocuk silahla çatıya tırmandı. Eğer adam gelecekse muhtemelen gece geleceğini söyledi. Kendini Clint Eastwood* falan sanıyor."

"Ona biraz çay götüreyim." Su ısıtıcısı yoktu, bu yüzden ocağa bir tencere su koyup kaynamasını bekledim. "Grey'in ateşi düştü," dedim dolaplarda bardak ararken. "Yeterince güçlenir güçlenmez buradan gitmeliyiz. Bu durumda ayık olmanızı tercih ederim."

"Evet, evet," diyen Vivi, masanın üzerine eğilip Tyler'ın kartlarına bakıyordu.

Lavaboda kirden kabuk bağlamış iki kupa buldum. Tanıdık görünüyorlardı, dışları ham kil, içleri yeşil sırlı, kulpları kusurluydu. Altlarında *GH* damgası vardı, sanatçının baş harfleriydi. Gabe Hollow. Grey, onları Londra'dan buraya getirmiş olmalıydı. Ellerimi bir tanesinin etrafına koyup kavradım, çarkta parmaklarının altında dönerken tuttuğu gibi tuttum. Ellerim, bir zamanlar babamın ellerinin olduğu yerdeydi.

Bardaklara koyu renkli yapraklar atıp karıştırdım.

Oturma odasına geri döndüğümde Tyler ile Grey, kanepede birbirlerine sokulmuşlardı; Grey başını Tyler'ın omzu-

* Kovboy filmleri çekmesi ile ünlü bir oyuncudur. (e.n.)

na yaslamış, parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Merdivenlerde oyalanarak birbirleriyle usulca konuşmalarını dinledim. *Seni özledim*, *seni seviyorum* ve *özür dilerim* gibi rahatlatıcı mırıltılar durduğum yere kadar geliyordu. Agnes'i bulmak için yukarı çıktım. Odasındaydı, penceresinin hemen dışındaki çatıda oturuyordu, kararmış ayakları günbatımından sonra yerleşen yakıcı soğukta bile çıplaktı. Ona dumanı tüten çay fincanlarından birini uzattım. Bir an tereddüt ettikten sonra aldı.

Pencereden içeri girerek yanına oturup şehre baktım. Kış göğünün karla karışık yağmur ışığı, dünyayı gri tonlara boyamıştı. Bir süre sessizce çaylarımızı yudumladık.

"Sen de oradaydın," dedim sonunda. Tahminde bulunuyordum. "Düştün. Kız kardeşlerimizle beraber çocukken düştüğümüz yere. Ama sen bizim gibi eve dönemedin. Sıkışıp kaldın." Agnes çayını yudumladı. Bana karşı çıkmayınca devam ettim. "Sonra Grey seni bulup bir şekilde geri getirdi ama artık her neredeysen orada çok uzun zaman geçirmiştin. Orası, içine işlemiş, seni değiştirmiş olmalı."

"Yarı Yol gitmene asla izin vermez," dedi. "Tam olarak değil." Çay boğazını ıslatmış, pürüzlü sesini yumuşatmıştı. İlk kez sesi vahşi bir ton yerine neredeyse bir çocuk gibi çıkıyordu. "Bunun tek yönlü bir bilet olması gerekiyordu. Oraya giden şeylerin geri dönüş yolunu bulamaması gerekiyor."

"Neresi? Yarı Yol mu? Kız kardeşim oranın ölüm ile yaşam arasında bir yer olduğunu düşünüyor."

"Kız kardeşin haklı. Yaşayanlar ve ölüler arasındaki sınırda bir yer, gerçi ben orayı daha çok bir tür cehennem

olarak düşünmüştüm. Ölen her şey oradan geçiyor. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler. Çoğu şey olması gerektiği gibi hızla yoluna devam eder ama bazıları takılıp kalır. Genellikle insanlar. Gitmek istemeyenler ya da geride bıraktıkları tarafından yasları çok uzun süre tutulanlar. Eski bir halk şarkısı vardır, 'The Unquiet Grave'. Belki biliyorsundur?"

Fincanımın içine verdiğim nefes, çayın yüzeyinden yükselerek yüzümde sıcak, nemli bir bulut oluşturdu. Şarkıyı biliyordum. Şarkıda bir kadın ölüyordu ve sevgilisi onun yasını öyle bir tutuyordu ki bir yıl boyunca mezarının başında ağlıyor, huzur bulamıyor, hayatına devam edemiyordu. Agnes, yaşayanların kederinin ölüleri rahatsız edebileceğini, onları yaşam ile ölüm arasındaki bir boşlukta hapsedebileceğini mi söylüyordu? "Ölmediysen oraya nasıl düştün?"

"Çocukken günbatımında Holyrood Parkı'nda oynuyordum. Orada insanların perili olduğunu söylediği eski bir şapel kalıntıları vardı. Ailem, orada oynamamı yasaklamasına rağmen merak ediyordum. Yıkık bir kapının diğer tarafından bir ses duydum. Sesi takip ederken kendimi birden başka bir yerde bulmuştum. Sonra da geri dönüş yolunu bulamadım. Bazen yaşayanlar ile ölüler arasındaki perde incelir ve ölüler yaşayanlarla konuşup, onları cezbederek bulundukları yere çekerler."

"Bizim başımıza bu mu geldi?" diye fısıldadım.

Agnes, çayını yudumladı. "Yılbaşı gecesi mi kayboldunuz?"

"Saat gece yarısını vururken."

"Bir yıl ile diğer yıl arasında. Mantıklı. Perde, eşik zamanlarında en ince halini alır. Günbatımı, gün doğumu, gece yarısı." Çocuk gibi görünmesine rağmen Agnes bir çocuk

gibi konuşmuyordu. On yıllardır kayıptı. Akıl yaşını merak ettim. "Eğer yıkık bir kapının yakınındaysanız ölülerin seslendiğini duymuş ve sesi takip etmiş olabilirsiniz."

"Old Town'da, birkaç hafta önce yanan bir evin sokağındaydık. Ön kapı çerçevesi dışında her şey yıkılmıştı. Ama kapı hâlâ orada, ayakta duruyordu."

Agnes başını salladı. "Eskiden bir mekâna açılan ama artık başka bir yere açılan bir kapı."

"Sen geri döndün. Bizim gibisin."

"Ben sizin gibi değilim. Şimdiye kadar farklı olduğunuzu anlamış olmalısın. Sence neden bu kadar güzelsiniz? Neden bu kadar açsınız? Etrafınızdakilerin iradesini nasıl kırabiliyorsunuz? Topraktan fışkıran ölüm çiçekleri gibisiniz. Bakması güzel hatta sarhoş edici; fakat çok yaklaştığında altında daha fazlası olduğu fark edilen türden bir şey. Doğadaki güzellik genellikle böyledir. Bir uyarı. Bir kamuflaj. Anlıyor musun?"

"Hayır." Ama temel olarak ne demek istediğini anlamıştım. Kurtboğan çiçeği mor, uhrevi taç yapraklarında aniden öldürebilecek bir zehir gizliyordu. Zehirli ok kurbağaları mücevherler kadar güzeldi ancak derilerini kaplayan zehrin bir gramı binlerce insanı öldürebilirdi. Aşırı güzellik tehlike demekti. Aşırı güzellik ölüm demekti.

"Kanınızdaki bir şey dilediğiniz zaman yaşayanlar ile ölüler arasındaki yere gidip gelmenizi sağlıyor."

"Peki, o zaman sen nasıl geri döndün?"

"Derime kız kardeşinin kanıyla çizilmiş rünler sayesinde. Ölüm rünü." Agnes, elimi tuttu ve parmağıyla avucuma alt

kısmında üç çatal bulunan, ters ok şeklinde bir çizgi çizdi. "Geçiş rünü." Agnes, büyük M harfi çizdi. "Yaşam rünü." Bu kez ilk rünün tersini çizdi, tepesinde üç çatal olan bir çizgi. "Grey, bunu çözmüştü. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ölülerin, yaşayanların dünyasına geçmesini sağlayan kan ve başka bir dilde yazılmış bir büyü."

"Ama sen ölü değilsin."

"Hayır. Ama sizi avlayan adam ölü. Ben burada kalabilirim çünkü buraya aitim, hiç ölmedim. O adam sadece Grey'in kanı ile rünleri kullanarak geçici olarak geçiş yapabilir."

"Bizi farklı kılan ne? Neden geri gelebildik? Kanımız neden istediğimiz gibi gelip gitmemizi sağlıyor?"

"Kız kardeşiniz kurnaz biri. Bir düzenbaz. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt." Agnes, uzanıp kangren olmuş parmak ucunu boğazımdaki yaranın üzerinde gezdirdi. "Sizi kurtarmak için yapamayacağı şey olduğunu mu sanıyorsun? Aşmayacağı bir çizgi? Yapmak istemeyeceği bir fedakârlık?"

"Anlat. Bana gerçeği anlat."

"Daha mutlu bir hayat yaşamak istiyorsan bilmemen daha iyi olur."

"Bilgi güçtür."

"Ve cehalet mutluluktur."

O sırada aşağıdan boğuk bir inilti, ardından bir gümbürtü geldi. Agnes elini boğazımdan çekti. Bir an birbirimize baktık, gözlerimizde aynı soru vardı. *Bunu sen de duydun mu?* Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Vivi'nin çığlığıyla harekete geçtik. İçeri girmek için çabalarken eski çatı kiremitlerinden

aşağı kaydım. Agnes, benden daha hızlı, daha küçük ve daha çevikti. Ben kendimi pencereden içeri attığımda o çoktan merdivenlere varmıştı bile. Kollarım ve bacaklarım rüzgârda savruluyordu, adrenalinim tavan yapmıştı. Cam kırılması ve acı bir çığlık sesinden sonra Tyler'ın küfürlerini duydum. Merdivenleri üçer üçer çıktıktan sonra tüfeğini odanın diğer ucuna doğrultmuş olan Agnes'in arkasında durdum.

Adam bizi bulmuştu. Bir eliyle Grey'i saçlarından tutmuştu; Grey'in çenesi göğsüne değiyor, hastane önlüğü kan ile kusmuktan oluşan bir Jackson Pollock resmine benziyordu. Üzerinde hâlâ göbeği açık bluzu ile kot pantolonu olan Vivi'yi ise omzunun üzerine kaldırmıştı. Vivi ısırıyor, tırmalıyor ve tekmeleyerek adamdan kurtulmaya çalışıyordu. Tyler, kırık bir şarap şişesini sallayıp adamın göğsüne saplamaya çalıştı ama çok yavaştı, refleksleri içkinin etkisiyle yavaşlamıştı. Boynuzlu adam yumruklarından birini suratının tam ortasına indirdikten sonra Tyler, bir et yığını gibi yere yığıldı.

Agnes, çığlık attı. Adam bize doğru baktı. Agnes, tüfeği pompalayarak tereddüt etmeden tetiği çekti. Silah ateş alıp adamın omzunu leke içinde bırakmasına rağmen bir damla kan akmadı. Homurdanarak Vivi'yi yere atıp Grey'i bıraktıktan sonra bize doğru ilerlemeye başladı. Agnes, tekrar ateş edince adam küplere bindi. İkinci atışla ölü bedeninden kopan et parçası ve kemikten oluşan maskesinin parçalanan kısımlarının pirinç tanesi gibi etrafa saçılması bile onu durdurmaya yetmedi. İkimizi de duvara çarptı, ahşap ve alçıpan ağırlığımızın altında kâğıt gibi parçalandı. Birden her şey

karardı, üzerimdeki iki bedenin ağırlığı, boynum ile sırtımın yumuşak kısımlarına batan moloz yığınları yüzünden nefesim kesildi. Adamın ağırlığı üzerimden kalktığında nefes alabildim. Dünya bulanıklaştı ve bir acı dalgası hissettim. Öksürdükten sonra yere bir parça kan tükürdüm.

Duvardan fırlayıp mutfak zeminine düşmüştük. Agnes'i üzerimden itip ayağa kalktım. Vücudunun ne kadar gevşek olduğunu, boynunun çirkin açısını görmezden gelmeye çalıştım. Uzuvlarımdan hiçbirinin kırılmamasına rağmen her nefes alışımda kaburgamda hissettiğim acı nefessiz kalmama neden oluyordu. Duvardaki delikten sendeleyerek geri dönerken deliğin sürünen şeyler ve siyah küfle dolu olduğunu fark ettim. Tyler yerde yatıyordu, yüzünün bir tarafı kanlı ve çöküktü. Oda darmadağınıktı ve ön kapı açıktı.

Kız kardeşlerim ile adam ortalıkta yoktu.

Tyler'ın hayatta olup olmadığını kontrol etmek için durmadım. Grey'in bıçağını ceketimin cebinden çıkarıp ön merdivenlerden sokağa fırladım. Köprücükkemiğimde gözlerimi yaşartan keskin bir acı vardı. Çok uzakta olmayan bir yerde Vivi hâlâ dövüşüyor, adama cehennemi yaşatıyordu. Onun boğuk çığlıklarını, yumruklarının adamın tenine vuruşunu köşeden duyabiliyordum. "Vivi!" Çığlık atmaya çalıştım ama çarpmanın etkisiyle ciğerlerimde, boğazımda bir şeyler ezilmiş olduğundan hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Koşmaya çalıştım ancak çok hızlı hareket etmeye kalktığımda sendeleyerek savruluyordum. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirdim.

Sonra Vivi'nin çığlıkları aniden kesildi, suya daldırıl-

mış sıcak metal gibi söndü. Cansız bedeninin başında duran adamı bulmayı bekleyerek köşeyi döndüm ama sokak boştu. Burnuma duman ve çürük kokusu geldi. Bir avuç kuru yaprak, kaldırım taşlarının üzerinden döne döne bana doğru geldi.

Başka bir şey yoktu.

İkisi de gitmişti.

İkisi de kaçırılmıştı.

"Hayır," diye homurdandım, sokakta topallayarak ilerliyordum. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Gitmiş olamazlardı.

Gitmelerine izin veremezdim. İkisinin de.

Yeniden olmazdı.

Kapılara ve pencerelere vurdum, yaralı bir hayvan gibi inledim. "Vivi! Grey! Vivi! Grey!" Kapı kollarını tıklattım, zilleri çaldım. Pencerelerin ışıkları yandı. Uykulu ev sakinleri kapıya çıkıp küfürler savurdu. *Saatin kaç olduğunu bilmiyor muydum?*

Şu anda durduğum yerden çok uzak olmayan bir yerde, kız kardeşlerim dünyadaki bir çatlaktan sürüklenmişti. Nasıl takip edeceğimi bilmiyordum. Bilen tek kişi çürümüş uzuvları olan küçük bir kızdı ve çoktan ölmüş olabilirdi. Tyler da ölmüş olabilirdi.

Göğsümde bir şey sıkıştı, ciğerlerimi deldi. Daha fazla dayanamadım. Sokağın ortasında dizlerimin üzerine çökerek kırık kaburgalarıma rağmen nefes almaya çalıştım, siren seslerini duyana kadar alnımı kaldırım taşlarına dayayarak ağladım.

17

POLİS BENİ TUTUKLAMAK için gelmeden önce sersemlemiş bir halde Agnes'in evine geri döndüm. Olanları nasıl açıklayabilirdim? *Gördüğünüz gibi memur bey, kız kardeşlerim kaçırıldı ve bilinmeyen nedenlerle gizemli bir arafa götürüldü. Bunun ilk kez olmadığından şüpheleniyorum.*

Ön kapıyı kapattıktan sonra perdeleri çekip bir ışık hariç hepsini kapattım.

Tyler hayattaydı. Agnes değildi.

Mutfakta yerde, onun küçük, yorgun bedeninin yanında oturmuş sessizce ağlıyordu. Göz çukurlarından çiçekler fışkırıyor, ağzından sarmaşıklar çıkıyor, yüzü ile boynunu yosunlar kaplıyordu. Agnes'in diğer tarafına otururak elimi Tyler'ın çıplak omzuna koydum. Bir süre öylece oturduk, gözyaşlarımız yanaklarımızdan süzülüyordu. Sonra Agnes'in kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdum. Cildi şimdiden kurumuş gibiydi, eklemleri gıcırdayarak bozulmaya

başlamıştı. Leş çiçekleri, tırnak yataklarının altından büyüyor, çiçeklerine yer açmak için tırnaklarını çatlatıyor ve soyuyordu. Karıncalar ve böcekler çoktan yüzünün yumuşak oyuklarını kendilerine yuva edinmişlerdi. Kızın keskin kokusu sıcak mutfak havasına küflü, vahşi bir tat veriyordu.

Tyler, bana baktı. Damarı patladığı için gözlerinden biri kıpkırmızıydı. Altındaki elmacıkkemiği garip bir şekilde çıkıktı, kırılmıştı ve elini acıyla yüzüne bastırıyordu. Yüzünde bir arayış ifadesi vardı. Sorgular gibiydi.

Başımı salladım. "Onları aldı," diye mırıldanmayı başardım. "Takip edemedim. Ben... Onları... kaybettim. İkisini de kaybettim."

Tyler, hiçbir şey söylemedi.

Agnes'in cesedini şöminede yaktık. Onu boş bir evin zemininde terk edilmiş, ölümü fark edilmeden ve yası tutulmamış bir şekilde bırakmak yanlış gelmişti. Onu kaldırdığımda, uzun süre önce devrilmiş bir ağaç gibi hafif ve içi boştu. Kullandığı battaniyelere sarıp birlikte uyuduğu gazete kupürlerini çıra olarak kullandık. Çok uzun sürmedi. Ateş, et ve saç değil, yosun ile orman ateşi gibi kokuyordu.

Artık her neredeyse, umarım sonunda huzur bulmuştur.

"Sanırım bir planın var," dedi Tyler çiçekli gömleğinin düğmelerini iliklerken. "Siz Hollowların her zaman bir planı var belli ki."

Başımı salladım. "Planları yapan kişi ben değil, Grey'di. Ben talimatlarına uyarım, yani takipçisiyim. Karşı koymadım bile. Agnes, onu vururken orada öylece durdum. Bir *çocuğun* beni savunmasına göz yumdum."

"Dövüşmemek iyi bir fikirmiş," diyen Tyler, parmak uçlarıyla kırık elmacıkkemiğine dokunuyordu. "Bak, sen Grey'in kız kardeşisin. Onun kadar güçlü, akıllı ve açıkçası onun kadar korkutucusun. Onların peşinden nasıl gideceğiz?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun çünkü daha önce orada bulundun. *Onların peşinden nasıl gideceğiz?*"

Burnumdan soluyarak, "Ölüler diyarına nasıl gidilir?" dedim. Gitmeye çalıştığımız yerin orası olduğundan emindim. Burası ile hiçlik arasındaki garip bir boşluk.

"Sanırım ölmek, seni oraya götürebilir ancak bu kalıcı bir durum olur."

Gözlerimi ona diktim. "Senin için öyle olmadı ama."

"Evet, şey. *Bunu* bir daha yapmamayı tercih ederim."

"Sorun değil," derken merdivenlere doğru gitmiştim bile. "Tek başıma gidebilirim. Küveti dolduracağım, ölene kadar beni suyun altında birkaç dakika tut, sonra çıkarıp kalp masajı yap. O sırada ben onları bulurum." Sanki bunu bir filmde görmüş ya da bir kitapta okumuştum. Orada işe yaramıştı, burada neden yaramasındı ki? Adrenalinim düşmeden ve korkuya kapılmadan önce Tyler'ın *evet* demesini istedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kusacakmış gibi hissediyordum. Onun, yüzeyin altında çırpınırken beni tuttuğu, yanan ciğerlerimin bir su selini içine çektiği o korkunç anı hayal etmeye başlamıştım bile.

"Iris," diyen Tyler, beni geri çekti. "Seni boğmayacağım. Benden bunu yapmamı isteme."

Elimi onunkinden çektim. "Onu kurtarmak istiyor mu-

sun, istemiyor musun?" Bağırdım çünkü cesaretimin kırıldığını hissediyordum. Her zaman kız kardeşlerim için ölmeye hazır olduğumu düşünmemiş miydim? İşte fırsatını bulmuştum, bunu değerlendiremeyecek kadar güçsüz müydüm?

"O zaman ikimiz gitmeliyiz," dedi Tyler. "Birlikte."

İçimi çektim, sakinleşmiştim. "Gözün berbat görünüyor."

"O iblisten tam gözüme bir sağ kroşe yedim. Açıkçası ölmemiş olmam bile mucize. Narin kemik yapım, fiziksel mücadele için uygun değil."

Buzluktan eski bir dondurulmuş sebze torbası alıp ona fırlattım. İkimiz de hastaneye gitmeliydik ama havada hâlâ uhrevi bir şeyler vardı. Eğer bu gece onları takip etmezsek, bir daha asla takip edemeyeceğimizi düşündüm. İmkânsız şeylerin mümkün olduğunu unutacaktık. Ya şimdi ya asla durumuydu bu. Yapmak zorundaydık.

Perdeyi biraz aralayıp simsiyah Edinburgh gecesine baktım. Dışarıda bir yerlerde başka bir yere açılan bir kapı, kızlar ile oğlanların bir daha asla görülmemek üzere içine girdikleri bir çatlak vardı.

Yani, neredeyse hiçbirinin.

Üçümüz bir şekilde geri dönmüştük. Bir yolunu bulmuştuk.

"Grey, sana hiç çocukken bize ne olduğundan bahsetti mi?" diye sordum, sebze poşetini yüzüne bastıran Tyler'a. Agnes'in bedenini saran alevler yerini dumanlara ve kemiklere bırakmıştı.

"Tabii ki hayır. Eğer bana gerçeği söyleseydi hikâyeyi hemen *Daily Telegraph*'a satardım." Ona ters ters bakınca Tyler gözlerini devirdi. "Şaka yapıyorum. Bunu sormam bile yasaktı."

"Hiç merak etmedin mi?"

"Ah, merak ettim tabii. Reddit başlıklarını okuyarak, herkes gibi çözülmemiş suç özel programlarını izleyerek büyüdüm. *Elbette* cevabı bilmek istedim. Bazen sarhoş olduğunda sanki başka birinin başına gelmiş gibi belli belirsiz bir şekilde anlatırdı. Neredeyse... dünyadaki bir çatlaktan düşen ve kendilerine korkunç bir şey yapan bir canavarla karşılaşan üç kız kardeş hakkında karanlık bir peri masalı gibiydi."

"Canavar onlara ne yapmıştı?"

Tyler bana baktı, bezelyeleri hâlâ yüzüne tutuyordu. "Kesin olarak bilmiyorum, Küçük Hollow. Ama hayal edebiliyorum. Ya sen?"

Agnes'in düşürdüğü yerden tüfeği almaya gittim. Daha önce hiç silah tutmamıştım, beklediğimden daha ağır ve daha ölümcül hissettirmişti.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu Tyler.

"Başa dönüyoruz."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak, Tanrı aşkına. Ne *demek* istiyorsun?"

"Bak, başımıza ne geldiyse burada, Edinburgh'da geldi. Old Town'da oldu, buradan çok uzakta değil. Orada bir kapı var. Yani en azından önceden vardı. Eskiden bir mekâna açılan ve artık başka bir yere açılan bir kapı. Oraya geri döneceğiz. Onları takip etmenin bir yolunu bulacağız."

Tyler, Vivi'nin sırt çantasını Agnes'in mutfağından aşırdığı yetersiz malzemelerle doldururken ben de av tüfeğinin nasıl doldurulacağına dair bir YouTube videosu izledim. Paltolarımızı giydik, onunki gülünç, benimki ise işlevsel görünüyordu. Grey'in bıçağını cebime koyduktan sonra yola çıktık.

Edinburgh şafak öncesi karanlığa gömülmüştü. Saint Giles Katedrali'ne, kaybolduğumuz sokağa yöneldik. Old Town'ın dar sokaklarında titreyerek yürüdük, o gece attığımız adımları takip ettik ancak bunları kendi anılarım olduğu için değil, polis raporları ile ailemin tanık ifadelerinden hatırlıyordum.

Grey'in enerjisi buradaydı ama bir fısıltı kadar belirsizdi. Yakın zamanda buraya gelmemişti. Muhtemelen yıllar önce buradaydı. Vivi ile benim enerjimi de hissettim. Evet, bu yoldan yürümüştük.

Ve işte oradaydık. *O* sokaktaydık. Yolun kenarlarındaki taş duvarlar birbirlerine yakındı, önümde uzanan yolu sonuna kadar görebiliyordum. Polisin neden üç çocuğun ailelerinin burnunun dibinden kaybolmasının imkânsız olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum çünkü gerçekten *imkânsızdı*.

"Burayı biliyorum," dedim sessizce. "Noel için büyükannem ile büyükbabamı ziyarete gelmiştik. Tam havai fişekler patladığı sırada bu caddede yürüyorduk. Annemle babam hemen arkamızdaydı." Ellerimi tuğlaların üzerinde gezdirdim. Burada olmak yanlış gelmişti, ölüleri rahatsız ediyormuş gibi hissediyordum. "Bu," diye fısıldarken taş bir terasa bakıyordum. Diğerlerinden daha yeniydi. Tuğlalar sepet örgüsü şeklinde döşenmişti, henüz yüzyılların kiriyle kaplanmamıştı. "İşte bu."

Ön kapının sağındaki kaldırım taşlarına yerleştirilmiş bronz bir plaket vardı. *Ocak 2011'de bu noktada, Grey, Vivi ve Iris Hollow kardeşler otuz bir gün kayıp kaldıktan sonra sağ salim bulunmuşlardı.* İsimlerimiz, muhtemelen buraya

gelen ve şans getirmesi için bronzları ovuşturan turistler tarafından altın gibi parlatılmıştı.

Anılarım güvenilmezdi, her seferinde biraz daha farklı hatırlıyor olmam, onların doğruluğundan emin olmamı daha da zorlaştırıyordu. Artık hangilerinin bana ait olduğundan, hangilerini daha eksiksiz bir tablo oluşturmak için başka yerlerden öğrendiğimden emin değildim. O gece bu sokakta yürüdüğümü mü, yoksa sadece geri döndüğümü mü hatırlıyordum?

"Ev, kaybolduğumuz geceden yalnızca birkaç hafta önce yanmıştı," dedim. "Sadece binanın iskeleti kalmıştı."

Tyler başını salladı. "Evet, herkes resimleri gördü."

"Resimler mi?"

Tyler bana baktı. "Kendini *internette* aratmadın mı?"

"Açıkçası ailemi yok eden felaketle ilgili bir şey okumaktan kaçınmaya çalışıyorum."

Tyler içini çekip telefonunu çıkardı ve Google'da *Hollow kardeşlerin kayboluşunu* aradı.

Bana gösterdiği resim Reddit'te, *r/Unsolved- Mysteries*'e gönderilmişti ve "*Hollow kardeşlerin kaybolduğu gün Edinburgh 'daydım ve (sözde) olay sırasında bulundukları sokaktan bir sürü fotoğrafım var. Ne düşünüyorsunuz?*" başlığıyla paylaşılmıştı. Resmin altında yazar, mütevazı ebeveynlerimizin hikâyesinin doğru olmasının mümkün olmadığını belirtiyordu. Onun etkileyici teorisine göre annemiz bizi seks tacirlerine satmış, bir ay sonra medyadan gelen tepkiler üzerine paniğe kapılıp bizi geri satın almıştı. Hipotez saçma olsa da sokağın o güne ait resimleri yeterince gerçek görü-

nüyordu. Fotoğraflara göz attıktan sonra aşağıya inerek bazı yorumları okudum.

Üzgünüm ama ailesinin gözetimindeki üç çocuğun bu sokakta kaybolmasının imkânı yok, HİÇBİR ŞEKİLDE OLMUŞ OLAMAZ. Ne kazanacaklarını ya da kızlarını bir ay boyunca polisten nasıl sakladıklarını bilmiyorum ama Cate ile Gabe Hollow kesinlikle bu işin içindeydi.

> Her iddiasına varım ki kendi çocuğunuz yok. Çocuklarınızı gözünüzün önünden ayırmadığınızı düşünseniz bile bir anda puf diye ortadan kaybolabilirler. Küçük sinsi veletler. Örnek vermem gerekirse üç yaşında bir oğlum var. Dün markette arkasından gidiyordum. (Alt raflardaki şeyleri işaret edip ne olduğunu tahmin etmeyi seviyor. "Bu makarna mı? Bu makarna mı? Peki ya bu, bu makarna mı?" Son dakika haberi, evlat: Makarna reyonunda olmadığın sürece, genellikle makarna değildir. Eğlenceli zamanlar.) Her neyse, köşeyi dönüp bir sonraki reyona geçti, ben de peşinden gittim fakat oraya vardığımda ortada yoktu, başka reyonlara bakmama rağmen ortada yoktu. Onu on dakika sonra otoparktaki bir bankta hoş, yaşlı bir kadınla beklerken buldum. Bu olay o anda bana Hollow kardeşleri hatırlattı, açıkçası olayla ilgili fikrimi değiştirdi. Benim teorim, kızlar ailelerinin önünden yürürlerken yanlış yola saptılar, kayboldular ve bir ay sonra olayın gidişatından korkan bir sapık tarafından bulundular.

> Evet ama bu sokakta köşe bile yok. Önden koşup köşeyi döndükten sonra ortadan kaybolmaları gibi bir şey değil bu. Cate Hollow, kendisi de bu caddedeyken ortadan kaybolduklarını iddia ediyor. İki saniye diyor. İki saniyeliğine kocasını öpmek için başını çevirmiş ve bu süre içinde üç kızı ses bile çıkarmadan ortadan kaybolmuş, öyle mi? Tekrar söylüyorum. HAYATTA OLMAZ.

Tyler'ın telefonunu ona geri verirken, "Ailem hakkındaki komplo teorilerini okumama gerek yok," dedim. "Sana şunu kesinlikle söyleyebilirim ki bu işte onların parmağı yok."

"Okumaya devam et, olur mu?" diye ısrar etti Tyler.

Bir sonraki yoruma doğru kaydırdım.

Pekâlâ, desteksiz duran kapı çok ürkütücü. Bunu daha önce nasıl görmedim?

> Bana ormanın derinliklerindeki rasgele merdivenler hakkında paylaşım yapan arama-kurtarma görevlisini hatırlattı. Cate Hollow, onları son gördüğünde kızlarının yanmış evin hemen yanında oynadıklarını söyledi. Acaba bununla bir ilgisi var mı?

> Tam olarak nereden geldiğini bilmiyorum ama halk arasında anlatılanlara göre insanların (çoğunlukla çocukların) ormanda buldukları bağımsız kapılardan geçtikten sonra kaybolduğuna dair hikâyeler duymuştum. Çocukluğumda büyükannemlerin evinin yakınında, daha önce üç çocuk kaybolduğu için yaklaşmamızın yasak olduğu harabeler vardı.

Çocuk çocuktur, bu nedenle kendimizi tutamadık ve araştırmaya gitmemize rağmen Edinburgh'dekine benzeyen bir kapıdan başka bir şey bulamadık. O kadar korkmuştuk ki eve kadar koştuk ve bir daha geri dönmedik.

> Bunun gerçek teoriler için bir başlık olduğunu hatırlatırım, peri masalları için değil. Bunun da uzaylıların kaçırılmasıyla ilgili bir başlığa dönüşmesine izin vermeyelim (yine).

> Tabii, tabii. Bununla birlikte... İçinden geçmeyi deneyecek kadar cesur olan var mı?

> Ne yazık ki artık orada değil. Kızlar döndükten birkaç hafta sonra yıkıldı ve ondan sonra yeni bir ev inşa edildi. Ama evet, belli ki Hollow kardeşlerin kayıp olduğu süre boyunca pek çok insan buradan geçmiş. Polisler, gönüllüler, adli tıp vs. Tekrar söylüyorum, bu Narnia'ya açılan bir kapı değil.

> Kahretsin! Bay Tumnus*'la tatlı tatlı sevişme hayallerim bir kez daha suya düştü!

Yukarı kaydırarak resme geri döndüm. On yıl önce dandik kameralı bir telefonla çekilmiş, düşük kaliteli, kumlu görüntüye sahip, garip bir şekilde kırpılmış bir fotoğraftı. Taş bir evin kararmış kalıntılarını, bantla kapatılmış, bazı tuğlaların kaldırıma yapışmış halini gösteriyordu. Bağımsız kapı girişi ürkütücüydü. Bir tuhaflık olduğu görülüyordu. Ben de ormanda terk edilmiş merdivenlerle ilgili hikâyeler duymuştum, insanların her ne sebeple olursa olsun bu

* *Narnia Günlükleri:* Aslan, Cadı ve Dolap (2005) oyuncu kadrosunda James McAvoy tarafından canlandırılan karakter. (e.n.)

merdivenlere yaklaşmamaları konusunda uyarıldıklarını biliyordum. Bazılarının resimlerini görmüştüm, yersiz ve uhrevi hissettiriyorlardı. Yanmış kapı da aynı etkiyi yaratmıştı.

Kaybolduğumuz geceyi çok iyi hatırlayamasam bile geri döndüğümüz geceyi hatırlıyordum. Tam olarak bu noktada, kız kardeşlerimin arasında çıplak bir şekilde titreyerek durduğumu, Grey'in bana ve Vivi'ye bir şeyler fısıldadığını, ikimizin bir tutam saçını kulağımızın arkasına sıkıştırdığını, soğuğun tenimi nasıl gerip uyuşturduğunu, sanki başka birine aitmiş gibi hissettirdiğini, beklerken nasıl kıpırdamadan durduğumuzu, konuşmadığımızı, genç bir kadının sokaktan aşağı yürürken çığlık attığını ve karanlıkta duranların biz olduğumuzu fark edince şarap şişesini yere düşürdüğünü, bize doğru koştuğunu, ağır paltosunu omuzlarıma örttüğünü, kazağını çıkarıp Vivi'ye verirken komşulara polisi aramaları için bağırdığını hatırlıyordum. Kaygan kaldırım taşlarından yansıyan kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıkları, ambulansla hastaneye götürülüşümüzü, üçümüzün bir sedyenin üzerinde alüminyum battaniyelere sarınmış bir şekilde sert ışık altında birbirimize dayanarak oturduğumuzu, Grey'in hemşirelerin kan almasına izin vermediğini ve onu ikna etmeye çalıştıklarında çıldırdığını, hemşirelerin, "Zaten yeterince şey yaşamadılar mı?" gibi şeyler fısıldayarak geri çekildiklerini, Gabe'in Vivi'yi kucağına aldıktan sonra onun küçük yüzünü ellerinin arasında tutuşunu, yüz ifadesinin sevinçten arayışa ve sonra da şaşkınlığa geçişini de hatırlıyordum. Sanki o anda bizde yanlış bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi.

Ertesi gün Cate'in Grey'i hastaneden çıkardığını, küçük bacaklarını annemizin beline doladığını hatırlıyordum.

Grey'in annemizin omzunun üzerinden bana baktığını, onu saran kolların rahatlığında güven içinde ışığa doğru ilerlediğini hatırlıyordum.

Kız kardeşimin bir anlığına benimle göz teması kurduğunu, dudaklarının kenarındaki sırıtış kıvılcımını hatırlıyordum.

Göz kırptığını hatırlıyordum.

Bir sürü şeyi hatırlayabilmeme rağmen kadının bizi sokakta bulmasından sadece birkaç dakika önce nerede olduğumuzu hatırlayamıyordum.

O kısım yoktu. Ondan önceki her şey kapkara bir boşluktu.

"Kapı," diyerek fotoğrafı yakınlaştırdım. Her ne kadar biraz odağın dışında kalsa da taşın dibinde büyüyen beyaz çiçekleri seçebiliyordum. Tyler'a, "Artık eskisi gibi görünmese bile burası hâlâ aynı yer," dedim. "Onu hâlâ hissedebiliyorum. Hepimizi hissedebiliyorum." Elimi yeniden inşa edilen evin parlak siyah kapısına koydum. "Buradan geçtik. Bu yoldan geldik."

Bunu hissedebiliyordum. Grey'in nabzını ahşapta hissettim, bir kuşun kalbi kadar zayıftı.

Derin bir nefes alıp tiksintimi yuttum. Son on yılın çoğunu bu yeri unutmaya çalışarak geçirmiştim. Çocukluğumda burada başıma gelen, beni zehirlemeye devam eden radyoaktif maddeye benzer bu şeyin üzerine çimento dökmüştüm. Büyümek için yanıp tutuşuyordum. Üniversiteyi bitirmek, kariyer sahibi olmak, yetişkinlerin her zaman şikâyet ettiği günlük hayatın küçük stresleriyle meşgul olmak istiyordum. Faturalar. Vergiler. Sağlık sigortası. Diş hekimi. Yılların geç-

mesini, uzamasını ve üst üste yığılmasını, kendimle burası arasına mümkün olduğunca çok zaman koymayı istiyordum.

Ama işte yine buradaydım, kardeşlerimin gittiği yere, bir daha dönmemeye yemin ettiğim yere dönerek onları bulmaya çalışıyordum.

"İşe yaramak zorunda," diye kendi kendime fısıldarken kapıya bakıyordum. "Yaramalı, yaramalı, yaramalı."

Kolu çevirdim. Kilitli değildi. Kapıyı iterek açtıktan sonra içeri girdim.

"*Hollow*," diye homurdandı Tyler. "Yabancı evlere öylece giremezsin! Buraya geri dön."

"Hayır," dedim. Beni geri çekip koridordan çıkaramayacağı kadar uzaklaşmıştım. "Onları bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Çenem titriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"*Belli* ki burada değiller," dedi Tyler. "Burası yalnızca bir ev!"

Boğazım düğümlenmişti. Haklı olduğunu biliyordum çünkü bunu hissedebiliyordum. Grey ile Vivi burada değillerdi ve çok uzun zamandır burada bulunmamışlardı. Geride bıraktıkları enerji on yıl öncesine aitti, artık toz haline gelmişti. Beni onlara bağlayan bağ zayıflayıp incelmişti. Ama yine de sahip olduğum tek şeydi. Karanlık koridorda ilerledim.

"*Seni burada bırakacağım*," dedi Tyler, beni takip etmeye devam ederken. Salon bozuk bir şeyle beraber süt ve idrar gibi kokuyordu. Bu kokuyu, birkaç kez çalıştığım bebek bakıcılığı işinden biliyordum. Bir yerlerde kombi yanıyordu. Bebek kokusunu yağlı, katı bir şeye dönüştürüyordu. Şubat

soğuğundan sonra etrafımı saran sıcak hava çok ağır geldi. Koltuk altımdan ve avuçlarımdan ter fışkırıyordu. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Burada bize ait belli belirsiz izler var," dedim, koridorda ilerlerken parmaklarım duvarda geziniyordu. "Evin temelinde. Daha önce buradaydık. Bu yer bizi hatırlıyor."

Koridor, hafifçe aydınlatılmış bir mutfak ile oturma odasına açılıyordu. Kızıl saçlı bir kadın, kanepede oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde bebeğini emziriyordu.

Avucum hâlâ duvardaydı, taşın nabzını hissediyordum. Tyler, ceketimin arkasını çekiştiriyor, beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kadın gözlerini açıp bizi gördü. Bebeği sıkıca kavrayıp ayağa kalktıktan sonra çığlık atmaya başladı.

Üç büyük adım atıp kadının yanına gittikten sonra parmağımı ağzına soktum. Damardan eroin vermişim gibi anında etki etti. Kadının kasları gevşedi, aşkından sarhoş olmuş gibi başını omzuma yaslarken bebeği aramızda sıkıştı.

Zar zor nefes alıyordum. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. Fotoğrafçıdan beri. Hayatımda ilk defa kasıtlı olarak yapıyordum. Her zaman kontrolüm dışında gelişen lanetli bir güç olmuştu. Grey'in dediği gibi beni güçsüzleştiren bir şeydi.

İçimi yakan öfke dışında değişen neydi bilmiyordum. Midem kanla dolmuş, ağzım salgıladığım zehirle kaygan-laşmıştı. İnsanlara bir şey yaptırdığım diğer iki seferde saldırganlar, savunmasız hissetmemden ve kendime güvenmeyişimden beslenmişlerdi.

Bu defa ziyafet çekecek olan bendim.

"Adın ne senin?" diye sordum kadına.

"Claire," diye cevap verdi.

"Bana kız kardeşlerimin nerede olduğunu söyle, Claire."

"Sana ne istersen söylerim," diye fısıldadı Claire usulca. Sevgiyle. Köprücükkemiğimi öperken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Gözlerindeki korkuya rağmen dudakları ona ihanet ediyordu. "Sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Grey'in nerede olduğunu söyle. Vivi'nin nerede olduğunu söyle."

"Grey*," dedi kadın. "Gri... taşların ve fırtına sırasındaki gökyüzünün rengidir."

"Bana nerede olduğunu söyle!"

"Kahretsin, Iris!" diye tersledi Tyler. "Kadın bilmiyor!"

Tyler, dudağı titremesine rağmen yüzüme dokunmak için uzanan kadından beni uzaklaştırdı. Tyler'ı ittim. "Evinizin hemen önünde, on yıl önce üç küçük kız kayboldu. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Claire. "Elbette. Bunu herkes biliyor."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Hayır."

"Siktir!"

Claire'in bebeği çığlık atmaya başladı. "Olay olduğunda," diyen Claire, meme ucunu bebeğin ağzına soktu. "Büyükannem beni haftalarca yanından ayırmadı. Onun çocukluğunda da küçük bir kız kaybolmuştu ve büyükannem bu kız kardeşlerin başına aynı şeyin geldiğini düşünmüştü. *'Saint Anthony Şapeli'nden uzak dur. Kapıdan uzak dur, yoksa sonun Agnes*

* İngilizcede gri anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Young gibi olur. Sonun Hollow kardeşler gibi olur,' derdi. Ben de öyle yaptım. Uzak durdum."

İçim ürperdi. "Bu yaşananları hatırlamanı istemiyorum," diye emrettim ona. "Burada olduğumuzu unut."

"Elbette," dedi Claire yanağımı okşarken, bebek memesini emerken burnunu çekiyordu. "Elbette."

Tyler ceketimi tekrar çekiştirdi. Bu sefer beni koridora doğru sürüklemesine izin verdim.

Sokakta, Claire'in ön pencereden bizi izlediğini gördük, bebeği ağlarken onu yatıştırmaya çalışıyordu. Kokumu alamadığı anda büyü bozulmuştu, artık karanlıkta bana yoğun bir dejavu yaşıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Bu bakışın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Benim de düzenli olarak yaşadığım bir şeydi. Bir şeyle ilgili anılarınızın olduğunu bildiğiniz ama onlara erişemediğiniz hissi.

Vivi'nin sırt çantasını karıştırıp Grey'in dergisini titreyen parmaklarımla hızlıca gözden geçirdim, daha önce gördüğümden emin olduğum bir şey arıyordum. Sonunda içine üç pencere ile bir kapı yerleştirilmiş bağımsız bir taş duvarın ayrıntılı bir çizimi orada duruyordu. Altında *Saint Anthony's Chapel, Edinburgh-Temmuz 2019* yazıyordu. Agnes'in düştüğü kapının aynısı.

Google Haritalar uygulamasına girip *Saint Anthony Şapeli* yazdıktan sonra karanlıkta yola koyuldum. Tyler arkamdan umursamaz, aptal ve tıpkı Grey gibi olduğuma dair söyleniyordu. Yine de Grey'in peşinden gittiği gibi benim de peşimden geldi. Bunun ne kadar güç gerektirdiğini anladım. Old Town'dan geçerek Cowgate ve Holyrood yolu boyunca hız-

la ilerleyerek Arthur's Seat'e doğru gittik. Şafak vakti hava dondurucu derecede soğuktu; insanlar akıllılık etmiş, sıcacık yataklarında uyumak için sokakları terk etmişti.

Oraya vardığımızda ellerim uyuşmuş, nefesim kesilmişti. Şapelin kalıntıları, Holyrood Parkı'ndaki küçük bir göle bakan alçak bir tepenin üzerinde duruyordu. Bunun ötesinde, şehrin ışıkları denize doğru uzanıyordu. Yalnızca tek bir köşesi ayakta kalan şapelin duvarları, uzun zaman önce kaba taşlarla örülmüştü.

Aziz Anthony Şapeli, artık yıkık bir kilisenin kuzey tarafındaki tek bir duvardan başka bir şey değildi. Duvarda pencereler vardı ama daha da önemlisi hâlâ kapısının olmasıydı. Eskiden bir mekâna açılıyordu ama artık bizi başka bir yere götürebilirdi.

Tyler'la nefes nefese kalmış bir halde kapıdan içeri bakıyorduk. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyorduk. Artık peri masallarına inanmayacak kadar büyümüş olmamıza rağmen yine de buradaydık.

Buraya kadar gelmiştik; ne kadar çılgınca olursa olsun, doğru olup olmadığını öğrenmek zorundaydık. En azından denemeliydik.

Telefonumdaki hava durumu uygulamasından güneşin tam olarak 07:21'de doğacağını öğrendim. Yaşayanlar ile ölüler âlemi arasındaki perde en çok alacakaranlık ve şafakta, dünya gece ile gündüzün sınırındayken aralanırdı.

Kışın soğuğunda gökyüzü ufuktan aydınlanmaya başlayana kadar bekledikten sonra el ele tutuştuk. Eğer işe yaramazsa elimizde başka hiçbir ipucu olmadığını biliyorduk.

Peşine düşülecek başka bir şey yoktu. Havanın dişlerimizi takırdatacak kadar soğuk olmasına rağmen gün doğumunu takip eden dakikalarda etrafa garip bir yanık kokusu yayılmıştı. 07:20'de kapıya yaklaştık.

"Bekle," dedim Tyler'a. "Bundan emin misin? Bu işin nasıl ilerleyeceğini bilmiyorum. Geri dönebileceğimizin garantisi yok. Geri dönsek bile, bir kez içine girdiğinde bu şeyden kurtulmanın hiçbir yolu yok. Seni değiştirecek."

"Geliyorum," dedi Tyler. "Eminim."

O sırada gökyüzü hızla aydınlanıyordu. Güneşin ilk ışıkları bir dakika içinde üzerimize düştüğünde her şey için çok geç olacaktı.

"Lütfen işe yarasın," dedim. Tyler'ın elini sıktıktan sonra derin bir nefes alıp birlikte eşikten geçtik.

18

YAŞAYANLAR DİYARINDAN ÖLÜLER diyarına ilk kez geçtiğimde yedi yaşındaydım.

İkinci kez geçtiğimde ise on yedi.

Bir zamanlar bir mekâna açılan ama artık bambaşka bir yere açılan kırık bir kapıdan içeri adım attım.

Hissettiğim ilk değişiklik kokuydu. Bir solukta hava kirlenmişti. Edinburgh'un çimen, deniz ve taş kokan temiz havası; duman, vahşi hayvan ile çürük bir şeylerin kokusuna dönüşmüştü.

Şafaktan alacakaranlığa, soğuktan neme adım attık.

Kendimizi İskoçya'daki harabeden, başka bir yerdeki harabede bulduk.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp görüşümü ayarlamaya çalıştım. Yokuş aşağı yuvarlanan bir kese gibi midem takla attı. Yağ ve metal tadı aldım. Tenim; bizi buraya, canlıları ölülerin mekânına, doğanın kurallarına aykırı olarak getiren şiddetli enerjinin kalıntılarıyla karıncalandı.

Tyler çoktan iki büklüm olmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı, midesindeki her şey ağzından ve burnundan şelale gibi akıyordu.

Can çekişen bir ormandaydık. Puslu ışık, uzun otlar, çürüyen yapraklar ve beyaz taçyapraklarıyla kaplı olan zemine süzülüyordu. Tyler, inleyerek elleri ile dizlerinin üzerine çöküp biraz daha kustu, ağzından çıkanlar parmaklarına sıçradı. Ben de kusmak istemediğim için tökezleyerek ondan uzaklaştım, akşamdan kalmaymış gibi güçsüz hissediyordum. Çömelip ellerimi ağzıma götürerek mide bulantımı hafifletmek için derin nefesler almaya çalışırken göğsümdeki ağrı her nefes alışımda yeniden alevlendi.

"Tanrım," dedi Tyler. Kusmuğundan sürünerek uzaklaşıp çimenlere sırtüstü yığıldı. "Dorothy, Alice ve Pevensie kardeşler* böyle acı çekmemişlerdi."

Kendime engel olamadım. "Okuyabildiğini bilmiyordum**," dedim parmaklarımın arasından. Midemin kasılmasına ve gözlerimin sarhoşmuşum gibi seğirmesine rağmen dalga geçme fırsatını kaçıramazdım.

"Ne zaman düşsem bir tekme de sen mi vuracaksın?" dedi Tyler, neredeyse fısıldayarak.

Parmaklarımı yüzümden çekip kendimi derin, iğrenç kokulu bir nefes almaya zorladım.

"Neden kendimi bu kadar berbat hissediyorum?" Tyler, birkaç kez kuru kuru nefes aldı. "Ve neden bu kadar kötü kokuyor?"

---

* *Oz Büyücüsü*, *Alice Harikalar Diyarı* ve *Narnia Günlükleri* filmlerinin karakterleridir. Boyutlar arası geçiş yapmalarına gönderme yapıyor. (e.n.)

** *Harry Potter ve Sırlar Odası* filmindeki Draco Malfoy, karakterinin repliğini kullanıyor. (e.n.)

Gerçekten çok kötü kokuyordu. Çürük bir şeyler ile duman karışımıydı, her nefes dilimde sarı lekeler bırakıyordu. En kötü anılarım ile en kötü kâbuslarım gibiydi. Bu kokuyu biliyordum çünkü daha önce burada bulunmuştum.

Yarı Yol.

"Leş gibi kokuyor," dedim. "Burası yaşam ile ölüm diyarları arasında bir yerde kalmış, yavaş yavaş çürüyen bir çıban." Ağzın arkasında derinlere saplanmış çürüyen bir diş, kan gitmediği için şişip kararak kangren olan bir uzuv gibi. Ölmekte olan bir şey, yumuşayıp şişmesine rağmen hâlâ ince ipliklerle hayat dolu dünyamıza bağlı olan bir yer.

Etrafımızdaki ormanda çok sayıda ağaç olmasına rağmen çürüdükleri için şekilsiz görünüyorlardı. Bana en yakın ağaç çürümekten yumuşamıştı, kökleri eklem iltihabı olmuş gibi görünüyordu; gövdesi yarılmış, içinden irine benzeyen bir şey sızıyordu. Buna rağmen sarkık dallarından bir tutam yaprak filizlenmişti ancak onlar da gri, küflü bir renk almışlardı ve ormanın zeminindeki çürümüş bataklığa düşüyorlardı.

Yukarıda gökyüzü tunç rengi bir ışıkla aydınlanıyordu. Vivi, Grey'in hikâyelerinde güneşin bu yerde ne battığını ne de doğduğunu söylemişti. Burada gökyüzü tam ortada sıkışmış, her zaman alacakaranlığın eşiğindeydi. Gölgelerin daima uzayıp yok olduğu, alacakaranlığa özgü şeylerle doluydu.

Orman hastaydı, öfkeliydi. Samimi bir karşılamadan çok uzaktı.

Havada, neredeyse insan sesine benzeyen ama tam da

öyle olmayan, uzaklardan gelen alçak bir inilti vardı. Bir an için ağaçların birbirlerine fısıldadığını düşündüm. Saint Anthony Şapeli'nin kalıntıları aynı Holyrood Park'taki gibi görünüyordu. Sert taştan yontulmuş, bağımsız duran bir kilise duvarıydı ancak burada bir ormanın içinde, küf ve leş çiçekleriyle kaplıydı. Kapının ötesinde sadece puslu bir orman görünüyordu.

Dünyadaki bir çatlaktan düşmüştük.

Burası çocukken gelip bir ay boyunca dolaştığımız yerdi. Ölülerin yeri. Burada bize ne olmuştu? Neden o kadar uzun süre burada kalmıştık?

"Bir *yer* nasıl ölüyor olabilir ki?" diye sordu Tyler ama söylediklerine odaklanamamıştım. İçinde çiçeklerin filizlenmeye başladığı kusmuğuna bakmakla meşguldüm. Bu yerin onun içine girip yuva yapmaya başlaması ne kadar sürecekti?

"Kahretsin," dedi Tyler, bakışları arkamdaki bir şeye takılmıştı. Ben arkamı dönerken o doğrulup Agnes'in tüfeğine sarıldı. Yakınlardaki ağaçların arasında solgun tenli bir adam duruyordu. Gözleri görmüyordu, gözbebeklerinin olması gereken yerde koyu bir parlaklık vardı. Ağzından, burnundan, gözlerinden ve kulaklarından sıvılar sızıyordu. Çıplaktı, derisi yeşil ve beyaz yosunlardan oluşan bir bahçeyle kaplıydı.

Arkasında başkaları da vardı. İlk başta bunların ağaç köklerine oturmuş, uzun otların arasında duran, kadın ve erkek şeklindeki heykeller olduğunu düşündüm. Bana Pompeii'deki kurbanların ölme şeklini hatırlattılar. Hareket ha-

lındeyken aniden kaskatı kesilip öylece kalmışlardı. Yarı Yol üzerlerinde, içlerinde büyümüş, onları içten dışa doğru parçalamıştı. Bazıları o kadar yeniydi ki vücutlarında çürüyen kumaşlar vardı. Birkaç tanesi hâlâ insan gibi, ter, yağ ve keskin idrar gibi kokuyordu. Diğerleri çok daha eskiydi ve o kadar şekilsizlerdi ki dişleri, tırnakları ve ağaç gövdesine benzeyen kafalarından fışkıran saç kümeleri dışında bir zamanlar insan olduklarını söylemek zordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Tyler.

"Sanırım kapı yüzünden buraya çekildiler." Hepsi kapıya doğru bakıyordu hatta bazıları ona doğru uzanmıştı. "Agnes, günbatımı ile gün doğumu arasında perdenin inceldiğini, bazen ölülerin yaşayanlara fısıldadığını söylemişti. Belki kapı her iki tarafa da açılıyordur. Yaşamı duyup koklayabiliyorlardır ama karşıya geçemedikleri için sonsuza dek önünde bekliyorlardır."

"Hepsi ölü mü?" diye fısıldadı Tyler.

En yakındaki adama yaklaşıp elimi yüzünün önünde salladım. Gözbebeklerinin koyu renkli tabakasına rağmen bir şeyler algılayan siyah gözbebekleri bana doğru döndü. Vücudu kemikleşmiş, derisi kabaca yontulmuş bir taş gibi görünse de içinde hâlâ saklı bir şey vardı. "Onlar, öldükten sonra insandan geriye kalan şeyler." Bir kez daha ormana baktıktan sonra Agnes'in söylediklerini hatırladım, ölen her şeyin buradan geçtiğini söylemişti.

Ağaçlar gibi bu insanlar da eskiden oldukları şeyin hayaletleriydi. Buradaki her şey bir zamanlar bizim dünyamızda yaşamış, öldükten sonra burada, Yarı Yol'da sıkışıp kalmıştı.

Zamanda sıkışmış ruhlar denizinin içinden geçerek ormana doğru ilerledik. "Onları uyandırmamaya çalış," dedim Tyler'a.

"Sence tüm ölüler burada mı?" diye sorarken sessizce beni takip ediyordu. "Sence Rosie burada mıdır?"

"Ölen her şey buradan geçip gider, yalnızca gitmesine izin verilmeyenler burada sıkışıp kalır."

"Bir parçam onun burada olmasını umuyor. Böylece onu görebilir, ondan özür dileyebilirim. Onu bir kez daha görebilseydim..."

"Onun için böyle bir kader dileme," demek istesem bile hiçbir şey söylemedim. Grey ya da Vivi ölseydi ben de onları tekrar görmek isterdim.

"Duyuyor musun?" diye sordu Tyler. "Su sesi geliyor."

Küçük bir yükselti boyunca sesi takip ettik. Her iki tarafı çalılıklarla ve suya karışmış saçlar gibi sarkan ölü söğütlerle çevrili süt yeşili bir nehir bulduk. Su hızla akıyor, akıntıyla sürüklenen cesetlerle dolup taşıyordu. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Hepsi çıplaktı. Hepsinin kocaman siyah gözleri vardı.

Ölüler nehri.

"Aman Tanrım," dedi Tyler öğürürken.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diyerek suya baktım. "Burada kalmamalıyız. Kardeşlerimi bulup hemen buradan çıkalım. Onları hissedebiliyorum." Buraya adım attığımız andan beri varlıklarını hissediyordum. Grey ile Vivi'nin varlığı burada daha güçlüydü. Yakınlarda olmasalar bile en azından içimi rahatlatacak kadar net bir şekilde onları hissedebiliyordum.

Kız kardeşlerimle birlikte buraya daha önce de gelmiştik. Öbür dünyanın tam olarak bu kısmına olmasa bile buralara yakın bir yerdi. Tek yapmam gereken ayaklarımın beni onlara götürmesine izin vermekti.

"On dakika önce yapılacak en asil hareket buymuş gibi görünüyordu," dedi Tyler. "İyi ve asil bir insan olmadığımı unutmuşum."

Mide bulantım gittikçe azalıyor, yerini planımızın *işe yaramış* olmasının heyecanı alıyordu. *Buraya* gelmiştik. Başarmıştık. Heyecanımın altında aşinalık duygusu da yatıyordu.

Uzun zamandır sorulan soruların cevapları bulabilmek bir anda mümkün hale gelmişti. "Gidelim," dedim. Yürümeye başladığımda doğru yöne gittiğimi biliyordum.

Kız kardeşlerime ve sorduğum soruların cevaplarına doğru gidiyordum.

☾

Ormanın içinde bir saat kadar yürüdük. Yoksa iki saat miydi? Zaman burada garip bir şekilde ilerliyordu. Alacakaranlık çökmeye devam etse de gece hiç gelmedi. Tyler kokudan, rutubetten, yüzündeki zonklayan acıdan, pahalı giysilerinin mahvolmasından şikâyet ediyordu, ta ki ona "Lütfen, Tanrı aşkına, sus" diyene kadar devam etmişti. Göğsümün yan tarafındaki ağrı beni rahatsız ediyor, ne zaman çok derin nefes alsam ciğerime iğneler batıyordu. Vücudumun geri kalanı, içeri sızarak çürüyen yerlerime yuva yapıp yerleşen, kalp atışımla aynı anda zonklayan ağrılar içindeydi.

Bir süre bağımsız ve yarı yıkık, kendi başına ayakta duran başka kapılar görmüştük. Taş kemerler, yanmış keresteler, dünyamızın ıssız bölgelerine açılan kapılar... Her birinin etrafında tahta ile taşa dönüşmüş ruh toplulukları bulduk, bir zamanlar insan olsalar bile artık anılardan ibaret olan kişilerdi bunlar. Ruhları, ölüme giden yolda takılmadan önce nasıl insanlar olduklarını merak ettim. Bırakıp gidemeyecekleri kadar çok neyi özlüyorlardı? Aşkı mı? Gücü mü? Parayı mı? Özür dileme fırsatını mı?

Bu kapılardan birinin yanında alçak bir ağaç dalına bağlanmış kırmızı-siyah ekoseli ilk kumaş parçasını gördüm. Tökezleyerek ona doğru gittim. Birkaç küf lekesine rağmen ormana ait gibi durmuyordu, her şeyin yeşil ve gri olduğu yerdeki insan yapımı kırmızı bir kumaştı.

"Bu deseni tanıyorum," diyerek kumaşı parmaklarımın arasına aldım. Cate'in yatağının yan çekmecesinde bulduğum, bir ömür önceymiş gibi hissetmeme rağmen aslında yalnızca bir hafta önce gördüğüm fotoğrafı düşündüm. "Kaybolduğumda bu paltoyu giyiyordum."

Tyler'ın bu keşfe yorumu, "Görüyorum ki berbat giyim zevkin on yıldır değişmemiş," oldu. "Ne *yapıyorsun?*" dediğinde ağaçlar ile ölülerin arasından geçip daireler çizerek başka bir kırmızı parıltı arıyordum.

"Bir teoriyi test ediyorum," dedim.

"İyi, ben oturuyorum," dedi.

Birkaç dakika sonra aradığım şeyi bulunca sırıttım. Tyler'a geri dönüp ağaçların arasını işaret ettim, gerçekten de yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. "İşte," dedim. "Görüyor musun?"

"Daha fazla çürüyen orman mı? Oley, yaşasın."

Hafiften ensesine vurdum. "Daha dikkatli bak."

"Bir tane daha mı?" dedi Tyler. Ağaçların arasından uzakta, gevşekçe sarkan bir başka kırmızı kumaş parçası görünüyordu. "Ne olmuş yani?"

"Ekmek kırıntıları," dedim nefes nefese, ipucunun heyecanıyla başım dönüyordu. Kırık kaburgalarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde bir sonraki kumaş parçasına doğru ilerledim. "Anlamıyor musun? Çocukken buraya geldiğimizde yolumuzu bulmak için ekmek kırıntıları bıraktık..."

Bir sonraki adımımda yere değil, boşluğa basarak kendimi aniden çamura bulanmış bir şekilde yamaçtan aşağı yuvarlanırken buldum. Bir santim derinlikteki kokuşmuş suyun içinde yüzüstü yatana kadar düşmeye devam ettim.

"Hayatta mısın?" diye seslendi Tyler, yukarıdan bir yerden.

Tek yapabildiğim kısık bir inilti çıkarmaktı. Acı yan tarafıma ele geçiriyor, ciğerlerimi sıkıca sarıyordu. İç çektikten sonra kıyıya doğru ilerlemeye başladığını duydum.

"Ölürsen seni geride bırakabilir miyim? Yoksa kahramanlık yaparak cesedini eve sürüklememi mi tercih edersin?" diye sordu Tyler.

Bana ulaşması birkaç dakika sürdü ki bu benim için gayet uygundu çünkü hareket etmek gibi bir isteğim yoktu. Suyun içinde uzanıp acının dinmesini beklerken sığ nefesler aldım. Sonunda kemiklerimdeki sızı, nerede olduğumu anlamak için bir dirseğimin üzerinde doğrulabileceğim kadar azaldı.

"Ah," diye fısıldadım. Cam gibi görünen durgun, siyah renkli bir suyun içine düşmüştüm. Görebildiğim kadarıyla suyun yüzeyinde şişmiş bedenler yüzüyordu. Bana aldırış

etmediler. Tyler, aşağı indiğinde siyah gözlerini kırpıştırarak açıp onu izleseler bile bize saldırmak için sudan sürünerek çıkmadılar.

Tyler, bana ulaşıp ayağa kalkmama yardım ederken, "Eh, kesinlikle suyun derinliklerine doğru *ilerlemeyeceğiz*," diyerek döndü ve kıyıya doğru tırmanmaya başladı. Suya batmış halde büyüyen ağaçların, renkleri solmuş ve yaprakları dökülmüştü. Burası bir tür bataklıktı, ölü bir yerin içindeki ölü bir yerdi.

"Bekle," diyerek Tyler'ın görmesini istediğim şeyi işaret ettim. Bu, bizi bataklığın derinliklerine çağıran başka bir kırmızı-siyah ekmek kırıntısıydı.

"Hayır," dediğinde bataklığa doğru adımımı atmıştım. "*Hayır.*"

☾

Sonunda tabii ki Tyler da peşimden geldi. Bu yerde tek başına kalmak ölülerle dolu bataklığa girmekten çok daha korkutucuydu. Süngerimsi zeminde ilerlerken ayaklarımız bileklerimize gelen suya battı. Buradaki ağaç dalları, sığ sulara sarkarak araziyi geçilmesi zor bir hale getiriyordu. Arazinin bu kısmı daha karanlık, ağaçlar ise daha yabani görünüyordu. İlerleyişimiz yavaştı. Etrafımızda göremediğimiz şeyler hareket ediyordu. Biz yanlarından geçerken gözleri lamba gibi açılan bedenler suyun üzerinde süzülüyordu. Taşımakta zorlandığımız için paltolarımızı bataklığa bıraktık. Grey'in bıçağını sutyenimin içine soktuktan sonra ıslanmasın diye pantolonumun paçalarını sıvadım.

Bataklığın içine gömülmüş daha fazla harabeye rastladık. Artık kapı girişleri değil, eskidikçe kalça hizasına inmiş alçak taş duvarlar vardı. Onları oluşturan tuğlalar, ağaç kökleri tarafından açgözlülükle yutularak ufalanmıştı. Kısa süre sonra başka yapılar görmeye başladık, yosun tutmuş, pencereleri kırılmış ve çatılarından ağaçlar fışkıran yıkık dökük taş evler. Birçoğunun etrafı çürüyen taş duvarlarla çevriliydi. Bir keresinde hayalet kasabalarla ilgili bir belgesel izlemiştim, doğanın insan yerleşiminin izlerini yavaşça sildikten sonra geride sadece ürkütücü kalıntılar bıraktığını anlatıyordu. Bitki örtüsü tarafından ele geçirilmiş yollar. Güneş ve rüzgâr yüzünden solmuş bakımsız binalar. Beton yağmurla erimiş, pişmiş topraktan yapılan kırmızı çatılar kirle kaplanmıştı. Bu hayalet evlerin mutlak ıssızlığıyla karşılaştırıldığında belgeselde izlediklerim hiçbir şeydi. Orman, içlerine girip etraflarını sardıktan sonra onları parçalıyordu. Aynı zamanda da içten içe çürüyerek suya doğru çöküyorlar, duvarları çürüdüğü için yumuşak parçalar halinde ufalanıyorlardı. Her birinde, ölülerin ruhları odadan odaya, pencereden pencereye sürükleniyor, eski hayatlarını arkalarında bırakıp yollarına devam edemiyorlardı.

Saatler birbirine karıştı. Ne gün doğumu ne günbatımı ne de zaman mevhumu vardı. Bacaklarımız ağrıyana kadar yürümüş, ayakta uyumaya başlamıştık. Bir önceki sabah Vivi bana kahvaltı getirdiğinden beri bir şey yememiştim, açlığım içimde bir boşluğa dönüştü. İçinde bulacağımız şeylerden korktuğumuz için bina iskeletlerinden uzak durduk. Bataklığın derinliklerindeki yol işaretlerini takip ettik, su

kalçamıza geliyordu ve o kadar karanlıktı ki parmaklarımı suya daldırdığımda göremiyordum. Suyun yüzeyini kaplayan sis, görüş mesafemizi bir metre öteyi göremeyeceğimiz şekilde daraltıyordu.

Cesetler her yere sürükleniyor, ölülerin çarpık iskeletleri suda yüzüyordu. Bir boğanın kafatasını sudan çıkardıktan sonra içinde gözlerinin olması gereken çukurlara baktım.

Ardından sis bir perde gibi geriye çekilip onu ortaya çıkardı.

Bir çocuk, alçak bir çamur adasında bağdaş kurarak çıplak bir şekilde oturuyordu, siyah saçları ıslak dalgalar halinde sırtına yapışmıştı. Tyler'la beraber sisin içinde onu görünce dikkatini çekmekten korkarak durduk ama o bizi çoktan duymuş gibiydi; başını bize doğru çevirdi. Tatlı bir yüzü vardı, çok küçüktü, en fazla altı, yedi yaşlarındaydı. Islak teninin altındaki damarları görebiliyordum. Siyah gözleri bana örümceklerin gözlerini anımsattı. Saçları çamur ve sazlarla kaplıydı, kulaklarından çamur sızıyordu, sudan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Rosie?" dedi Tyler sessizce.

"Aman Tanrım," diyerek nefesimi tuttum. Tyler, hızla kızın yanına ulaşmak için sığ suda çamura bata çıka ilerliyordu.

Kız kardeşi karşısındaydı.

19

"HAYIR." DİYEN TYLER. Rosie'nin küçük yüzünü ellerinin arasına almıştı. Onu son gördüğünde ondan daha genç, daha küçüktü. Şimdi o yetişkin bir adamken Rosie hâlâ bir çocuktu. Yüzü avucunun içinde ufacık kalıyordu. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Neden buradasın? Neden buradasın, Rose?"

Rosie, Tyler'ın hareketini taklit ederek yanağını okşamak için uzanıp şiş gözünün altında çamurdan bir iz bıraktı. Ölü gözlerinin ardında bir tanıma parıltısı, genç alnını kırıştıran bir hüzün ve özlem var gibi duruyordu. Tek gereken şey buydu. Tyler, onu çamurdan çıkarıp bebek tutar gibi göğsüne yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak, bir sonraki işarete doğru ilerlemek için tekrar suya girdim.

"Onu yanımda götürüyorum."

"Onu eve götüremezsin."

"Neden?" diye tersledi. "*Sen* geri döndün. *Kardeşlerini* geri aldın. Ben neden benimkini almayayım?"

"Çünkü... o öldü, Tyler," dedim nazikçe. "Rosie öldü. Geri dönemez."

"Burada olmadığını söylemiştin!" diye bağırdı. "Burada kalması için bir nedeni yok demiştin! O neden burada, Iris? Neden bana yalan söyledin?"

"Çok küçük olduğu için öyle sandım. Bir çocuğun yarım kalmış ne işi olabilir ki?"

"Onu bir kez terk ettim. Bir daha bırakmayacağım," diye fısıldadıktan sonra Tyler suyun ve sisin içinde ilerledi. Ölü kız kardeşi bir böcek gibi ona yapışmıştı. Birkaç dakika sonra, "Bir şey görüyorum!" diye seslendi.

Önümde, sisler içindeki başka bir ev belirdi. Bir ada parçası üzerine inşa edilmiş, çatısız taş bir yapıydı. Etrafına örülmüş taş duvara su vuruyordu. Yarı Yol'daki diğer her şey gibi, yıkık dökük ve terk edilmiş bir yerdi. Çiçek humması tarafından istila edilmişti. Pencereler kırılmış, parçaları suya dökülmüştü. Avlunun bir tarafına ilkel bir mezar taşı dikilmişti.

Ve orada, ön kapı yerine geçen bükülmüş metalin üzerinde, paltomun kırmızı ekosesinden bir şerit dalgalanıyordu.

Hava hâlâ alacakaranlıktı, bataklığın üzerinde süzülen pus, akşamın geç saatlerinin rengini almıştı. Eğer pis koku ile bataklıkta yüzen binlerce ceset olmasaydı, burası çok güzel olabilirdi. Uzun bir süre durup hareket etmeden izledik ve bekledik, sonra sessizce etrafta bir tur atarak pencerelerde yaşayan birilerine dair izler aradık. Loş ışıkta hareket eden hiçbir şey yoktu. Ev boş görünüyordu.

Suyun içinde dururken Vivi ile Grey'in dairesinden aldığımız günlükle beraber bir avuç dolusu çizim çıkardım, o zamanlar hikâyemizi pek anlayamıyordum. Sayfaları karıştırdım. Aradığım şey beşinci sayfadaydı. Kırık pencereleri ile solmuş taş duvarları olan, ön kapısında ekose bir şerit dalgalanan yıkık dökük bir evin çizimi.

Tyler'la beraber önünde durduğumuz evin yanına tuttum. Aynı görünüyorlardı.

Buraya daha önce de gelmiştik. Grey, birden fazla kez gelmişti, burayı çizmek için geri dönmüştü.

Çocukken başımıza ne geldiyse burada gelmişti.

"Ben içeri girip güvenli olduğundan emin olacağım," dedim.

"Ben de gel..." diye başladı Tyler ama onu durdurdum.

"Hayır. Bunu yalnız yapmak istiyorum."

Birlikte eve doğru yürüyerek bataklıktan çıkıp daha kuru bir zemine geçtik. Tyler, Rosie'yi leş çiçeklerinden oluşan bir halının üzerine bıraktığında onu bulduğumuzdaki gibi bağdaş kurup ölü gözlerle oturduğu haline geri döndü. "Desteğe ihtiyacın olursa beni çağır," diyerek kardeşinin yanına oturdu.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Midem, bir korku filminde peşine düşülen insanları izlerken olduğu gibi ağzıma geldi.

Evde pek bir şey yoktu. İçerisi ocağın etrafında biriken paslı tencereler, kırılmış çanak çömlekler ve etrafa saçılmış kırık ahşap mobilyalardan oluşan büyük bir odadan ibaretti. Bir anı selinin gelmesini bekledim. Burada, bu kokuşmuş

battaniye yığınının içinde, evimizden uzakta sığınacak bir yer ararken kıvrılıp yattığımız yer burası mıydı? Burada, bu şöminenin yanında, ailemize geri dönmenin hayalini kurarak ellerimizi mi ısıtmıştık?

Bu odada kız kardeşlerime ve bana ne olduğunu ya da olmadığını düşünmemeye çalışarak çok uzun yıllar geçirmiştim. Bizi değiştiren, eve siyah gözbebekleri ve boğazlarımızda yara iziyle dönmemize neden olan bir şey yaşamıştık.

Ocağın yanında diz çöküp ellerimi ısıtmak istercesine uzattım. Ateşin yanında farklı renkte paltolar giyen üç siyah saçlı çocuğu hayal ettim. Evet, bu doğru geliyordu. Soluk ocak taşındaki kül ve dökünтüleri süpürdüm. Burada kurumuş kan vardı. Hatta çok miktarda kan vardı, sanki burada bir hayvanın kanı akıtılmış ve tüm yaşam enerjisi zemin tarafından çekilmiş gibi duruyordu.

Grey'in çakısını sutyenimden çıkarıp açtım. Grey'in elinde tuttuğu bıçağın sapında kendi parmak izinden başka bir şey yoktu. Evet, bu da kulağa doğru geliyordu. *"Sizi kurtarmak için yapamayacağı bir şeyin olduğunu mu sanıyorsun?"* demişti Agnes. *"Aşmayacağı bir çizgi? Yapmak istemeyeceği bir fedakârlık?"*

Yerdeki kan izini takip ettim. Artık soluk bir gölgeden fazlası değildi ama sonra tuhaf bir şey gördüm. Şarap renkli bir tutam kürk, döşeme tahtalarındaki bir çiviye takılmıştı. Çekiştirdiğimde takıldığı yerden kurtuldu. Parmaklarımın arasına alıp inceledim. Sentetik gibiydi. Grey'in kaybolduğumuz gece giydiği bordo renkli sahte kürk ceketten gelmiş olabilirdi. Kürkün takıldığı çivi bir sütdişi gibi yerinden oynadı. Parmak uçlarımla çiviyi yerinden çıkarıp tahtayı kal-

dırmak için Grey'in bıçağını kullandım. Tahtanın altındaki boşluk derin ve karanlıktı. Kolumu dirseğime kadar içine soktuğumda soğuk havadan başka bir şey hissetmedim. İğne gibi keskin dişlerin etime battığı düşüncesi elimi geri çekmeme neden oldu. Parmak uçlarım *tüylü* bir şeye değene ve bu sefer omzuma gelene kadar elimi tekrar içeri soktum. Bir çığlık atıp geri kaçtım. İnilti duymadım. Hiçbir şey arkamdan sürünerek gelmedi.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Tyler dışarıdan.

"İyiyim," diye cevap verdim. "Sanırım bir şey buldum."

Elimi tekrar içeri soktum, parmaklarımı liflerin etrafında döndürdükten sonra oldukları yerden kaldırdım. Bulduğum şeyleri teker teker çıkarmaya başladım. Yeşil tüvit bir çocuk spor çantası, küçük, bordo bir suni kürk ceket, altın düğmeleri olan kırmızı ekoseli küçük bir ceketten geriye kalanlar. Her biri kurumuş, kan yüzünden kaskatı olmuştu. Korkutucu ölçüde kurumuş kan vardı, fincanlar dolusu olmalıydı; bekledikçe kararıp küflenmişti.

Polis, bu giysileri uzun süre aramasına rağmen bulamamıştı.

Dizlerimin üzerine çöküp sertleşmiş giysileri bir çocuk gibi kucağıma aldım, ne anlama geldiklerini anlamak için hafızamı yokladım, yokladım, *yokladım.*

Burada başımıza korkunç bir şey gelmişti ve birileri bunu saklamak için bayağı çaba sarf etmişti.

Grey, elinde keskin kenarından kan damlayan bir bıçak tutuyordu.

Grey, boğazımdaki yarayı dikmek için odaklanırken alnını kırıştırmıştı.

Grey, beni ormanın içinden bir kapıya doğru götürürken elimi tutuyordu.

Grey, Edinburgh'un dondurucu havasında sokakta dururken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp eğilerek, "Bunları unut," diye fısıldamıştı.

Bunları unut.

Neyi unutayım?

Neyi unutayım, neyi, *neyi?*

Zihnim, kayıp hafızamın karanlık derinliklerine tekrar tekrar dalmasına rağmen her seferinde eli boş dönüyordu.

Giysileri elimde tutarak ayağa kalkıp ön kapıya geri döndüm, kan ter içindeydim. Rosie, onu bıraktığımız yerdeydi fakat Tyler, yüzünde garip bir ifadeyle mezar taşının yanında diz çökmüştü.

"Sanırım bunu görmen gerekiyor," dedi.

Evin yan tarafındaki kocaman mezar taşının önünde ona katıldım. Grey'in bıçağını kullanarak isimlerin üzerinde çılgınca büyüyen yosunları, sarmaşıkları ve çiçekleri keserken orada ne bulacağımı tahmin edebiliyordum.

İlk isim kabaca taşa kazınmıştı.

GREY

"Hayır," derken delirmiş bir halde daha fazla bitkiyi kesiyordum. *"Hayır."*

İlkinin altında ikinci bir isim belirdi.

VIVI

Çamurlu avluya geri döndüm, içimde bir yerlerden alçak bir inilti geliyordu, bir kâbustan uyanmaya çalışıp da uyanamadığınızda çıkardığınız türden bir iniltiydi bu.

"Çok geç kaldık," diye hıçkırdım. "Çok geç kaldık."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Tyler. "Bunlar eski. Onlar gideli en fazla bir gün olmuştur."

"Burada zaman garip ilerliyor. Takılıp kalıyor. Onları bir şekilde... elimizden kaçırmış olmalıyız."

Tyler, kaşlarını çatarak mezara baktıktan sonra eğilerek mezar taşından biraz daha yeşillik kopardı. Orada, kız kardeşlerimin isimlerinin altında, panik içinde fark etmediğim üçüncü bir isim vardı.

IRIS

"Eğer oldukça gerçekçi bir hayalet değilsen, bu isim buraya yanlış yazılmış gibi görünüyor," dedi Tyler.

Sürünerek ilerleyip çıplak ellerimle toprağı kazmaya başladım. "Bilmem lazım," dedim. "Buraya kimin gömüldüğünü öğrenmem lazım."

"Bak," diyen Tyler, yanımda diz çöktü. "İhtiyacın olan şey biraz uyku." Haklı olduğunu biliyordum ama onu görmezden gelerek kazmaya devam ettim. "Sihirli şeyini yapamaz mısın?" diye sordu. "Hani şu, 'O kesinlikle buradaydı, bunu iliklerime kadar hissediyorum,' dediğin enerji şeyini. Onu yapmayı dene."

Elimi toprağa koyup beni kız kardeşlerime bağlayan enerjiye ulaştım. "Burada değiller," dedim. Onları hissedebiliyordum, kapıdan ilk girdiğimiz zamankinden daha yakındılar ama yine de biraz uzaktaydılar. "Onlar değil."

"O zaman belki de," diyen Tyler, beni topraktan nazikçe kaldırdı. "Bu, sen biraz uyuyana kadar bekleyebilecek bir gizem. Bu ekipte aynı anda sadece bir kişinin çıldırmasına

yer var, bu yüzden kendini toparlamana ihtiyacım olacak. Tamam mı, Küçük Hollow?"

"Tamam."

İsimlerimizi taşıyan mezar taşının altında kim yatıyordu bilmiyorum ama bizden biri değildi.

Kimdi peki?

20

BABAM, HASTALANMAYA BAŞLADIĞINDA, sık sık onu yatağımın ayak ucunda durmuş beni izlerken bulurdum. İlk birkaç seferde karanlıkta irkilerek uyanmış, bağırarak annemi çağırmıştım. Cate gelip Gabe'e yatağına dönmesini söyledikten sonra titremeyi bırakıp tekrar uykuya dalana kadar beni kucağına almıştı.

"Baban uyurgezer," diyerek beni ikna etmeye çalışırdı. İlk birkaç seferde ona inanmıştım ama Gabe gelmeye devam etmişti. Her uyandığımda yüz ifadesi bir öncekinden daha karanlıktı, daha korku ve nefret doluydu. Sonunda çığlık atmayı bıraktım. Karanlıkta gözlerimi açtığımda onu orada buluyordum. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, minik kalbim göğsümün içinde titrerken ifadesiz bir şekilde onu izlerdim.

Bazen, babam öldükten sonra, kâbuslarımda onu elinde bir silahla yatağımın ucunda durmuş, o soğuk, nefret dolu gözlerle beni izlerken görürdüm.

Beni sevmesi gereken biri neden bana böyle bakmıştı?

Başka bir dünyadaki o evde uyandığımda ve odada gölgeler içinde boğulmuş bir figür gördüğümde, çığlık atmadım. Yüzünü gizlemek için boğa kafatası takan uzun boylu adama baktım.

Ölü siyah gözleriyle beni izlerken ondan yayılan öfke ve nefreti tanıyormuş gibi hissettim.

Geri çekilerek doğrulmaya çalıştım. Çok yavaştım. Tyler, uyuduğu yerden başını kaldırırken adam çoktan üzerime çıkmıştı. Ölüm ve barut dumanı gibi kokuyordu. Taktığı kemik maskenin altında, Agnes'in attığı kurşun yüzünden parçalanmış derisini, dişlerini, gözlerini gördüm. Sadece bir adam. Saçımı tutup çekti. Homurdanarak kasıklarına tekme attım. Eli gevşeyince altından yuvarlandım, kırık kaburgalarım nefes almamı engelleyecek şekilde canımı yakıyordu. Tyler, ayağa kalkmıştı ve irileşen gözleriyle bana bakıyordu.

"Silah!" Nefes nefese sürünerek ön kapıya doğru ilerledim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ciğerlerimdeki acı çok keskindi. Tyler bağırıyordu. Sonra ellerini tekrar saçlarıma doladı. Adam beni öne doğru itti. Alnım yere çarpınca gözlerim acıyla yuvalarından fırladı. Tyler, tüfekle boğuşuyordu. Tırnaklarımı adama geçirdim ama derisi çürüyüp kokuşmuştu, acıyı fark etmemiş gibi görünüyordu. Beni ayağa kaldırıp evin dışına, suya doğru sürüklemeye başladı. Nefesimi tutmaya, saçlarımı onun elinden kurtarmaya çalıştım.

Tyler, arkamdan geldi, hâlâ tüfeği kurcalıyordu. Adam beni çamurun içinden suyun kenarına doğru sürüklüyordu.

Sonunda Tyler tüfeği pompalayıp benim olduğum tarafa doğrulttu.

"Vur onu," diye bağırdım. "Vur onu."

Silah sesi duyuldu. Kurşunlar etrafımdaki ağaçları delip geçti ama adama isabet ettiyse bile bir etkisi olmadı. Bana uyguladığı şiddet dehşet vericiydi. Suya düştük. Çamur ve su ciğerlerime dolarken çırpındım. Tyler, tekrar ateş etti. Bu sefer, atış tam yüzüne isabet etti ve kemikten maskesi tamamen parçalandı. Bir anlığına adamın yüzünü gördüm, benden saklamaya çalıştığı yüzünü. Sonra beni bırakıp sisin içinde gözden kayboldu. Yüzeyin altına battım, nefes nefese ve panik içinde yüzerek sudan uzaklaştım, adamın tekrar geri geleceğinden emindim. Yüzeye çıkıp havayı içime çekerek, "İmdat!" diye bağırdım. Karadan çok uzakta değildim. Tyler, çoktan suyun ve ağaçların arasından bana doğru koşmaya başlamıştı, beni kollarına alarak çamurlu kıyıya doğru sürükledi.

"Kımılda, kımılda, kımılda, kımılda," diyordu. Bacaklarımı sertçe hareket ettirdim.

"Onu öldürdün mü?" diye sordum. Hâlihazırda ölü olan bir adamı nasıl öldürebileceksek artık?

Tyler, "Hayır," diyerek beni karaya doğru sürükledi. Her yerde kan vardı. Benim kanım olduğunu fark ettim, alnımdaki yaradan akıyordu.

"Yaşıyorsun, yaşıyorsun, yaşıyorsun," dedi Tyler yüzümü sıkarken. Beni göğsüne bastırdı, yüzümü tekrar sıktı. Sonra bir kez daha ayağa kalktı, tüfeğini bataklığa doğrultmuştu. "Nerede o? Nereye gittiğini gördün mü?"

"Bilmiyorum," dedim öksürüklerimin arasında. Titriyordum. Ağzımda çamur ve bataklık suyunun tadı kalmıştı, vü-

cudumun her yerinde yağlı bir his vardı. Ağlamak, kusmak istedim ama ikisini de yapamadım. "Bilmiyorum. Öylece... beni bıraktı. Yüzünü gördüm. Yüzünü gördüm. Kim olduğunu biliyorum."

Ağaçların arasında bir gölge hareket ederek suyun üzerinden bize doğru dalgalar gönderdi.

"Siktir git!" diye bağırdı Tyler ormana doğru. Ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştı ama çamur kaygandı, geriye doğru kaydım. Acı, kırık kaburgalarıma tekrar saplanırken nefes nefese kaldım.

Nefesimizi tutup etrafa baktık, hiçbir şey olmayacakmış gibi görünüyordu. İzleyip bekledik. *Belki de gelmez*, diye düşünürken tekrar ortaya çıktı.

Artık kılık değiştirmekle uğraşmıyordu. Sudan gerçek haliyle çıktı ve onu ilk kez tam olarak gördüm. Gözleri koyu keseler gibi görünüyordu, altçenesi Tyler'ın onu vurduğu yerden garip bir açıyla sarkıyordu. Yüzünün derisi çürüyünce çıplak kemiği ile dişleri ortaya çıkmıştı. Vücudunun başka yerlerindeki deriler yer yer çürümüş, saçlarının arasına yosunlar karışmıştı. Eklemlerinin her birinde açıkta duran tendonları görebiliyordum. Ağzının içi mürekkep gibi simsiyahtı.

Elimi dudaklarıma götürdüm.

"Gabe," dedim parmaklarımın arasından sessizce.

Gabriel Hollow. Babam.

Yuvalarından fırlamış gibi görünen gözlerini bana dikerek ağır ağır olduğum tarafa doğru gelmeye başladı. Çenem titriyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ama kaçmadım, başka tarafa bakmadım.

Tyler geri çekilirken, "Kaç," diye fısıldadı ama nereye kaçabilirdim ki?

Sakince nefes alırken gözlerimi ondan ayırmadım. Ani bir hareket yapmıyordu. Kaçmamı ya da dövüşmemi bekliyordu sanırım. Hiçbirini yapmadım. Artık o kadar yakındaydı ki nefesindeki çürümüş et kokusunu alabiliyordum.

Bir anda Rosie önüme geçti. Tyler ben uyurken ona Vivi'nin eski paltosunu giydirmiş olmalıydı. Palto gevşek bir şekilde omuzlarının üzerinde duruyordu. Kendini savunan bir hayvan gibi durmadan çığlık atıyordu.

Babam durup ona baktı, ilgisi benden Rosie'ye kaymıştı.

"Onları yakaladım," diyen Gabe, sonra sislerin içine geri çekildi.

"Ne *haltlar* dönüyor burada?" diye soran Tyler, ayağa kalkmama yardım etti.

"Mezarı kazmak zorundayız," dedim ona titrerken. "Orada kimin olduğunu bilmek istiyorum. Öğrenmem lazım."

"Şu anda konuşmak istediğin şey bu mu? Mezarda kimin yattığı? Ölü baban seni öldürmeye çalışıyor! Ölü baban kız kardeşlerini kaçırmış!"

"Lütfen," dedim. "Kaburgalarım kırıldı. Yardımına ihtiyacım var."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Yapmayacağım." Ama Rosie çoktan onu mezar taşına doğru çekiştirmeye başlamıştı. Tyler. çamurun içinde ilerleyerek eve kadar onu takip etti.

Üçümüz de ellerimizi kullanarak kazmaya başladık.

Tyler'ın küfür ve şikâyetlerine rağmen onları bulmamız uzun sürmedi. Derine gömülmemişlerdi, toprağın en fazla

bir metre altındaydılar. Mezarın yanında diz çöktüm, Tyler ile Rosie kazarken ben de sol elimle nemli toprağı geri çekiyordum. Zorlandıkça kırılan kaburgalarımın acısı kendini belli ediyordu.

Birlikte bir battaniyeye sarılmışlardı. Onları yavaşça gevşeterek topraktan çıkardık ama toprak sanki gitmelerini istiyormuş, buraya ait değillermiş gibi kolayca bıraktı. Onları kazdığımız çukurun yanındaki toprağa nazikçe yerleştirdik. Battaniyeyi yavaşça açtım, kız kardeşlerimin isimleriyle işaretlenmiş sığ mezarda kimin gömülü olduğunu merak ederken kalbim öfkeyle çarpıyordu.

Mezar taşında benim de adım vardı.

Üç kişilerdi. Üç küçük bedenin her biri neredeyse ormanla bütünleşmişti. Kemikleri bükülmüştü, tüm yumuşak kısımlarının, gözlerinin ve ağızlarının leş çiçekleriyle dolmasına rağmen hâlâ insan biçimindeydiler. Hâlâ dişleri, tırnakları vardı. Birbirine sarılmış çocuk bedenleriydi. Her birinin boynundan sarkan kalp şeklinde altın bir madalyon vardı. En küçük olanın kolyesini tutup altındaki yazıyı görmek için başparmağımla çamuru sildim.

IRIS, yazıyordu. Ait olduğu bedenin iki ön sütdişi eksikti. Madalyonu ölü kızın boynundan çıkarıp Tyler'ın görmesi için havaya kaldırdım.

"Bu ne anlama geliyor?" Tyler, altın kalbin loş ışıkta yavaşça dönmesini izlerken sordu.

"Anlamı..." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ben Iris Hollow değilim."

21

SERSEMLEMİŞ BİR HALDE evin etrafındaki duvara vuran karanlık suya geri dönüp kalçama kadar suya girdim. Tyler delirdiğimi düşündü. "Baban hâlâ oralarda bir yerde!" diye mezarın yanında durduğu yerden bağırdı ama kan, çamur ve ölü çocukların kalıntılarıyla kaplıydım. Soğuk suyun rengi siyah olmasına rağmen, tamamen içine gömülene kadar kendimi suya bıraktım. Ağrıyan ciğerlerim yüzünden bir dakika sonra yüzeye çıkmak zorunda kalana kadar suyun altında durdum.

Canlıydım. Yaşıyordum. Kalbim hızla atıyor ve vücuduma sıcak kan pompalıyordu. Ciğerlerim nefes alıyordu. Ben yaşıyordum ama Iris Hollow yaşamıyordu. On yıl önce buraya düşen çocuk buradan hiç ayrılmamıştı. Artık bundan emindim. On yıl önce yılbaşı gecesi kaybolan siyah saçlı kız, birkaç metre ötedeki sığ bir mezara gömülmüştü.

Onun yerine başka bir şey geri dönmüştü.

Neredeyse ona benzeyen ama tam olarak o olmayan bir şey.

Bir başkası.

Ben.

"'Ben Iris Hollow değilim,' derken ne demek istiyorsun?" diye soran Tyler, kıyıya doğru yaklaştı. Suda ilerlerken ellerimi inceledim, sonra parmak uçlarımı boğazımdaki yara izine götürdüm. Kabarıklık inmişti, orada yuvalanmış olan kızgın şey her neyse şimdilik sakin ve sessiz bir şekilde duruyordu.

"Ya babam delirmemişse?" dedim. Gabe'i, kendini öldürdüğü sabahı düşündüm. Arabada Grey'in küçük elini koluna koyması ve ona bizi eve götürmesini emretmesi aklıma geldi. Havada güçlü, tatlı bir koku vardı.

Çamurun içine oturdum. Midem kalkmıştı. Sakince nefes almaya çalıştım. "Biliyordu," dedim. "Babam, bizim kendi kızları olmadığımızı biliyordu. Bizi gördüğü andan itibaren biliyordu." Elimi ıslak kotuma sildikten sonra parmaklarımı dişlerime bastırdım. *Gabe Hollow, üç çocuğunun da gözlerinin ve dişlerinin değiştiği konusunda ısrar etmeye devam ediyor.* "Bizim sahtekâr olduğumuza ikna olmuştu. Onun çocuklarına benzediğimizi ama aslında öyle olmadığımızı biliyordu. Sanırım haklıydı."

"İnsan olmadığınızı mı... ima ediyorsun?" diye sordu Tyler. "O zaman nesin sen?"

"Bilmiyorum."

"Eğer Iris Hollow değilsen, neden ona benziyorsun?"

"Bunu da bilmiyorum."

"Peki, açıklamaya *çalış*," dedi Tyler.

"Sadece kaybolduğumuz ayı değil, bulunduğumuz geceden öncesine dair de hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Hepsi *gitti*, daha önce sahip olduğum hayat. Büyükannem ile büyükbabam, kuzenlerim, büyüdüğüm ev, okuldaki arkadaşlarım, izlemekten hoşlandığım televizyon programları. Hepsi yok oldu. Geri döndüğümde bomboş bir sayfaydım. Hepimiz öyleydik."

Tyler söylediğim şeylere inanmamıştı. "*Hiçbir* şey hatırlamıyor olamazsın."

"*Hiçbir* şey hatırlamıyorum. Sanki bulunduğum gece doğmuşum gibi. Ondan önce sadece karanlık vardı, sonra birisi bir ışık yaktı ve hafızam o andan itibaren dolmaya başladı."

Tyler'ın ifadesi yumuşadı. "Yedi yaşındaydın. Küçüktün. Dün kahvaltıda ne yediğimi bile zor hatırlıyorum. Yani, kahvaltı yapmadım ama ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Babamın nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Evet," dedi sessizce. Grey, ona anlattığı için mi yoksa internette okuduğu için mi bildiğini merak ettim.

Onu bulduğumuzda Grey'in cebinden çıkarıp annemiz bulmasın diye lime lime ettiği notu düşündüm. Notta, *bunu ben istemedim*, yazıyordu.

Ya Gabe gerçekten ölmek istemediyse?

Ya Grey onu zorladıysa?

Çünkü Grey biliyordu. Elbette biliyordu. Grey, kendisinin Grey olmadığını biliyordu.

Her şeyi hatırlıyordu.

"Bir mezarın içinde, üzerlerinde isimlerimizin yazılı olduğu

kolyeler takan üç küçük kız var. Ya Grey'in bize olanlarla ilgili anlattığı hikâyedeki o üç küçük kız biz değilsek?" dedim. Tyler'ın gözlerinin içine baktım. "Ya canavar olan bizsek?"

☾

Iris Hollow'u kız kardeşleriyle birlikte yeniden gömmeden önce madalyonunu boynuna geri taktım. İşim bittiğinde avucumu üstlerini örten yumuşak toprağa dayadım. "Özür dilerim," dedim hepsine. "Başınıza gelenler için. Çok üzgünüm." Tyler, Vivi'nin sırt çantasını almak için içeri girerken Vivi'nin yeşil tüvit paltosunu giyen Rosie, mezarlarının başında kıpırdamadan duruyordu.

Artık takip edilecek ekose parçaları kalmamıştı ama bunun bir önemi yoktu, Vivi ile Grey'e yaklaştığımızı biliyordum. *Benim* Vivi ile Grey'ime. Bizi birbirimize bağlayan şey her neyse bana bunu söylüyordu.

Bir kez daha bataklığa doğru yola koyulduğumda Tyler, "Bekle," dedi. O arkamda olmasına rağmen Rosie mezardan ayrılmamıştı.

Tyler, geri dönüp kız kardeşinin önünde diz çöktü. "Gel, canım," diyerek elini nazikçe çekti ama Rosie başını salladı. "Eve gelmek istemiyor musun? Eomma ile Appa'yı görebilirsin. Seni çok özlüyorlar. Selena ve Camilla'yı da görebilirsin. Artık hepsi büyüdü. Onlarla gurur duyardın. Lena mimar oldu, Cammy de çocuk doktoru. Birkaç hafta önce bir kızı oldu. Ona senin adını verdi, Rosie. Bence onu seversin. Birlikte oynayabilirsiniz, okula geri dönebilirsin, eskiden yaptığın her şeyi yapabilirsin..."

Rosie, onu susturmak için uzanıp parmaklarını Tyler'ın dudaklarına koydu. "Bırak beni, Ty," diye mırıldandı. Konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Tatlı sesi kısık çıkıyordu, yıllarca kullanılmadığı için boğazı kurumuştu.

Tyler, başını salladı, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Hayır," dedi. "Olmaz, eve dönmeni istiyorum."

"Bırak gideyim," dedi tekrar, hâlâ nazikti. Küçük elleriyle Tyler'ın yanaklarını okşuyordu.

Tyler'ın göğsü sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, çenesi titriyordu. "Seninle burada kalacağım," diyebildi sadece, sesi acıyla kalınlaşmıştı. "Seni bir daha terk etmeyeceğim. İlk seferinde yapmam gerektiği gibi burada kalıyorum."

Rosie, gülümseyerek Tyler'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Sonra kollarını Tyler'ın omuzlarına dolayıp ona sıkıca sarıldı. Tyler, şimdi hüngür hüngür ağlıyordu, genelde duşta yalnızken kimsenin sizi duymayacağını düşündüğünüzde kendinize izin verdiğiniz türden bir ağlamaydı bu.

Ve sonra, aniden, üzerindeki yeşil palto yere düştü ve Tyler öne doğru tökezledi, elleri çamura battı.

Rosie Yang'ın ruhu, kardeşinin kederinden nihayet kurtulmuştu.

Rosie Yang gitmişti.

☾

Yarı Yol'da sonsuzluk gibi gelen bir süre yürüdük. Birbirimizle nadiren konuşuyorduk çünkü tekdüze bir koşuşturmanın içine düşmüştük. Bir süre sonra bataklık kurudu ve

kendimizi yeniden sağlam bir zeminde bulduk. Islak ayakkabılarımızı çıkarıp kurumaları için bağcıklarından boynumuza astık. Kararan ayak tırnaklarımızı incelediğimizde tırnak yataklarından nasıl ayrılmaya başladıklarını fark ettik.

Ölülerden oluşan başka nehirler gördük. Kapıların etrafında toplanan çok fazla ruh vardı. Yarı Yol bize kendini açmaya devam etti, uzadıkça uzadı.

Kemiklerimdeki ağrıdan, içimdeki netlik hissinden memnundum. Düşüncelerimin derinliklerine dalmama izin vermeyen her acı için mutluydum çünkü düşüncelerim bir korku kuyusuydu.

Sen, sen değilsin.

Böyle düşünme.

Eğer sen, sen değilsen nesin?

Böyle düşünme.

Üç küçük kız dünyadaki bir çatlaktan düştü.

Küçük kızlara benzeyen üç şey geri geldi.

Öyle düşünme.

Grey, Hollow kardeşlere ne yaptı?

Öyle düşünme.

Sen ne yaptın?

Yumuşak bir ağacın köklerinde dinlenmek için durduk, kabuğu sıcaktı, çürüdüğü için sırtımızın ağırlığıyla yarılmaya başladı. Çok yorulmuştum. Kaburgalarımın her hareketinde kemiklerime kadar işleyen bir acı beynimi ele geçirmişti. Ağlamak istiyordum ama çok yorgundum.

Grey ile Vivi yakınlardaydı. Hayatta olmalarına rağmen zayıf düşmüşlerdi ve yok olmanın eşiğindeydiler. Uyursam beni onlara bağlayan görünmez bağın kopacağından endişe-

leniyordum ama zihnim yorgunluktan karışmıştı, bedenim dinlenmek için can atıyordu.

Sırtımı ağaca yasladığım anda şiddetli bir acıyla sarsıldım. dişlerimin arasından sert bir nefes çektim.

"Kaburgalarına bir bakayım," dedi Tyler. Saatlerdir ilk kez konuşuyordu.

"Neden?" diye tersledim gözlerimi açmadan. "*Sen* ne yapabilirsin ki?"

"Annemle ablamın doktor olduğunu bilmeni isterim. Zamanında birkaç tane kırık kemik görmüşlüğüm var. Şimdi, yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Doğrulup isteksiz bir şekilde gömleğimi göğsümün üzerine kaldırdım. Kendimi kırılgan, yavru bir kuş gibi hissediyordum. Eve, annemin yanına gitmek istiyordum. Duş almak, sıcak yemeklerle karnımı doyurmak ve uykuya dalana kadar Cate'in saçlarımı örmesine izin vermek istiyordum.

Tyler, çamur lekeli çiçekli gömleğini çıkarıp şeritler halinde yırtmaya başladı. Kolları ve göğsü; melekler ve çiçeklerin narin görüntüsüyle bir kadının -Grey'in- yüzünün dövmeleriyle kaplıydı.

"Annen doktor, ha?" O çalışırken derisinin karın kaslarının etrafında gerilmesini ve köprücükkemiklerini seyrediyordum ki dudaklarımı boğazıyla birleştiği yere bastırmak istemiştim. "Modellik kariyerinden çok etkilenmiş olmalı."

"Tahmin edilebileceği gibi pek onaylamıyordu. Tam bir klişe. Şimdi çok başarılı olduğum için bu durumla barışmasına rağmen evden on altı yaşındayken ayrıldım. Bu da başka bir klişe yani. Sanırım kız kardeşinle çok iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri bu."

"Bildiğin her şeyi arkanda bırakıp tek başına yola çıkmak kolay değil. Cesaret gerektiriyor."

"Evet, öyle." Derme çatma bandajları göğsümün etrafına sarmaya başladı. "Bu konuda biraz daha takdir edilmem gerekiyor bence. Böylesine *akılalmaz derecede* yakışıklı olmak zor. Kimse seni ciddiye almıyor." Bandajın ucunu sıkıştırıp avucunu yan tarafıma koydu. "İşte tamam. Daha iyi oldu. Aslında kırık kaburgaları sarmak hiçbir işe yaramıyor ama en azından kendimi işe yarar hissetmemi sağladı."

"Ve üstünü çıkarabildin," diye ekledim. "Her halükârda kazançlı çıktın."

Tyler güldü. Birbirimize çok yakın oturuyorduk. Kokumu duyduklarında kudurmasınlar diye kimseye yaklaşmaya cesaret edemediğim kadar yakındık. Tyler, elimi avucunun içine alıp avucumdaki çizgileri inceledi. "Tuhaf," diyerek parmağını hayat çizgimin üzerinde gezdirmeye başladı.

"Ne?"

"Grey, bana el falı bakmayı öğretmişti. Onunkiyle aynı görünen bir yaşam çizgin var. Şuraya bak, ikiye ayrıldığı yere, arada bir boşluk var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer Grey Hollow'un El Falı Rehberi'ne inanıyorsan, bir şeylerin değiştiği anlamına geliyor. Bir öncesi ve sonrası varmış. Yeniden doğuş olabilir." Gözleri avucumdan yüzüme doğru kaydıktan sonra tekrar aşağı indi. İçim ürperdi. Mezarları, birlikte gömülmüş üç küçük bedeni düşündüm.

"Burada benimle olduğun için mutluyum, Tyler," dedim. Elini avucumun içine alıp başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde yavaş daireler çizerek gezdirdim.

"Şey, burada olmaktan *heyecan* duyduğumu söyleyemem ama birbirimize eşlik ettiğimiz süre boyunca fena değildin, sanırım."

"Senden bu kadar büyük bir iltifat duymak heyecan verici."

"Gerçekten öyle."

Aramızda bir süre sessizlik oldu ve sonra onu öpmek için yavaşça eğildim. Ona geri çekilmesi, istemiyorsa beni durdurması için zaman tanıdım ama Tyler geri çekilmedi, beni durdurmadı. Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, çıldırıp çıldırmayacağını görmek için bekledim ama çıldırmadı. Ben de onu daha hızlı, daha sert öptüm, vücudum bu yakınlık karşısında canlanırken çenesini tutmak için elimi yukarı kaldırdım. Birkaç saniye boyunca diş, kan ve açlıkla dolu olmayan bu öpücüğün sıcaklığı ile tatlılığının tadını çıkardım. Sonra Tyler'ın avucunu hafifçe göğsüme bastırdığını hissettim. Beni uzaklaştırıyordu. Biraz geri çekildim.

"Kız kardeşini seviyorum, Iris," derken dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Biliyorum." Alnımı onunkine bastırdım. "Ben de öyle."

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim ve sonra ağacın köklerine uzanıp hızla uykuya daldım.

☾

Uyandığımda Tyler hâlâ uyuyordu ve benim de işemem gerekiyordu. Dinlendiğimiz ağaçtan, dönüş yolumu hatırlamaya dikkat ederek uzaklaştım. Yakınlardan su sesi geliyordu. Sesi takip ederek şırıldayan bir dereye ulaştım. Su karanlık ve durgundu, pis kokuyordu. Küflü bir taş alıp de-

reye attım. Beyaz bir köpük oluşturup suyun içinde puf diye kayboldu.

Çalılıkların arasına çömelip işerken ormanı izledim. Orman da beni izledi.

Geri dönerken yaprakların arasında kırmızı lekeler görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İlk başta kan damlaları sanmıştım ama yalnızca çilekti. Bir tanesini koparmak için diz çöktüm ama dokununca yumuşayıp içinin çürüdüğünü fark ettim. Çileği parmaklarımın arasında ezince içinden kurtlar ve küfler fışkırdı. Yere fırlatıp elimi kotuma sildim.

Burada, bu yerde iyi olan hiçbir şey yoktu. Çürümeyen hiçbir şey kalmamıştı. Agnes, kim bilir ne kadar zamandır burada kapana kısılmıştı. Kokmuş yiyeceklerden başka yiyecek, yıkık dökük evlerin ıssız kalıntılarından başka uyuyacak yer bulunmuyordu. Barınak yoktu. Rahatlık yoktu. Açlıktan ağrıyan karnını doyuracak temiz su ya da çürümemiş yiyecek yoktu.

Biz neden farklıydık? Yarı Yol, bizi diğerlerini değiştirdiği kadar feci bir şekilde değiştirmemişti. Çürümüyorduk. Buradan ayrılmamıza izin verilmişti.

Geri döndüğümde kamp yaptığımız alanı bomboş buldum.

Tyler yoktu.

"Tyler?" diye seslendim ama ormandan hiçbir ses çıkmıyordu. Kimseden yanıt gelmedi. Etraftaki ağaçların arasında yürüyerek ona ait bir iz aradım. Belki benim gibi işemeye gitmişti. "Tyler!" diye bir daha bağırdığımda tekrar sessizlikle karşılaştım. Hiçbir kuş kanat çırpmıyordu. Ağaçlar hareketsizdi.

Ters giden bir şeyler vardı.

Uyuduğumuz ağaca doğru koşup Vivi'nin sırt çantasını, ağaç köklerinin arasına sakladığım yerden çıkardım. Burası kesinlikle dinlendiğimiz, onu on beş dakika önce uyurken bıraktığım yerdi. Çantayı karıştırıp bıçağı bulduktan sonra tekrar kampın etrafındaki ormana doğru ilerledim, adını haykırırken tüm vücudum titriyordu. Tyler her neredeyse, tüfeği yanında götürmüştü. Ona defalarca seslendim, adını haykırdım ama cevap vermedi. Grey ile Vivi gibi o da aniden ortadan kaybolmuştu.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Bir ağaç köküne tekme atıp küçük parmağıma saplanan acıyla irkildim. Onu yalnız bırakmamalıydım.

Geri dönmesi için ne kadar beklemeliydim? Tyler'ı burada yalnız bırakırsam, kız kardeşlerimi bulabildiğim gibi onu tekrar bulamazdım. Eğer Tyler'ı burada bırakırsam, onu bir daha asla göremeyebilirdim.

O anda ailemi düşündüm. Kaybolduğumuz geceyi, muhtemelen onları yiyip bitiren o korkunç, iç kemiren paniği...

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Ta ki içimden bir ses, Tyler'ın geri dönmeyeceğini söyleyene kadar. Onu burada yalnız bıraktığım kısa dakikalar içinde başına kötü bir şey gelmişti. Asla görmeyeceğinden emin olarak bıçağımla ağacın gövdesine BENİ BURADA BEKLE yazdım.

Sonra oradan ayrıldım. Onu orada, ormanda yalnız bırakmıştım. Onu kaderine terk etmiştim çünkü devam etmekten ve buraya gelme sebebim olan neyse onun peşine düşmekten başka seçeneğim yoktu. Kız kardeşlerimi kurtarmak zorundaydım.

22

ORMANDA TEK BAŞIMA dolaşıyordum. Alnımdan aşağı akan terler gözlerimi yakıyordu. Artık yalnızdım, yanımda kimse yoktu. Göğsümde hissettiğim çekime göre attığım her adımla kız kardeşlerime biraz daha yaklaşıyordum. Bu his dışında bana yol gösterecek hiçbir şey yoktu.

Tyler'a geri dönebilmeyi umarak çiçekli gömleğinin şeritlerini dalların etrafına bağladım, ta ki kumaşım bitene ve yola devam etmek zorunda kalana kadar.

Alacakaranlıkta bir şeyler beni takip ediyordu, göz ucuyla hareket ettiklerini fark ettiğim ama başımı o tarafa doğru çevirdiğimde kaybolan şeyler. Vahşi köpekler ya da bundan daha garip bir şeyler olabilirdi. Yavaşlamamı, durmamı, oturmamı bekleyen keskin dişli ölü şeylerdi.

İlerlemeye devam ettim, bıçağımı yanımdan ayırmadım ama hiçbir şey onu kullanmamı gerektirecek kadar yakınıma yaklaşmadı.

Daha fazla kök, kemik ve saçtan oluşan düğümlenmiş bedenler gördüm. Sırtlarını ağaçlara dayamış, yavaşça tohumlara dönen ölü çocuk şekilleri, kollarını bir şeye uzattıkları anda insandan çok bu yere dönüşen kadınlar. Moloz yığınına dönüşen başka yapılar da vardı. Kayıp insanlar ile kayıp şeylerden oluşan bir hurdalıktı burası.

Tyler'ı önümde veya arkamda bir yerde görmeyi bekleyip duruyordum. Ne zaman bir dal kırılsa ya da bir kuş kanat çırpıp uçsa, umutla sesin geldiği yöne doğru dönüyordum fakat yalnızca karşılarına çıktığım için beni izleyen geyikler, kediler, sincaplar görüyordum. Hepsi de perili ormanın loş ışığında özgürce dolaşıyordu. Her biri farklı derecelerde tuhaf görünüyorlardı; gözleri siyahtı, yosunla kaplıydılar. Sırtlarındaki yosun tabakalarından küçük çiçek bahçeleri filizleniyordu. Korkunç bir peri masalından fırlamış yaratıklara benziyorlardı. Bir anlığına göz göze geliyorduk, hayvanlar farklı bir yerin kokusunu aldıkları davetsiz misafiri merak ediyorlar, sonra benim varlığımdan rahatsız olmadan karanlıkta yollarına devam ediyorlardı.

Ormanın zeminine atılmış ayakkabılara rastladığımda belim ve bacaklarım ağrıyordu. Bir çift Nike spor ayakkabı, uzun süredir Yarı Yol'da olmadıklarını anlayabileceğim kadar yeni görünüyordu. Üstlerinde çürüme, küflenme ya da bozulma belirtisi yoktu.

Ayakkabıları alıp ellerimde çevirdim. Hâlâ birbirlerine bağlıydılar, kumaşı biraz nemliydi. Bunlar Tyler'ındı, Londra'daki hastanede kendi ayakkabılarını kaybettikten sonra Edinburgh'dan aldığı yeni ayakkabılardı.

Tyler, buradan geçmişti. Tyler, onları buraya bırakmıştı. Benim için bıraktığı bir ekmek kırıntısı mıydı? Bu hem rahatlatıcı hem de kaygı vericiydi, aynı yöne gidiyorduk ama Tyler'ın kendi özgür iradesiyle bu yolda yürümediğinden artık emindim.

Bir daire çizerek yavaşça etrafımda döndüm, ormanda ondan başka bir iz var mı diye baktım ancak hiçbir şey yoktu. Ayakkabıları Vivi'nin sırt çantasına bağladım. Onu bulduğumda ayakkabılarına ihtiyacı olacaktı.

Hareket etmeye devam ettim. Zaman, burada olduğu gibi, garip bir şekilde akmaya devam ediyordu.

Açıklığa ulaştığımda yorgun düşmüştüm, başım susuzluk ve açlıktan çatlıyordu. Boğazımla gözlerim kurumuştu, dilimde kül tadı vardı. Eğer eve varabilirsem, saçlarımın haftalarca yanık odun kokacağından emindim. Açıklık, Tyler'la beraber ilk vardığımız yerden farklı değildi, zemin uzun otlar ile çürüyen yapraklardan oluşan bir halıyla kaplıydı ve ortasında korkunç derecede kötü bir şey vardı.

Ne gördüğümü anladığımda, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Grey ve Vivi buradaydı, ağızları kapatılmış, bilekleri başlarının üzerine kaldırılarak kazıklara bağlanmıştı. Ayaklarının dibine odun demetleri ve kurumuş yosunlar yığılmıştı. Üzerlerinde, bacaklarında, gövdelerinde ve saçlarında leş çiçeklerinden oluşan bir bahçe büyümüştü. Derilerinde üremiş, ağızlarının ve gözlerinin etrafında kümelenmişlerdi. Kalplerinin atışını, sıcaklıklarını, yaşamlarını, vücutlarında hâlâ dolaşan sıcak kanı hissedebiliyordum. Vivi'ninki daha

güçlü, daha kırmızı, daha canlıydı. Grey'inki artık soluk bir şeydi, zayıf ve güçsüz gibiydi.

Diğer ikisinin arasına dikilmiş üçüncü bir kazık vardı, boş bir şekilde duruyordu.

Babamız hepimizi yakmak istiyordu. Ama hayır...

O bizim babamız değildi.

Gabe Hollow, Yarı Yol'da yıkık dökük bir evin yanına gömülmüş üç çocuğun babasıydı. Yakmak istediği şeyler, yani bizler onun çocukları değil, çocuklarının suretinde geri gelen yaratıklardık. Sahtekârdık.

Ayakkabılarımı çıkardım.

"Kahretsin," diyerek ayaklarımı görünce sessizce söylendim. Loş ışıkta bir o yana bir bu yana çevirerek nemli çoraplarımın altında duran ıslak, yumuşak ete dokundum. Ayak parmaklarım kararmaya başlamıştı. Ayak başparmağımın tırnağına dokunduğumda etimden kolayca çıktı. Hiç acı yoktu. Ayak tırnağımın eskiden olduğu yerde bir leş çiçeği tomurcuklanmaya başlamıştı. Çiçeği derimden koparıp parmak uçlarımın arasında ezdim.

Ayakkabılarımı Vivi'nin sırt çantasına tıkıştırıp, Grey'in bıçağını elime alarak açıklığın kenarında yalınayak ilerledim. Ayakkabısız daha çeviktim. Grey'in peşinde geçirdiğim yıllar bana orman zemininde ve gıcırdayan ahşap koridorlarda nasıl sessizce ilerleyebileceğimi öğretmişti. Hareket ederken ayaklarıma bakmamaya çalıştım. Ölmekte olan etimi görmek istemiyordum.

Vivi, uyanıktı, hareket ediyordu ve göremediğim biriyle konuşuyordu. "Bırak beni!" diyerek başını geriye atarken

sesi boğuk çıkıyordu. "Bırak beni!" Başını arkasındaki kazığa olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Bir çatırtı duydum. Vivi öne doğru düştü, baygındı; vücudunun tüm ağırlığını bileklerindeki bağlar taşıyordu. Kafasının arkası kanamaya başlamıştı. Grey kıpırdanarak başını kaldırdı. Siyah gözleri benimkilerle buluştu. İlk başta beni görebildiğinden ya da varlığımı hissedebildiğinden emin olamadım.

Git, diye yalvardı gözleri. *Git. Lütfen.*

Başımı salladım. Grey'in burun delikleri öfkeyle açıldı ama beni buradan göndermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmadan gitmektense, ateşte onların yanında yerimi almayı tercih ederdim.

"Tyler?" diye oynattım dudaklarımı. Grey, gözlerini kırpmadan birkaç hızlı nefes aldı, sonra başını salladı. Ne demek oluyordu bu?

Hayır, Tyler'ın nerede olduğunu bilmiyorum muydu?

Ya da hayır, Tyler çoktan ölmüş müydü?

Onun bu korkmuş halini sevmedim. Grey Hollow, hiç kimseden korkmaz ve karanlıktaki korkulacak şey o olurdu. Onun titrediğini görmek çok yanlış geliyordu.

Sonra ateşin diğer tarafında bir figür belirdi.

"Tyler?" diye fısıldadım. Tyler, bana bakmak için döndü.

Yaşıyor, yaşıyor, *yaşıyor*. Her nasılsa, kardeşlerime giden yolu bulup buraya benden önce gelmişti. Saklandığım yerden çıkıp ormanın kenarında duraksadım. Ona doğru koşmak ve kollarımı sıcak göğsüne dolamak istedim. Yalnız olmamanın, bu dehşetle tek başıma yüzleşmek zorunda kalmamanın verdiği rahatlık üzerime çöktü.

Grey, bağlarını sertçe çekiştiriyor, ağzının içinde sessizce çığlık atıyordu. Başını öfkeyle sallarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Ona ulaştığımda Tyler hiçbir şey söylemedi. Yüzünü inceledim. Gözlerinde tuhaf bir şeyler vardı. Yüzü, cildi, dudakları, kaşındaki kendini beğenmiş kavis aynı olmasına rağmen daha derinlerdeki bir şeyler tersmiş gibi hissettiriyordu. Edinburgh'da Gabe'in yumruğuyla yerinden çıkan kemikleri, olması gereken hallerine geri dönmüştü. Kollarındaki dövmeler sanki derisi ıslanmış, sıkılmış ve kemiklerinin üzerine yeniden sarılmış gibi eğri büğrü duruyordu.

Dudaklarını araladığında ağzı tuhaf göründü. Diş etleri kararmış, dişleri çürümeye başlamıştı.

Gabe Hollow, üç çocuğunun da gözleriyle dişlerinin değiştiği konusunda ısrar etmeye devam ediyor.

Tökezleyerek geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm. Tyler'a benziyordu. Çok benziyordu. O kadar benziyordu ki ağzını kapalı tutsa farklı olduğunu asla anlayamazdınız.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen Tyler değilsin."

"Sen de Iris değilsin," diye cevap verdi ama bu onun sesi değildi.

Babamın sesiydi.

Tyler'ın ağzından çıkan, Tyler'ın yüzünü kuşanmış Gabe Hollow'un sesiydi.

Tyler'ın *teniydi.*

Gabe, bana doğru bir adım atarken ben de geriye doğru bir adım geri attım.

"Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Kızlarıma yaptığın şeyin aynısını," diye cevap verdi babamın sesi.

Bakışlarım Gabe'in yüzünden boğazına doğru gitti. Daha doğrusu Tyler'ın yüzünden Tyler'ın boğazına. Daha iyi görebilmem için çenesini biraz kaldırdı. Orada, köprücükkemiğinin kıvrımında, ipek iplikle dikilmiş taze bir kesik vardı. Güzel dikilmişti. Benimki gibi kolayca iyileşecekti.

Bir adım daha geri attım, zihnim yaşanılanları anlayabilmek için tekrar anılar uçurumuna daldı. Kalbim göğüs kafesimde sertçe çarpıyor, soğuk soğuk terlediğim için üşüyordum. Tüm küçük yapboz parçaları ortaya serilmiş, onları bir araya getirip anlamlı bir resim oluşturmamı bekliyordu.

Ben Iris Hollow değildim. Iris Hollow'a benziyordum.

Babam Tyler değildi ama Tyler'a benziyordu.

Gabe Hollow, üç çocuğunun da gözleriyle dişlerinin değiştiği konusunda ısrar etmeye devam ediyor.

"Nasıl yapabildiniz?" diye sordu babam. "Bunu *çocuklara* nasıl yapabildiniz? *Çaresiz küçük kızlara?*"

Grey'e baktım, artık hüngür hüngür ağlıyordu.

Tekrar Gabe'e döndüm. "Anlamıyorum."

Gabe, yüzüme baktı. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. Yemin ederim."

Bir çakıyla boynunu çizip sağ elinin parmaklarını yaraya sokarak deriyi yukarı, başının üzerine doğru çekermiş gibi yaptı. Bana bakıp tepki vermemi beklerken çenem titredi. "Kız kardeşim dediğin şey bir canavar," diyerek Grey'i işaret etti. "Ama en azından bunu unutmanı sağladı."

Her şeyi unut, diye fısıldamıştı Grey bana. "*Neyi* unutturdu?"

Gabe, şimdi etrafımda daireler çiziyordu. Bıçağımı daha sıkı kavradım. "Öldürülmüş bir kızın derisini giyerek etrafta dolaşan bir ölü olduğunu," derken sesi titriyordu. "O, ölü bir yerde, mezarda çürürken sen onun ailesinin yanına, yatağına, annesi ile babasının kollarına gittin. Onun sıcak tenini, kendi teninin üzerine geçirdin ve kız kardeşin üzerine geçirdiğin deriyi boğazından dikerek sağlamlaştırdı."

"Bu doğru olamaz," diye fısıldadım çünkü korkunç, dehşet verici ve imkânsız olmasına rağmen bunu söylerken bile mümkün olabileceğini biliyordum.

Böyle *olduğunu* biliyordum.

Gabe, bizi gördüğü andan itibaren bir şeylerin ters olduğunu anlamıştı. İçimizdeki bir şey değişmişti. Farklı gözler, farklı dişler. Derinin altında başka bir deri tabakası.

"O şey, bana kendimi öldürttükten sonra kendimi burada buldum," dedi Gabe. "Çocuklarımı aradım. Onları bıraktığınız yerde bulup kendim gömdüm."

Bunu ben istemedim, diye yazmıştı notunda çünkü gerçekten başka seçeneği yoktu. Çünkü yuvasına yerleşen, gerçek çocuklarını kovan ve ona -tıpkı bana saldıran fotoğrafçıya emrettiği gibi- kendi canına kıymasını emreden *şekil değiştirene* karşı koyamamıştı.

Bir başka korkunç gerçek daha su yüzüne çıktı. "Sen de Tyler'ı öldürdün," dedim. "Derisini yüzdün. Üzerine *geçirdin*."

"Eve gitmek istiyorum. Karıma, üçünüzün benden çaldığı hayata geri dönmek istiyorum."

Gabe Hollow, cenazesinde tatlı, nazik, elleriyle bir şeyler üreten bir adam olarak anılmıştı. Mezarının başında durmuş

ve nereye giderse gitsin benden bir parça taşısın diye toprağa indirilirken tabutunun üzerine bir süsen çiçeği atmıştım.

Beni korkutmasına rağmen onu sevmiştim.

Babam, Vivi'nin çakmağını çakıp alevini çıraların üzerine tuttu. "Kız kardeşlerine katıl."

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Yıllarımı bu adamı özleyerek geçirmiştim. Beni kollarının arasına alıp küçükken yaptığı gibi beni teselli etsin istiyordum. Başımı salladım. "Cate'i yalnız bırakamam."

"Lütfen karşı koyma." Gabe'in sesi çatallaştı. "Lütfen bunu benim için zorlaştırma."

"Bu sen değilsin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Beni tanımıyorsun."

"Tanıyorum. Ben senin kızın olmayabilirim ama sen benim babamsın."

"Yapma."

"Senin nazik ve kibar olduğunu, beni incitmeyeceğini biliyorum."

"Lütfen beni zorlama," diye yalvardı Gabe. "Lütfen ateşin olduğu yere git."

"Hayır."

"Ya onlarla yanarsın ya da yanarak ölmelerini seyredersin."

Gabe, çakmağı düşürdü. Çıralar ateş alıp tutuştu. Zehirli duman saniyeler içinde yükselmeye başladı. Grey, yükselen alevlere karşı çırpınırken boğulmaya başladı.

Çığlık atarak ona doğru koştum ama Gabe beni sırt çantamdan yakalayıp geri çekti. Bıçak elimden düştü. Bir sani-

ye içinde üstüme çıkıp dizini kırık kaburgalarıma bastırdı, parmakları boğazımdaydı. Hızlı, vahşi ve çirkindi.

"Grey ne yapardı? Grey ne yapardı?" diye düşündüm ölmek üzereyken. Tırnaklarımla babamın ellerini tırmalıyordum. Topuklarımla altımdaki yumuşak zemini kazıyor, tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordum. Gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Kan beynime doluyordu, kulaklarımdan gözlerime doğru yayılıyor gibi görünen, görüşümü daraltan bir karanlık belirmişti.

Grey, mücadele ederdi. Grey, bir şekilde onun kanını akıtırdı. Grey, ulaşamayacağım yere düşen bıçağı almak için çabalardı. Grey, ona karşı çıkarak etini parçalar, kemiklerini kırar, hayatını tuzla buz ederdi.

Şimdi çığlık atıyordu, kendisinden çok benim için. "Bırak onu!" diye bağırdı Gabe'e, kelimeleri ağzına kapatmak için kullanılan şey yüzünden boğuk çıkmıştı. "Seni mahvedeceğim!"

Zihnimde yükselen karanlığın arasından net bir düşünce yol aldı. *Zaten mahvettin.*

Grey, bu adamı da diğerlerini mahvettiği gibi mahvetmişti. Grey, kadın kılığına girmiş bir kasırgaydı. İstediğini aldıktan sonra ardında bir yıkım bırakırdı ve bunun için ona her zaman hayranlık duymuştum. Bu dünyada bir kadın olarak böyle yaşamak cesaret isterdi. Bunu yapmıştı çünkü güçlüydü. Yapabildiği için yapmıştı.

Justine Khan'ı ve dudaklarımı ısırırken korkudan irileşen gözleri aklıma geldi. Babamın yatağımın ucunda dururken ki solgun halini, gözlerimi açtığımda, avının peşindeki yır-

neiyi fark ettiğinde donup kalışını hatırladım. Grey'in geceleri karanlık sokaklarda yürüdüğünü, erkeklerin onu çağırmasını beklediğini ya da daha kötüsü, birinin ona bir bahane vermesini beklediğini düşündüm.

Grey Hollow, karanlıktaki korkulacak o şeydi ama onu ne kadar sevsem de onun gibi olmak istesem de onun gibi değildim. Dünyayı kendi isteğime göre şekillendiremezdim çünkü onun yaptığı gibi insanları incitmeyi içim kaldırmazdı. Bu yüzden daima kendimi güçsüz hissetmiştim. Ama benim gücüm belki de buydu.

"Iris ne yapardı?" diye düşünürken görüş alanım bir toplu iğnenin ucu kadar daralmıştı.

Onu sevmeme izin verdiği o birkaç haftada, çocukken yaptığım gibi uzanıp elimi Gabe'in yanağına koydum.

Ölü olduğumu, bu yerde kapana kısıldığımı, kızının tenini üzerime geçirdiğimi hatırlayamıyordum. Bir tek televizyon izlerken uyuyakaldıktan sonra beni kanepeden yatağıma taşıyan Gabe Hollow'un göğsünün sıcaklığını, gömleklerinin her zaman Danimarka yağı ve çömlek cilasının kemik külü karışımı gibi koktuğunu anımsıyordum. Bana yatmadan önce masal okuduğu sesini, sayfaların arasına sıkıştırmama yardım ettiği iris çiçeklerini hatırlıyordum, cenazesinde ne kadar çok ağladığımı.

"Baba," diye nefes almayı başardım. Tyler'ın yüzündeki Gabe'in gözleri benimkilerle buluştu.

Onun kızı olmasam bile onun kızına benziyordum. Onun yüzüne sahip olmanın yeterli geleceğini umuyordum. Ne olduğumu bilse bile beni öldürürken yüzüme bakamayacağını

düşünmüştüm. Gözlerimiz buluştu. Gabe, hıçkırdıktan sonra boğazımı bir kez daha sertçe sıkıp beni bıraktı.

Kesik kesik nefes alıp bıçağa doğru atıldım, onun altından çıkıp alevlerin kız kardeşlerimin topuklarına ulaştığı yere doğru ilerledim. Grey inliyordu, duman solumaktan sersemlemişti. Sırt çantamı yere bırakıp yanan enkazdan onlara doğru tırmanarak ateşin içinden bir yol bulup geçtim. Kirpiklerim kıvrılarak ısının oluşturduğu duvar karşısında eridi. Ciğerlerime çekebileceğim hava yoktu. Kül ile korları soludum. Ateş tenimi yalarken tısladı, tırmanırken ellerimi, dizlerimi ve çıplak ayaklarımı yaktı.

Önce Grey'in bıçağını, direğe bağlandığı deri şeritlerden geçirdim. Serbest kaldığı anda gücün değiştiğini hissetim. Sanki zaman yavaşlamış gibiydi. Grey, dimdik durup bıçağı elimden aldı. Vivi'yi serbest bıraktıktan sonra bizi peşine takarak ateşin içine doğru sürükledi. Odunlar yarılıp patlıyor, saçlarımıza, giysilerimize sıcak korlar fırlatıyordu. Ayaklarımızın altındaki ateş kor kırmızısıydı, ısı bir duvar gibi katı ve geçilmezdi. Ta ki Grey, bizi çekerek diğer taraftaki açıklığın serin, ıslak çimlerine yuvarlayana kadar.

"Vivi!" diyen Grey, onu omuzlarından sarstı. "Vivi!" Sonra onun üzerine eğildi, avuçlarını, Vivi inleyene kadar göğsüne bastırmaya başladı. Grey, Vivi'nin küle bulanmış yüzünü ellerinin arasına alıp alnından öpmek için eğilirken, "Tanrıya şükür, Tanrıya şükür," dedi.

Derimin bir kısmının yanıp kenarlarının karardığı koluma baktım. Altında hem öğrenmek hem de öğrenmemek istediğim gerçek yatıyordu. Alevlerin dokunmadığı ikinci bir deri tabakası vardı.

Grey, beni izliyordu, kesik kesik nefes alıyordu.

"Bu doğru, değil mi?" diye sordum ona. Titriyordum. Yanıklarımın acısı kendini hissettirmeye başlamıştı, yanmış sinir uçları ayak parmaklarımda, ellerimde, parmak uçlarımda uyanıyordu. "Biz, biz değiliz."

Grey, gözlerini kapattı. Kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzülüp yanağındaki kir ve kanın arasından temiz bir çizgi oluşturdu. Nihayet doğrular şekilde başını salladı.

Doğru.

Sonra ayağa kalkıp Tyler'ın derisinin şimdi ormanın zemininde boş ve sönük bir şekilde yattığı yere gitti. Gabe de Rosie gibi kaybolmuştu, ölüler burayı terk ettiklerinde, burası onları terk ettiğinde nereye gidiyorlarsa oraya gitmişti. Yokluğunda geride bıraktığı şey ise dehşet vericiydi. Tyler'ın derisinin altında ne kemik ne kas ne de ruh vardı. Saçları, kirpikleri ve tırnakları hâlâ yerinde duran dümdüz bir deri parçasıydı.

Tyler'ı yalnız bırakmıştım. Onu ormanda yalnız bırakmıştım ve babam onu bulup derisini yüzmüştü.

Tyler'ın derisi yüzülmüş cesedinin nerede olduğunu merak ettim. Yakılan ateşe baktım. Ateş şimdi ağaçların üzerinde dans ediyordu, bizim için dikilen kazıklar alevler içinde kalmıştı. Duman kavrulan yağ ve yanan kemik kokuyordu. İçeride. Cesedi orada, alevlerin altında, bizim olmamız gereken yerde saklı olmalıydı.

Grey, onun düz derisinin üzerine eğilmişti. "Gitmene izin vermeyeceğim," diye bağırıyordu. "Gitmene izin vermeyeceğim, gitmene izin vermeyeceğim."

"Gabe'in onun derisini yüzdüğünü gördük," diye homurdanan Vivi, yan tarafa döndü. Yanına gidip avucumu yanağının altına koyarak başının arkasındaki ıslak yaradan yapraklar topladım. "Zavallı Grey."

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye devam etti Grey, elleri bir zamanlar Tyler'ın göğsünü kaplayan derinin üzerinde geziniyordu. Tanrım. Hiç kimse sevdiği birini böyle görmek zorunda kalmamalıydı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Grey," dedim sessizce. "Eve gitmek zorundayız."

"Onsuz gitmiyorum," dedi. "Onu kurtarabilirim."

"Nasıl?"

"Seni kurtardığım gibi. Eğer burada sıkışıp kalırsa ruhunu, derisinin içine geri dikebilirim." Onunla konuşmak için eğildi. "Beni dinle, Tyler. Seni kederimle bağlıyorum. Ölümün için kendimi suçluyorum ve gitmene izin vermiyorum. Bana geri dön."

Kafamda onun farklı parçalarını bir araya getirmeye çalıştım. Ölü bedeni, ateşin içinde görünmeden yanıyordu. O bedenin derisi önümde duruyordu. Ruhu, ya da artık her neyiyse, unutulmaya doğru giderken buradan geçecek olan gerideki parçasıydı.

Onu tekrar görebilirdim. Beklerken bu küçük umudun göğsümde alev almasına izin verdim.

Ve bekledim.

Bekledim.

"Burada olduğunu sanmıyorum." Vivi'nin yanağı, yanık elimin altında sıcacıktı. Oyalanamazdık. Yarı Yol'dan çıkmamız gerekiyordu. "Geleceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye nefes aldı Grey, elleri ormanın zeminine gömülmüştü. Kederinin acısını haykırırken ağzından tükürükler saçılıyordu. Acı bedenini oksijensiz bırakmış, onu kaburgalardan ve yumruklardan oluşan bir top haline getirmişti. Bir sonraki nefesini içine çektiğinde, çıkan ses kilise orgunun sesine benziyordu. Gürültülü, uzun ve kederliydi. Hıçkırıklarla sarsılıp büküldü, ta ki umutsuzluk onu tüketene kadar. Dünyanın en güzel kadını, evrenin kendi iradesine boyun eğmesine o kadar alışmıştı ki sevdiği adamın hayatını kurtaramamıştı. Açıklığın kenarında bir hareketlilik gördüm. Ağaçların arasından bana bakan siyah saçlı, çıplak bir figür vardı. Ona seslenmek için ağzımı açtım ama o kafasını hayır der gibi salladı.

Ardından, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, Tyler Yang'ın ruhu tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

Kitap Kurdu

23

YARI YOL'A TIRMANMAK, içine düşmek gibi değildi. İçine düşmek, bir eşikten adım atmak, bir kaydıraktan kaymak kadar kolaydı. İşin çoğunu yerçekimi yapıyordu. Ama buradan çıkmak *zordu*. Tüm bedenimi katranın içinde sürüklemek zorunda kaldım. Nefes alamıyordum, göremiyordum. Hiçliğin içinde boğuluyordum, sonunda çiçek ve duman tarlasına düştüm. Karanlıktı. Altımdaki zemin sertti, yanmış odun ile yanık plastiğin kimyasal kokusu vardı. Bir an için işe yaramadığından endişelendim. Sonra Grey ile Vivi arkamdan gelerek üstüme düştü. Kırık kaburgalarımın acısı ve kapının yarattığı şaşkınlık midemdekileri ağzıma getirdi. Yana yuvarlanarak kustum.

Gözlerimi kırpıştırdım. Görüşümdeki karanlık yok oldu. Leş çiçeklerinden bir örtüyle kaplanmış, yanmış bir mutfaktaydık. Grey'in mutfağı. Damalı zeminde doğruldum. Kollarım ile bacaklarımın arkası isle kaplıydı. Dünya sessiz ve hareketsizdi.

"Tanrım, geri dönmek çok daha berbatmış," diye inledi Vivi, sesi pürüzlü ve tuhaf çıkıyordu.

Vivi'nin dönmesine yardım ettikten sonra Grey'in kitaplığını devirdik. Grey, yere saçılan kitapları karıştırırken sırt çantasını Vivi'nin başının altına koydum.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," derken Vivi'nin ince telli saçlarını okşuyordum.

"Daha sonra," dedi Grey. Aradığı kitabı bulup kapağını açtığında aslında kitap olmadığı, gizli bir kutu olduğu ortaya çıktı. Tipik Grey. Onun için hiçbir şey basit olamazdı, hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Kutudaki cam şişelerin içinde çeşitli otlar ve sirke vardı. Grey, bıçağının kenarıyla anasonu mutfak zemininde ezdikten sonra tuz ve pelin otuyla birlikte sirkeye ekleyip çalkaladı. Agnes'in yaptığı iksirin aynısıydı.

Vivi'nin diğer tarafına çöktü. Şişeyi kız kardeşimizin dudaklarına götürürken, "İç," dedi.

Vivi, kıvranarak uzaklaşarak yüzünü buruşturdu. "Bu boku istemiyorum."

"*İç şunu*," diye emretti Grey ve elbette Vivi denileni yaptı çünkü Grey iş başındaydı. Yarı Yol'u kusarken Grey onu sakinleştiriyor, yanmış zemine yeşil ölü şeyler dökülüyordu.

"Çocukları öldürdün," dedim sessizce, kız kardeşimin hastane önlüğünden bir şerit koparıp Vivi'nin kafasının arkasındaki kırık deri parçasına tentürdiyot sürmeye başlamasını izliyordum.

Grey bana baktı, gözleri siyah ve düzdü. "Evet," diye cevap verdi.

"Ben Iris Hollow değilim."

"Hayır. Görüntün öyle olsa bile için değil."

Tırnaklarımı boğazımdaki yara izine batırdım, benim olmayan deriyi yırttım. Ölü bir kızın derisi, ölü bir şeyin kılıfı olmuştu. Baş döndürücü bir çiçeğin yaprakları, altında çürümüş, tehlikeli bir şeyi gizliyordu.

"Dur," diye emretti Grey. "Derini yırtıp atarsan ölürsün."

"Ben zaten ölüyüm, değil mi?"

"Cate'i düşün, Iris. Başına gelen onca korkunç şeyi düşün. Ona kalan tek şey sensin. Ölürsen onu mahvedersin."

Ellerim yanıma düşerken hıçkıra hıçkıra ağladım. "Bana tüm bunların nasıl olduğunu anlat."

"Zamanı ve yeri geldiğinde..."

"Anlat," dedim. "*Şimdi.*"

Grey, hızlı bir şekilde nefes verip Vivi'nin yarasıyla ilgilenmeye geri döndü. "Yılbaşı gecesi bir kapının arkasından onlara fısıldadım. Her yeni yılda olduğu gibi o gece de perde çok inceydi. Hollow kardeşler, beni duydu. Sesimi takip ettiler. Onlara yardıma ihtiyacım olduğunu söyleyince isteyerek benimle geldiler. Evlerinin yolunu bulabilmek için kırmızı-siyah ekoseli şeritleri ağaçlara bağladılar. Zeki olmalarına rağmen çok kolay güveniyorlardı. Onları yaşadığımız kulübeye çektim. Bana güvendiler çünkü ben de küçük bir kızdım."

"Sonra boğazlarını kesip derilerini yüzdün."

Grey, çalışmasına ara vererek gözlerini kapattı. Vivi'nin kaskatı kesildiğini hissettim. "Evet," diye devam etti Grey. "Yeni derini giymene yardım ettikten sonra boğazını diktim.

Yaptığım şeyden... zevk almadım. Ben bir canavar değilim. Sadece bizi oradan çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Üçümüze ikinci bir şans vermek için. İş bittiğinde geriye kalan tek şey her birimizin boğazında olan küçük bir yara iziydi. Bıraktıkları izleri geldikleri yere kadar takip ettik. Sürünerek yaşayanlar diyarına geri dönmeyi başardık. Kapıyı kandırdık çünkü ne canlı ne de ölüydük, ikisinin arasında bir şeydik. Sonra İskoçya'daki o sokakta birinin bizi bulmasını ve bize bir ev vermesini bekledik."

Agnes, Grey'e kuzu postuna bürünmüş bir kurt demişti. Kılıktan kılığa giren canavar gibi bir şeydi, o kadar doğal olmayan bir şeydi ki sadece insanları değil, yaşam ile ölümü bile kandırabiliyordu. Yarı ölü, yarı canlı ve dolayısıyla bunlar arasında istediği gibi hareket edebilen bir şeydi.

"Siktir," diye fısıldadı Vivi. "Biz guguk kuşu* muyuz?"

"Sen de içmelisin," diyen Grey, bana bir yudum almam için şişeyi uzatmıştı. Elinden aldım. "İşe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Tahmin yürüttüm. Peri masalları ve efsanelerden doğan bir umuttu ve sezgilerim doğru çıktı. Yarı Yol'dan kaçmak için yarı yol olmak zorundaydık. Sınırdan çıkmak için sınır olmalıydık. Bizim gibilerin ilk olduğunu sanmıyorum, melez mitleri bir yerlerden gelmiş olmalı, değil mi? İnsan bebeklerin yerine bırakılan peri çocuklarının eski masalları, açgözlü iştahları ile garip yetenekleri olan yaratıklar. Bunu bilen başka kişiler de var. Sadece benim bildiğim bir şey değil. Şimdi *iç*."

* Türlerin çoğu yumurtalarını yabancı kuşların yuvalarına bırakır ve yavruları başka türden dişi ve erkek kuş büyütür. Hollow kardeşlerin de kendilerine başka bir ev bulması yönünden bağdaştırma yapılmış. (e.n.)

Şişeyi elimde çevirerek pelin otu ve anason parçalarının sirkenin içinde sürüklenişini izledim. "Leş çiçekleri. Karıncalar. Neden her yerdeler?" Acı ve tuzlu bir yudum almamla hemen içimde, bağırsaklarımın derinliklerinde bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Anında vücudum onu dışarı çıkarmak için bağırmaya başladı. Midem kasıldı, safra, küf ve böcek kustum.

Grey, saçlarımı yüzümden çekti. Ben tekrar kusarken, "Bir şeyin yok," dedi. "İyisin. Buranın tüm sırlarını bilmiyorum, Iris. Ölüm ve çürüme gibi kokuyor çünkü oradaki her şey ölü. Her şeyin içine girer, her şeye bulaşır, izin verirsen her şeyi parçalara ayırır."

Grey, şişeyi benden geri alıp bir yudum içtikten sonra içinde büyüyen şeyi öğürerek tükürdü. "Sizi hastaneye götürmem lazım," dedi.

"Daha sorularım bitmedi," dedim. "Neden hep açız?"

"Çünkü siz ölüsünüz ve ölüler her zaman açtır." Söyleyiş şekli o kadar netti ki. *Siz ölüsünüz.* "Yemek, açlığını gideremez, içindeki boşluğu asla dolduramaz."

Vivi doğruldu. Hareketleri sersem gibi olmasına rağmen yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Grey'e benim gibi sıkılmış dişler ve tiksintiyle aşağı doğru kıvrılmış dudaklarla bakıyordu.

"Bize unutturdun," dedim. "İskoçya'ya geri döndüğümüzde. Bize bir şeyler fısıldadın. '*Her şeyi unut,*' dedin. Her şeyi sildin."

Grey, başını salladı. "Sana hiçbir şey yaptıramam, Iris, tıpkı Tyler'a yaptıramadığım gibi. Gücümüz sadece yaşa-

yanlar üzerinde işe yarar, ölüler üzerinde değil, kısa süreliğine ölenler üzerinde de değil. Sana unutmanı söyledim ve sen de unuttun çünkü unutmak istedin."

"Tanrım. Sen bir canavarsın," dedi Vivi.

"*Hayır*," dedi Grey. "Öyle deme. Sizi her zaman güvende tutacağıma söz verdim ve sözümü tuttum. Korudum da. Sizi hayata döndürdüm."

"Bu derinin altında kim var?" diye ısrarla sordum. "Iris Hollow'un derisinin altında neye benziyorum?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

"Her şey için doğru düzgün cevaplar istediğini biliyorum ama bende o cevaplar yok. Önceden kim olduğumuzu hatırlamıyorum. Geri döndükten sonra ben de her şeyi unutmaya başladım. Yarı Yol, bir rüya gibi, sanki gerçek olmayan bir şey gibi gelmeye başlamıştı. Tüm bunların bir hikâye mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değildim. Öğrenmek zorundaydım, bu yüzden geri dönmeye çalıştım. Anlayana kadar bir düzine deneme yapmam gerekti."

"Bromley-by-Bow'da," dedi Vivi. "Gabe öldükten bir hafta sonra."

"Evet. Bir kapıdan düştüm. Mary Byrne'ün 1955 yılbaşı gecesi düştüğü kapıydı, eve dönerken hiç sorun yaşamadım. Kan bağımızın özel olduğunu henüz anlamamıştım. Ne olduğumu ya da ne yaptığımı hatırlamıyordum."

"Bunu nasıl anladın?"

"Yulia Vasylyk, evden ayrıldığımda ilk oda arkadaşımdı. Beni bir kapıdan geçerken takip etti. Aptal kız. Onu eve

getirmeye çalışmama rağmen beni takip edemedi. Kapılar ona izin vermedi. Orada sıkışıp kaldığını anlayınca çılgına döndü. Kıyafetlerini yırtmaya, beni ısırmaya, yüzümü tırmalamaya başladı. Dudağımı patlattığı için kendi kanımı yuttum. Sonra aklıma bir fikir geldi, kanımda istediğim gibi girip çıkmamı sağlayan bir şey varsa belki Yulia'nın da geri dönmesine yardımcı olabilirdi. Onu bayıltmak zorundaydım, çok histerikti. Sonra kanımı üzerine sürdüm, biraz içirdim, hiçbiri işe yaramadı. Neden rünleri denemeyi düşündüm bilmiyorum. Yatağımın başucunda duran *Pratik Rün Kullanma Rehberi* kitabımı biliyorsun. Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Ama işe yaradı. Basit bir büyüydü. Ölüm ile yaşam arasında bir geçit açmaya yarıyordu. Londra'ya döndüğümüzde, benimle tekrar kavga etti, benden kaçtı. Polis onu sokaklarda çıplak dolaşırken buldu ve onu kurtarmış olmama rağmen başına gelenler için beni suçladı. Onu ben geri getirdim.

"Sonsuza kadar kapana kısılmak için korkunç bir yer ama istediğin gibi girip çıkabiliyorsan... Orayı keşfetme imkânına sahiptim. Evden ayrıldığım ilk yıl, yüzlerce kez oraya gidip gelmiş olmalıyım. Sırlarla dolu bir yerdi, o yüzden tasarımlarıma sırlar eklemeye başladım. İnsanlar buna bayıldı. Daha çok ünlenmemi sağladı. Orada görülecek çok şey var. Dehşet dolu görünse bile içinde güzellikler vardı."

"Sonra bir şeyler ters gitti," dedi Vivi.

"Yaklaşık bir yıl önce biri gelip gittiğimi fark etti. Uzun zamandır beni bekleyen biri."

"Babam," dedim.

"Evet. Gabe Hollow, beni bir hayvan gibi takip etti. Beni izledi. Peşime düştü. Agnes'i kan ve tılsım kullanarak geri getirdiğimi görmüş olmalı. Agnes..."

"Hayır," dedim. "Başaramadı."

Grey, dudaklarını birbirine bastırıp burnunu çekti. "O kızlara yaptıklarımı telafi etmeye çalıştım. Agnes'i, ölü bir yerde sıkışıp kalmış bu canlı çocuğu bulunca onu eve getirdim. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Ben bir şey söylemedim. Bunun bir şey ifade ettiğinden emin değildim. Ya Grey, Hollow kardeşler yerine Agnes'e rastlasaydı? O zaman da bu kadar yardımsever olur muydu?

"Gabe, bana tuzaklar kurdu," diye devam etti Grey. "İlk seferinde beni neredeyse yakalıyordu. Kaçtım ama bana zarar vermişti. Kapılardan kendisinin geçmesine yetecek kadar kanıma sahipti. Beni bulabileceğini tahmin etmemiştim ama bulmayı başardı. Beni Paris'te buldu. Tekrar kaçtım, Londra'ya giden bir uçağa bindim. Mecbur kalmadıkça sizi bu işe bulaştırmak istemedim. Peşinize düşmesini de istemedim ama size bir mesaj bırakmam gerekiyordu. Ortadan kaybolursam beni aramaya geleceğinizi bilmem gerekiyordu."

"Evimize gizlice girip anahtarı eski odana sakladın."

Grey, başını salladı. "Gabe ve bir başka ölü şey, kısa bir süre sonra dairemde beni pusuya düşürdü. Onlardan birini yakalayıp boğazını kestim. Eğer onları perdenin bu tarafında öldürürsen, ölü kalırlar. Ama Gabe beni alt etti. Cesedi tavana saklayıp beni Yarı Yol'a kadar sürükledi. Bekledim. Günlerce beni esir tuttu. Beni bulamayacağınızı, orada öleceğimi, yapayalnız kalacağımı, kaçmak için çok şey feda

ettiğim yerin bir parçası olacağımı düşünmeye başladım. Savaştım. Özgürlüğüme kavuştum. Ama güçsüzdüm. Kaybolmuştum, avare avare dolaşırken sesini duydum. Kalbinin göğsümde attığını hissettim. Yaptığımız şeyle, feda ettiğimiz hayatlarla birbirimize bağlıyız. Kan, ölüm ve büyüyle bağlıyız. Mutfağıma açılan kapıya giden, buraya gelen yolu buldum. Eve dönmeme sen yardım ettin."

Biz kardeştik. Birbirimizin acısını hissederdik. Birbirimizin acısına *sebep olmuştuk*. Birbirimizin sabah nefesinin kokusunu bilirdik. Birbirimizi ağlatırdık. Birbirimizi güldürürdük. Birbirimize kızardık, çimdikler, tekmeler, bağırırdık. Alından öper, burunlarımızı birbirine değdirir, kirpiklerimizi kelebek gibi yanaklarımıza sürterdik. Birbirimizin kıyafetlerini giyerdik. Birbirimizden çalardık, yastıklarımızın altına değerli eşyalarımızı saklardık. Birbirimizi savunurduk. Birbirimize yalan söylerdik. Büyük insanlar, başka insanlar gibi davranırdık. Giyinip kuşanır, birbirimizi gözetlerdik. Değerli şeyler gibi birbirimize sahip çıkardık. Birbirimizi güçlü, ateşli bir tutkuyla severdik. Hayvani bir tutkuyla. Canavarca bir tutkuyla.

Kız kardeşlerim. Kanım. Tenim. Paylaştığımız ne korkunç bir bağdı böyle.

"Yani babam... ne olduğumuzu biliyor muydu?" diye sordu Vivi.

Grey'in ifadesi kararadı. "O senin baban değil ama evet, biliyordu. Geri döndükten sonra bizi gördüğü ilk saniyede anladığını düşünüyorum. Cate'in ona inanması uzun sürdü ama bir süre sonra o da anlamaya başladı."

"Bekle, *Cate* biliyor mu?" diye sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü ona ben söyledim," dedi Grey. "Beni kovduğu gece. Eve geldiğimde sarhoştum ve kendimi kaybettim. Öfkelendim. O kadar kontrolcüydü ki. Ona çocuklarının derisini yüzdüğümü, kocasını öldürdüğümü ve beni rahat bırakmazsa onun da derisini yüzeceğimi söyledim."

"Onu... sen mi *öldürdün*?" dedi Vivi, Yarı Yol'da benim için yerine oturan parçaları hâlâ bir araya getirmeye çalışıyordu. "*Babamı* sen mi öldürdün?"

"Dediğim gibi, sizi daima güvende tutacağıma söz vermiştim, Vivi. Gabe Hollow, bir tehditti. Bunu biliyorsun. Babam, aklını kaçırıyordu. Bizi arabaya bindirdiği sabahı hatırlıyorsun. Araya girmeseydim bizi uçurumdan atıp hepimizi öldürecekti. Ben de... ona bir öneride bulundum. Diğer insanlar üzerindeki gücümüzü yeni yeni anlamaya başlamıştım. Onu öldürmek istemedim. Niyetim onu öldürmek değildi."

Notunda, *bunu ben istemedim*, yazıyordu. Bu bir intihar notu değildi, karısını uyarmaya çalışıyordu.

"Sonuç olarak aklını kaçırmamıştı," dedi Vivi. "Haklıydı ve sen onu bunun için cezalandırdın."

"Onu seviyordum," dedim.

"Onu çok az tanıyordun," dedi Grey. "Ayrıca bana ondan korkmadığını söyle. Onu asılı bulduğumuzda rahat bir nefes almadığını söyle. Eninde sonunda sizi öldürmeyeceğine gerçekten inandığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Ölmeyi asıl biz hak ediyoruz," diye fısıldadım.

"Bekle," dedi Vivi. "Onun çocuğu olmadığımızı biliyorsa Cate bizi neden yanında tuttu?"

Grey, omuz silkti. "Kim bilir? Benim tahminim, çocuklarına benzeyen bir şeye sahip olmanın hiç çocuk sahibi olmamaktan daha iyi olduğunu düşünmesi. Keder insana tuhaf şeyler yaptırabilir."

Kız kardeşimin gözlerine bakarak orada Cate ile Gabe Hollow'a yaptıklarından dolayı pişmanlık duyduğuna dair bir işaret aradım ama bulamadım. Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim.

Grey kolumu tutup, "Iris, bekle," dedi.

"Hayır. Dokunma bana. Beni dinle. Artık seni görmek istemiyorum. Seni hayatımda istemiyorum."

"Seni oradan kurtardım," dedi Grey sert bir şekilde. "Sana vereceğime söz verdiğim hayatı verdim. Hiçbir pişmanlığım yok. Bunu bilmeni istiyorum. Yaptığım her şeyi yüz kere daha yaparım. Benimle konuşmaya hazır olduğun ana kadar seni bekleyeceğim çünkü ben senin kız kardeşinim. Bu hayatta ve sonraki hayatta."

24

RÖNTGEN SONUÇLARINA GÖRE kaburgalarımdan dördü kırılmıştı. Doktorların kaburgalarım için ağrı kesici dışında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Kıdemsiz bir doktor alnımdaki kesiği dikerken gözleri yaşlı, yüzü endişeden çöken Cate geldi.

Kapıda durup burnunu çekerek beni baştan aşağı süzdü. Bu sefer ne aradığını biliyordum, gerçekten söylediğim kişi olduğumdan emin olmak istiyordu.

"Benim, Cate," dedim o bana bakarken. "Benim."

Yanıma bir sandalye çekip boştaki elimi kendi elinin içine aldıktan sonra eğilip tenimin kokusunu tekrar tekrar içine çekti.

"İki haftadır yoktun," dedi sonunda.

"İki *hafta* mı?" İki gün gibi gelmişti.

"Sandım ki... Yine oldu sandım," diyen Cate, zor yutkunmuştu, üzüntüden sesi çatlamıştı. "Seni tekrar kaybettiğimi sandım."

"Geri döndüm. Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ah, biliyorum. Bir daha evden ayrılman yasak. Evde eğitim, uzaktan eğitimle üniversite, sonra da beni bir daha terk etmeni gerektirmeyecek türden bir iş. Tamam mı?"

Hafifçe gülümsedim. "Tamam," diyerek başını okşadım.

"Ne oldu?" diye sordu. Derin bir nefes aldım. Cate, yalan söylemeye başlamak üzere olduğumu anladı ve parmaklarından birini dudaklarıma bastırdı. "Lütfen. Lütfen bana gerçeği söyle. Bilmek istiyorum. Bununla başa çıkabilirim."

Çıkabilir miydi? Hangi anne bu korkunç gerçeği kaldırabilirdi?

"Burada yapabileceğimiz her şey bitti," dedi doktor. "Kız kardeşlerinin nasıl olduğuna bir bakmam gerekiyor ama sen gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Cate, doktor odadan çıkarken.

"Geri gittim," dedim sadece ikimiz kaldığımızda. "Sana bir şey getirdim." Odanın karşısındaki sandalyede duran Vivi'nin sırt çantasını işaret ettim. Cate, onu bana getirdi. Fermuarını açıp çocukluk paltolarımızdan kestiğim üç kumaş şeridini çıkardım. Hayır, bizim çocukluk paltolarımız değil, Cate'in kızlarının çocukluk paltoları. Biri kırmızı-siyah ekoseli. Biri yeşil tüvit. Biri bordo kırmızısı suni kürk. Her birinin üzerinde kan lekeleri vardı ama annemin bunları küf ya da kir sanacağını umuyordum.

"Onları bulmuşsun," dedi Cate, kumaşı başparmağıyla incelerken. Sonra titreyerek nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. "Neredeler?"

"Oradalar. Gittiğimiz yerde. Onlar... Onlar... Olay olduğunda birlikteydiler," diye sessizce devam ettim. Yanına

uzandım, onu rahatlatmaya çalıştım. "Hiç acı hissetmediler. Rahat ve güvende hissettiler. Eve, sana geldiklerini düşünüyorlardı." Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmememe rağmen öyle olmasını umuyordum. Annem acı çeker gibi sert nefesler alıyordu.

Annem, diye düşündüm tekrar, kelimeleri kafamda evirip çevirdim. *Benim annem değil.* Başka birinin annesi. "Bilmiyordum," diyerek ağlamaya başladım. "Yemin ederim. Ne olduğumuzu ya da onun ne yaptığını bilmiyordum."

"Biliyorum, Iris," dedi. Sonra uzanıp saçlarımı okşadı. "Biliyorum."

"Bana nasıl katlanabiliyorsun?" diye fısıldadım. "Evinde olmama nasıl dayanabiliyorsun?"

"Çünkü sen on yıldır benim kızımsın. Seni nasıl sevmem?"

"Çok üzgünüm. Grey'in yaptıkları için çok üzgünüm. Onu evden kovduğunda seni zorladığım için çok üzgünüm."

"Ona benziyorsun. Benim Iris'im gibisin. Sessiz, duygusal ve zeki bir kızdı."

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Vivi, kapıda duruyordu, kolları ile başı sargılıydı. Cate'in elinde tuttuğu kumaş şeritlerini gördükten sonra annemizin yığıldığı yere giderek kollarını ona sardı.

"Özür dilerim," diyen Vivi onun saçlarını okşadı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

☾

Grey Hollow, koridorun karşısındaki odada oturuyordu, etrafı polislerle çevriliydi. Vivi, Grey'i görmemesi için kapının önünden geçerken annemize eşlik etti ama ben orada

durarak biraz oyalandım. Odaya çok sert bir ışık vuruyordu, hava yoğun ve iğrenç bir şekilde kan, bal ve yalan kokuyordu. Etrafındaki yarım düzine insanın her biri derin kuyulara dönmüş gözlerle onu izliyor, kız kardeşimden sızan güç seliyle akılları başlarından gidiyordu.

Avını ağına özenle sarmış kraliçe örümcek gibi görünüyordu.

Grey, dudaklarını basın toplantısında konuşan başdedektifin ağzına değdirmek için eğildi. Adam zevkten titredi, jöleye dönüşen kemikleri yüzünden vücudunu zar zor ayakta tutabiliyordu.

"Bir sapık," dedi ona. "Çocukluğumuzdan beri bana ve kız kardeşlerime âşık olan delirmiş bir adam. Edinburgh'da bizi kaçıranla aynı kişi. Beni alıkoyup haftalarca esir tuttu. Ben kaçtım. Tyler Yang..." Sesi titredi, acı yüzünden sesi kesilmiş gibiydi. Bir an için büyü bozuldu ama Grey kederinden daha güçlüydü. Böylesine insani bir duygu onu mahvetmeye yetmezdi. Burnunu çekip daha dik oturdu, odadaki herkes onları kendinden geçiren büyücünün hareketlerini taklit etti. "Tyler Yang, beni kurtarmaya çalışırken sapık tarafından öldürüldü. Tüm bu yaşananlar korkunç bir trajedi."

"Korkunç bir trajedi," diye yineledi memurlardan biri, parmak uçları kız kardeşimin kalçasında geziniyordu.

"Kız kardeşlerimin ifadelerini almanıza gerek yok," dedi Grey ve etrafındaki memurlar onunla aynı fikirdeydiler.

"Evet, onlara bunu tekrar yaşatmaya gerek yok," diyen başdedektif, elinin tersini Grey'in baldırında gezdiriyordu.

"Bir sapık," diye tekrarladı içlerinden biri.

"Delirmiş bir adam. Bir canavar," dedi bir diğeri. "Ne korkunç bir trajedi," dedi başka bir tanesi.

Grey, büyüsü altındaki tüm polisler gibi bana baktı, geniş gözbebeklerini benimkilere dikti. Kız kardeşimin bakışına karşılık verdim. Bizi birbirimize bağlayan güç göğsümde kıvılcım gibi çaktı.

Sonra arkamı dönüp onu orada tek başına bıraktım.

☾

Yerden bana bakan kız kardeşimin yüzünü gördüğümde nefesim kesildi.

Dövme olarak işlendiğinde bile Grey'in ince, kanca şeklindeki yara izi onunla ilgili gözünüze çarpan ilk şeydi, ondan sonra acı verici güzelliğini fark ediyordunuz. *Vogue* dergisi postayla gelmiş ve koridordaki halının üzerine kapağı yukarı bakacak şekilde düşmüş olmalıydı. Sabahın gümüşi ışığında onu koridorda buldum.

Ama bu kez kapaktaki kız kardeşim değil, Tyler'dı. Kolları ile göğsündeki dövmeler görünüyordu, mürekkep denizinin içinde Grey'in portresi göze çarpıyordu. Salonun ışığını açarak dergiyi elime alıp yakından inceledim.

Seçtikleri fotoğrafta, üzerinde file çorap ve rugan kırmızı mokasenlerden başka bir şey yoktu. Bacak bacak üstüne atmıştı, siyah saçları omuzlarına dökülmüş bir halde sandalyede oturuyordu. Yazı yoktu, sadece fotoğrafı ile Tyler'ın doğum ve ölüm yılları vardı. Yirmi yaşındaydı. Grey'den bir yaş küçüktü.

"Hazır mısın?" diye soran Vivi, merdivenlerden aşağı

iniyordu. Erik rengi ruj sürmüş ve on yıl önce Cate'in onu giydirmesine izin vermeyi bıraktığından beri onu gördüğüm en Vivi'den uzak kıyafeti giymişti. Oldukça muhafazakâr görünen koyu renkli elbisesi kolundaki dövmeleri örtüyor, dizlerini kapatıyordu.

"Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?" diye sordum.

"Çok gaddarsın, Iris."

"Ne o, *şekil değiştiren* şakaları için çok mu erken?"

Vivi, kolunu belime dolayıp başını omzuma yasladı. *Vogue* kapağını incelerken, "Ondan hoşlanmıştım," dedi. "Başına gelenden daha iyisini hak ediyordu."

"Yolumuza çıkan herkes başına gelenlerden daha iyisini hak ediyor."

"Gitmeliyiz." Cate, merdivenin tepesinden seslenirken alçak topuklu ayakkabısını giymeye çalışıyor, Sasha da ayaklarına dolanıyordu. "Iris, buraya gel, saçını öreceğim."

Vivi bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Cate..." dedim annem merdivenlerden inerken. "Artık saçlarımı ördürmesem sorun olur mu?" Bu, ölmüş kızıyla paylaştığı bir ritüeldi, onları birbirlerine bağlayan bir şeydi. Bunu ondan esirgemek zalimlik gibi geliyordu ama Vivi haklıydı. Onun daima her şeyi olamazdım. Sadece kendim olabilirdim, her kimsem artık. "Sadece... artık bunu istemiyorum."

Cate duraksadı, bir kolunu ceketinden geçirdi. "Elbette sakıncası yok." Ceketini omuzlarına çektikten sonra çenemi avuçlarının arasına aldı. "Tabii ki sakıncası yok. Ancak utanç verici bir şekilde geç kalacak olmamızın sakıncası var. Hadi, hadi."

Dışarıda yağmur yağıyordu. Londra'nın her zamanki çiseleyen yağmurundan değildi. Annemin kırmızı Mini'sine binip mezarlığa doğru ilerlerken şiddetli yağmur damlaları yüzümüze geliyordu.

Tyler Yang'ın cenazesi, tıpkı kendisi gibi abartılı ve Instagram'da paylaşılabilecek türden bir organizasyondu. Ünlü bir etkinlik planlayıcısı tarafından düzenlendiği belli olan bir kilisede yapıldı. Binlerce mum gölgeli alana loş bir ışık yayıyor, zengin çiçek aranjmanları sütunların üzerinde kıvrılıyor, tavandan aşağıya sarkıyordu. Sıralar dolarken yaylı çalgılar ekibi, kederli şarkılar çalıyordu. Çoğunluğu koyu renkli Hollow Modaevi kreasyonları giymiş olan ünlülerin arkasında kalan sıralardan birine oturduk. Dizisi kısa süre önce uluslararası sansasyon haline gelen bir İngiliz aktris, ünlü bir eski pop yıldızı ve onun ünlü futbolcu kocası da oradaydı. Modeller, aktörler, yönetmenler, tasarımcılar hatta kraliyet ailesinin daha az tanınan birkaç üyesi bile buradaydı. Birçok kişi şimdiden ağlamaya başlamıştı.

Tyler'ın tabutu ön taraftaydı, beyaz güller ve karanfillere boğulmuştu. Tabutu kapalıydı çünkü boştu. Grey'in abartılı yeni yalanını satmak için kaç kişiyi büyülemek zorunda kaldığını merak ettim. Polis hikâyesini doğrulayacak hiçbir kanıt bulamazken Tyler Yang'ın, onun sapığı tarafından öldürüldüğüne dünyayı ikna etmek için kaç tane ipekten ağ örmek zorunda kalmıştı?

Tyler'ın ailesi, Grey'le birlikte en son geldi.

Onu görünce kalabalık sessizliğe gömüldü. Kız kardeşim zarif bir Hollow Modaevi elbisesi giymişti ve yüzüne şef-

faf, siyah bir duvak örtmüştü. Bir peri masalındaki ağlayan dul kadın portresi gibi görünüyordu. Duvağın arkasından gözleriyle burnunun kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum, sanki birkaç dakika öncesine kadar ağlıyormuş da kendini daha yeni toparlayabilmiş gibi görünüyordu. Tyler'ın annesi olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu bir kadının kolunu tutarak koridorda yürürken çenesi titriyordu. Grey'in hüznü içinden taşarak bir dalga gibi odaya yayıldı, duvarlara çarparak herkesi boğdu. Bu kadar güzel bir şeyi bu kadar acı içinde görmek korkunçtu. Yanından geçtiği insanların elleri ona doğru uzandı, yüzlerce el ona dokunmak için itişip kakıştı. Eller örtülü omuzlarında, kollarında gezindi, kederinin bir kısmını emdi. Demir tellerden oluşan bir alanın içinde hareket eden bir mıknatıs gibi görünüyordu.

Herkesi. Yalanını gerçeğe dönüştürmek için herkesi büyüleyecekti.

Tyler'ın ailesinin geri kalanı onu takip etti. Babası onun gibi uzun boylu ve yakışıklıydı. Hayatta olan iki kız kardeşi ve eşleri de oradaydı. Biri kucağında yeni doğmuş bir bebeği, Rosie'nin adaşını taşıyordu.

İki çocuğunu kaybetmek dayanılmaz bir şeydir, diye düşündüm. Sonra aynı gece üç çocuğunu birden kaybetmiş olan anneme baktım. Öldürülen kızlarının yaşayan hayaletleri on yıl boyunca evine musallat olmuş, yemeğini yemiş, hayatını hortumlamıştı. Elini elimin içine alıp parmaklarımızı kenetledim.

Tören uzun sürmedi. Bir rahip dua edip onu kutsadı. Tyler'ın babası bir konuşma yaptı. Kız kardeşleri Camilla ile

Selena, Tyler'ı övdü. Hayatı boyunca çektiği fotoğraflar ve videolardan oluşan bir slayt gösterisi yapıldı. Tombul yanakları ve ekmek gibi görünen kolları olan bir bebeğin resimleri, ona büyük gelen üniformasının içinde küçücük bir çocuğun okuldaki ilk gününün resimleri. Dört kardeşin hep bir arada olduğu ve bir süre sonra yalnızca üç kardeşin olduğu resimler. Ergenlik fotoğrafları, sıska ve sevimli olmasına rağmen henüz yakışıklı ve şık olmadığı zamanlar. Onu tanıdığım halinin fotoğrafları, uzun boyu, köşeli ve çarpıcı suratı, oldukça erkeksi vücuduyla ama moda anlayışı ve makyajının cinsiyetine uymayan haliyle. Son fotoğraf Rosie'nin onu doğduğu gün kucağına aldığı, birbirlerine bakarken çekilmiş fotoğraflarıydı.

Tören bittiğinde Grey'in de aralarında bulunduğu Tyler'ın beş yakın arkadaşı tabutunu taşıdılar. Siyah *Louboutin* topuklu ayakkabılarıyla etrafındaki erkeklerden daha uzun duruyordu, elinde boş bir tabutla koridordan aşağıya doğru süzülürken bir hayalet gibi görünüyordu. Yanımdan geçerken ağladığını görebiliyordum. Ona uzanmamı, elimi omzuna koymamı ve her şeyin yoluna gireceğini söylememi istediğini hissedebiliyordum. Parmak uçlarım karıncalandı, onu rahatlatmak için can atıyordum. Önümde durup sessizce yalvarırken zaman dondu. Sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde akmaya devam etti. Tören alayı yanımızdan geçip gitti, şimdi basınla dolup taşan kilise kapısına doğru ilerliyorlardı. Tuttuğum nefesi bırakarak parmaklarımı esnettim. Dışarıda, kilisenin merdivenlerine çiçek bırakmaya ve Grey'in kederine tanıklık etmeye gelen hayran kitlesini

kontrol etmek için polisler görevlendirilmişti. Tabut geçerken ağlayıp inliyorlardı.

Bu abartılı törenin sonrası için doğal olarak parti planlanmıştı, Tyler Yang'a başka nasıl veda edebilirdiniz ki? Biz tabut gömüldükten sonra oradan ayrıldık. Onu benden daha uzun süredir, çok daha iyi tanıyan insanlarla vakit geçirmek yanlış geliyordu. Onu yalnızca birkaç gündür tanıyordum ve muhtemelen onu arkadaşları kadar sevmiyordum. Elini tutmuş ve onu bir kapıdan geçirerek başka bir dünyaya götürmüştüm. Onu bir kez öpmüştüm, benim olmayan bir adamdan çalınan gizli bir öpücüktü bu.

Mezarlığın ıslak çimenlerinde, şemsiyelerimizin altında, yas tutanlardan uzakta, sevgili kocası ve çocuklarının babası Gabe Hollow'un mezarına doğru yürüdük. Neredeyse her hafta ziyarete gelen Cate, Grey kaybolduğundan beri buraya gelmemişti. Mezar taşının dibinde filizlenmeye başlayan yabani otları temizlemek için diz çöktükten sonra parmaklarıyla yumuşak toprağı ayırdı ve küçük bir delik kazarak içine Yarı Yol'dan getirdiğim üç kumaş şeridini yerleştirdi. Iris, Vivi ile Grey'den kalan her şey bu kadardı.

"Hepsi bir arada," diyen Cate, deliği kapatıp avuçlarını toprağa bastırdı.

Ayağa kalktığında onu kucakladık ve hep birlikte eve döndük.

☾

Yarı Yol'dan kurtulduktan iki hafta sonra, kaburgalarım bütün gün masa başında oturabileceğim kadar iyileşince okula geri döndüm.

Justine Khan, koridorda beni gördüğünde yüksek sesle bir ay sesi çıkardı. "Ölmesini dilemekle çok mu şey istedim?" diye mırıldanırken Jennifer ile diğer arkadaşları kıkırdayarak yanımdan geçtiler. "Çok şanslı olmalıyız."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Justine?" dedim. Daha önce ona hiç karşılık vermemiştim. Sınıfta fısıltıyla yapılan şakalar, sırt çantama koyulan ölü kuşlar, dolabıma kanla *cadı* yazılması gibi yıllarca süren eziyetler karşısında bile bir kez olsun hesap sormamıştım. *Boş ver. Aldırma. Karşılık vermezsen daha kolay olur.*

Justine ve Jennifer, beni görmezden geldi, ben de onların peşinden giderek tekrar, bu sefer daha yüksek sesle, "Söylemek istediğin bir şey mi var?" dedim.

Sonunda Justine'in dönüp benimle yüzleşmekten başka çaresi kalmadı. "Hımm," diye kekeledi, söyleyecek iğneleyici bir şey arıyordu ama bulamamıştı. "Hayır."

"Emin misin? İşte sana fırsat. Tüm dikkatim sende."

"Canın cehenneme, *cadı*."

"Artık o kadar cesur değilsin, değil mi? Gözlerimin içine bakmak zorunda kaldığında o kadar cesur olamıyorsun."

Justine, bana baktı, dudakları büzülmüş, burun delikleri genişlemişti ama hiçbir şey söylemedi. Saldıracakmış gibi ileri atıldım. Justine, çığlık atarak kalbini tuttu, geriye doğru tökezlerken sertçe yere düştü. Jennifer'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekmişti.

"Eğer bana bulaşırsan," diye fısıldayarak yanında diz çöküp uzun, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "O güzel kafanı bütün okulun önünde tekrar tıraş ettiririm. Anladın mı?"

Ben ablam gibi değildim. Kan ve şiddet yoluyla bana dayatılan gücü daha fazla insana zarar vermek, daha fazla hayatı yok etmek için kullanmayacaktım.

Bunu ben biliyordum ama Justine Khan'ın da bilmesine gerek yoktu.

Justine yutkunarak başını salladı. Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım ama korku içinde geri çekildi, ben de ayağa kalkıp onu orada bırakarak sınıfa gittim.

Ben Grey Hollow değildim. Iris Hollow da değildim.

Daha garip bir şeydim.

Daha güçlü bir şeydim.

İlk kez, damarlarımda dolaşan şeyin gücünü hissettim ve bu beni korkutmadı.

Bana... yaşadığımı hissettirdi.

SON BÖLÜM

"EN AZ SAKSON DÖNEMİNDEN beri bu bölgede değirmenler vardır," dedi tur rehberimiz. "Burası zamanında un değirmeni, barut değirmeni ve cin damıtma tesisi olarak kullanılmış."

"Büyüleyici," diye belki de yüzüncü kez cevap verdim.

"Biraz daha detay verebilir misin," diye sordu Vivi. Kaburgalarına sert bir dirsek attım. Eğer ben dalga geçtiğini anlayabiliyorsam, rehberimiz de anlayabilirdi.

Grey'in, Gabe'in ölümünden bir hafta sonra keşfettiği eski değirmen kompleksinin iç koridorunda yürüyorduk. Dış cephe tamamen tuğladan yapılmıştı ama içerideki duvarlar ahşaptı, eskimiş ve yıpranmıştı.

Rehberimiz durakladı. "Özel bir tur ayarlamak için bana ulaştığınızda çok sevindiğimi söylemeliyim. Artık gelgit değirmenlerine ilgi duyan yeterince genç yok."

Vivi hınzırca gülümsedi. "Bizim neslin başarısızlıklarından biri daha."

Three Mills Adası, Bromley-by-Bow'a kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıktaydı. Okula döneli birkaç hafta olmasına rağmen konsantre olmakta zorlanıyordum. Dünyaya ve onun içindeki yerime dair tüm anlayışım değişmişti ama tek neden bu değildi.

Geri döndüğümüzden bu yana geçen haftalarda Grey Hollow, olağanüstü hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Bunu biliyordum çünkü onu Instagram'da takip etmeye devam ediyordum. Partiler, podyumlar ve ünlü arkadaşlarıyla ilgili düzenli paylaşımlarla başarılı bir şekilde dönüş yaptığını kanıtlıyordu. Üzücü "kaçırılma" çilesiyle ilgili sekiz rakamlı kitap anlaşmasının ve bununla birlikte kendisini oynayacağı aynı derecede zengin film anlaşmasının duyurusunu gördüm. Dergilerin kapaklarında ve televizyonu açtığımda onu gördüm.

Kız kardeşim, artık bir yabancıydı.

O her yerdeydi. Her zaman her yerde olacaktı.

Grey'in yaşamasını ve Tyler'ın ölmesini herkesin bu kadar kolay kabul etmesi haksızlık gibi geliyordu ama belki de böyle olması gerekmiyordu.

Bu yüzden buradaydım.

Bir şeyleri atladığım fikri içimi kemirip duruyordu. Bazen okuldan sonra buraya geliyor ve bodruma inmenin bir yolunu bulmak için arazide dolaşıyordum. Sonunda özel bir turla gitmek istediğim yere ulaşabileceğim aklıma geldi.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Neredeyse günbatımıydı. "Bodrumu görme şansımız var mı?" diye sordum rehberimize.

"Ah, hayır. Ne yazık ki bodrum katı turun bir parçası değil. Değirmenin temelinin altında koruma altına alınmış Sakson kalıntıları var."

İçimi çektim. Uzanıp parmağımı dudaklarına götürmek ve tam olarak istediğim şeyi yapmasını sağlamak o kadar kolay olurdu ki... "Sorun değil. İşemem gerek. Tuvaletler nerede?"

"Geldiğimiz yoldan geri döneceğiz," dedi. "İkinci sağ, sonra ilk sol. Sana göstermemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Yolu bulurum. Vivi?"

"Ah," dedi Vivi. "Evet, benim de aniden çişim geldi."

"Tamam, sizi burada bekliyorum. Daha Clock Mill ve Miller's House'u göreceğiz."

"Gerçekten sabırsızlanıyorum," dedi Vivi.

Dönüp yürümeye başladık. Eğer her şey plana uygun giderse rehber bizi uzunca bir süre bekleyecekti. Günlerce. Belki de haftalarca.

"Gelgit değirmenlerinin çok ilginç olduğunu düşünüyorum, haberin olsun," derken kız kardeşimle geldiğimiz yola geri döndük.

Vivi, gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle düşünürsün."

Bodruma inen spiral merdiveni bulmak kolaydı, üzerinde PERSONELDEN BAŞKASI GİREMEZ yazan bir kapının ardına gizlenmişti. Karanlığa doğru indik. Değirmenin altı serin ve nemliydi. Telefonumun flaşını açarak boş alana doğrulttum. Duvarlar tuğlaydı. Zemin tozluydu. Ve orada, ortada, desteksiz duran bir kapı vardı. Sakson döneminden kalma bir kalıntı. Eskiden bir mekâna açılan ama şimdi başka bir yere açılan bir kapıydı bu.

Anneme mesaj attım.

Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin? Bir süre burada olmayabiliriz.

Her zamanki gibi anında yanıt verdi. **İşleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa yap. Geri döneceğinize söz verdiğiniz sürece istediğiniz yere gidebilirsiniz.**

Söz veriyoruz.

Tamam. Endişeden ölmemeye çalışacağım. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum. Görüşürüz... yakında.

Avucumu taşa dayayarak günbatımına kalan saniyeleri saydım.

Bu kapının diğer tarafında, başka bir dünyada, bir çocuk için bir ağacın üzerine BENİ BURADA BEKLE yazmıştım.

Grey'in onun ruhunu bedenine geri koymaya, bizi eve getirdiği gibi onu da eve getirmeye çalıştığı anı düşünüp duruyordum. Bir açıklığın kenarında hareket eden bir gölge görmüş ve yarım kalp atışı kadar sürse de onun orada olduğundan emin olmuştum.

Belki Tyler'a ait bir şeyler hâlâ o yerdedir.

Belki, oradaysa onu bulabilirdim.

Belki, oradaysa onu geri getirebilirdim.

Saniyeler ilerliyordu. Dışarıda bir yerlerde, güneşin son kısmı ufkun altına iniyordu. Bodrum aniden duman ve çürük kokmaya, ölüler fısıldamaya başladı.

"Hazır mısın?" diye sordum kız kardeşime.

"Sigarayı bırakmak için harika bir gün seçtim," diye cevap verdi.

El ele tutuştuk. Bir an için bu dünya ile öteki dünya arasında bir kapı açıldı.

İçeri adım attık.

Kitap Kurdu

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, menajerim Catherine Drayton'a büyük bir minnet borcum var. Beni yeniden yazmaya ve tekrar yazmaya ve yine yeniden yazmaya (ve sonra biraz daha yazmaya), karmakarışık fikirlerden gerçek bir hikâye örgüsü çıkarmaya teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Mükemmel Claire Friedman'a da teşekkür borçluyum. Birlikte inanılmaz derecede keskin (ve büyüleyici) bir çift okuyucusunuz. İkiniz de çamurun içinde altın aramaya bu kadar istekli olmasaydınız bu kitap ortaya çıkmazdı.

Eğer Catherine ve Claire bana hikâye örgüsünü bulmamda rehberlik ettilerse, editörüm Stacey Barney de onu (beklediğim gibi) zengin ve canlı bir goblen şeklinde dokumama yardımcı oldu. Sizinle paylaştığımda bu hikâyeyi hâlâ keşfediyordum. Geri kalanını bulmamda bana güvendiğiniz ve karanlıkta bocalarken yolumu aydınlattığınız için teşekkür

ederim. Size ilk teslim ettiğim biçimsiz, karmakarışık şeyin içinde *çok daha iyi* olan hikâyeyi gördünüz.

Penguin Random House'da bu kitap üzerinde çalışan diğer herkes -editörlükte Caitlin Tutterow, dijital pazarlamada Felicity Vallence ve Shannon Spann, tanıtımda Olivia Russo ve Audra Boltion ve şüphesiz perde arkasında bir düzine başka parlak insan- dünyaya daha fazla hikâye getirmek için yaptığınız her şey için (ama özellikle bu kitap için yaptığınız her şey için) teşekkür ederim.

Aykut Aydoğdu'nun çizimlerinden Theresa Evangelista tarafından tasarlanan bu kitabın kapağına hayran kaldım. Bu benim rüyalarımın/kâbuslarımın gösterişli, üzücü kapağı.

Penguin Avustralya'daki tüm ekip, ilk günden itibaren bu kitabın arkasında durdu. Özellikle Amy Thomas, Laura Harris ve Tina Gumnior'a sürekli desteğiniz ve coşkunuz için teşekkür ederim. Hot Key'den Emma Matthewson, bana Birleşik Krallık'taki ilk yayınevimi verdiğiniz ve ardından beş yıl boyunca burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Burası yaşamak ve büyümek için en iyi yerdi. Film menajerim Mary Pender, ruhumu ya da ilk doğan çocuğumu şeytana satmama gerek kalmadan ilk kitabımın filme çekilmesini sağladı, sonsuza dek minnettar kalacağım.

Melissa Albert, bu hikâyenin vaftiz annesi. Hem kitapların hem de keskin geri bildirimlerin beni daha iyi bir yazar yaptı. Sözlerin ve dostluğun için sonsuz minnettarım, seni çılgın dâhi.

Yazma konusundaki ruh eşim Katherine Webber, her zaman olduğu gibi ilk okuyucum ve ilk destekçimdi. Kendimi

booksfer.com
daha fazla e-kitap

parlak bir edebiyat tanrıçası gibi hissetmemi sağlıyorsun, bu egom için iyi değil (yoksa öyle mi?) ama kelimelerin kolay gelmediği ve bir çöp ateşinin insan bedeninde vücut bulmuş hali olduğuna ikna olduğun uzun, yalnızlık dönemlerinde başvurmak için kesinlikle yararlı. Beni sayısız kez ayağa kaldırdığın ve tozumu aldığın için teşekkürler.

Londra'daki yazı ekibimin geri kalanına; Holly Bourne, Samantha Shannon, Nina Douglas, Alwyn Hamilton ve Laure Eve, sizleri, benim edebi cadılar meclisimi keşfetmek büyük bir zevkti. Bana Londra'da bir ev verdiğiniz, pandemi sırasında (yarı) aklımı başımda tuttuğunuz ve mum ışığında tezahür ettiğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz büyülüsünüz.

Kiran Millwood Hargrave, Anna James, Katherine Rundell ve Louise O'Neill'a sıcak şükranlarımı sunuyorum. Birleşik Krallık'a gelmek ve böylesine parlak kadınlarla (bazılarınız yürüme mesafesinde!) karşılaşmak ne büyük bir zevkti.

Geçtiğimiz yılın büyük bir bölümünü beni aydınlatan Harriet Constable ve Anna Russell'ın ışıltılı parlaklıklarına hayran kalarak geçirdim. Kostümler, parıltılar, şenlikler (ve -çok nadiren- yazılar) için teşekkür ederim.

Denizler ötesindeki can simidim Amie Kaufman'a teşekkür ederim.

İki harika yazarlık programına teşekkür borçluyum: İlk olarak Varuna'ya, Ulusal Yazarlar Evi'ne, bu kitabın ilk bölümünün Sydney'in dışındaki Mavi Dağlar'da yazıldığı yere. İkincisi ise Colin Usher ve Julia Douglas tarafından yönetilen ve bu kitabın final bölümlerinin Mart 2020'de, sınırlar kapanmaya başlamadan ve dünya nefesini tutmadan

önceki son günlerde yazıldığı Fransa'nın Nérac kentindeki Studio Faire'e.

On yılı aşkın bir süredir yazma hayallerimi besleyen memleketimden kadınlar: Cara Faagutu, Renee Martin, Alysha Morgan, Kirra Moke, Sarah Maddox. Her küçük kazanımı büyük bir zafermiş gibi kutladığınız için teşekkür ederim.

Karanlığına rağmen bu kitabın özünde, kız kardeşler arasındaki derin bağa dair bir şeyler barındırdığını umuyorum. Ben üç kız çocuğunun en büyüğüyüm ve Iris ile kız kardeşleri arasındaki tatlı anların (ve bazı alınganlıkların) çoğunu, kendi iki zeki, çılgın, muhteşem kız kardeşimle birlikte büyümemden esinlenerek yazdım. Emily, Chelsea: Iris'in de dediği gibi, ikinizi de güçlü ve ateşli bir tutkuyla seviyorum.

Ailem, Sophie ve Phillip ile büyükannem Diane benim en büyük şampiyonlarım olmaya devam ediyor. Beni sıfırdan inşa ettiniz. Bitmek bilmeyen coşkunuz ve bana olan inancınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ayrıca, ilk günden itibaren beni kucaklayan ve hararetle destekleyen Seneviratne ailemin teşviki için de minnettarım. Lisbeth, Aruna, Tom ve Lauren'e teşekkür ederim ama bu kez özellikle Archa'ya teşekkür ederim: Bu kitabın çekirdeği Sri Lanka'da, bizi Anuradhapura'ya götürdüğün ve kırık kapıları bulduğum sabah doğdu.

En büyük takdiri, günlük cesaretlendirmelerimin tükenmez kaynağı Martin Seneviratne'ye borçluyum. Hiç kimse senden daha yüksek sesle tezahürat yapmadı, daha sert kutlama da yapmadı veya daha fazla teselli etmedi. Bu kitabın her sayfasında sen varsın. Teşekkür ederim. Seni seviyorum.

booksfer.com
daha fazla e-kitap